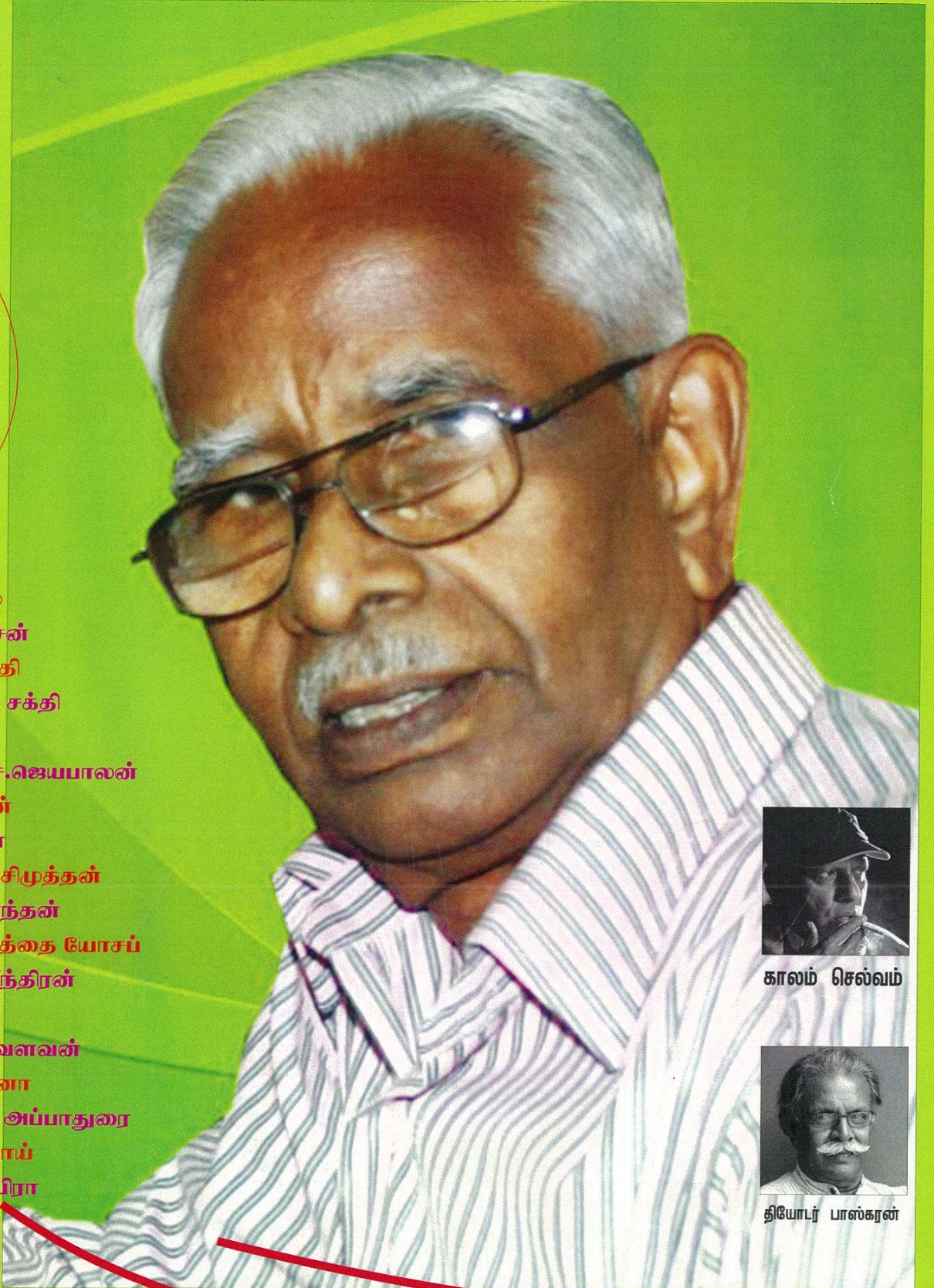

உரையாடல்

2014 Jan-Mar

ISSN 2292-4817

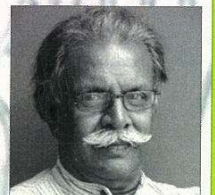
இலக்கியத்தை அண்டியுள்ள புள்ளிகளில்...

க.நவம்
சிவதாசன்
தமிழ்நதி
ஷோபா சக்தி
சேரன்
வ.ஐ.செ.ஜெயபாலன்
சயந்தன்
கற்குறா
மெலிஞ்சிமுத்தன்
தேவகாந்தன்
தெளிவத்தை யோசப்
ந.இரவிந்திரன்
கறுப்பி
திருமாவளவன்
மயூமனோ
அரவிந் அப்பாதுரை
எஸ்.ஜோய்
தேவஅயிரா

காலம் செல்வம்

தியோடர் பாஸ்கரன்

சொந்தமான ஒரு வீடு
உங்கள் வாழ்க்கையில்
மிகப்பெரியதோர் முதலீடு
வீடு வாங்க விற்க

ஈசன் குலசேகரம்
Sales Representative

416 835 1700
info@esanhomes.com

- வீடுகள்
- தொடர்மாடி வீடுகள்
- வியாபார நிலையங்கள்
- காணி முதலீடுகள்
- வாங்குதல் - விற்பனை

We can also Arrange your Mortgage

ஆலோசனைகளுக்கும்
நம்பிக்கையான சேவைகளுக்கும்
எம்மை நாடுங்கள்..

விக்கி வேலாயுதன்
Sales Representative

416 457 7162
vvelauthan@yahoo.com

RE/MAX
RE/MAX Vision Realty Inc., Brokerage

Office: (416) 321-2228
Fax: (416) 640-1126

www.esanhomes.com

2210 Markham Road # 1 , Toronto, ON M1B5V6

கதை

தமிழ்நதி	மனக்கோலம்	03
தேவகாந்தன்	மன்வெளி	34
கறுப்பி	ஆகாயமங்கை	48
ஷோபாசக்தி	தங்க ரேகை	58

கவிதை

மழூ மனோ	11
அரவிந் அப்பாதுரை	20
தேவ அபிரா	21
திருமாவளவன்	27
சேரன்	28
பாலகணேசன்	54
வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்	72
சித்தார்த்த சே குவேரா	73

கட்டுரை

க.நவம் —இலக்கியக் கோட்பாடுகள்	08
சிவதாசன் —மடித்து வைத்த பக்கங்கள்	22
மெலிஞ்சிமுத்தன் —ஆயிரம் பொந்துகளைக் கொண்ட இலக்கியம்	30
டிசேதமிழன் —காலமற்ற வெளியில் மிதந்தபடியிருக்கும் முத்தங்கள்	56
கற்சுறா —அவர்களால் கண்டடைய முடியாத பரவசம் ஒன்றிருக்கிறது	69
ரஃபேல் —ஓ! டோனட் பக்கங்கள்...	86
நடராஜா முரளிதரன் —ஏரியல் ஷரோன் இறந்தாரா?	101

விமர்சனம்

சயந்தன்	ஊழிக்காலம்	12
பாலா	With You Without You	74
மகிந்தன்	எழுநா வெளியீடுகள்	81
கனடா மூர்த்தி	அரங்காடல் 2013	45

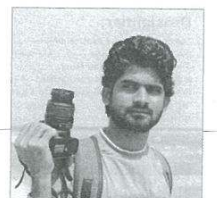
நேர்காணல்

தெளிவத்தை யோசப்	77
முனைவர் ரவீந்திரன்	16

ஓவியங்கள்:

கோட்டோவியங்கள்
ஓவியரும் கவிஞருமான
செந்தில் பாலா
F.B@senthilbala.bala

'உரையாடல்' வடிவெழுத்து
ஓவியர் வசந்தரூபன்
F.B@vasantharuban.veluppillai

முத்த ஆசிரியர் | Senior Editor

தேவகாந்தன்
Devakanthan

ஆசிரியர் | Editor

நடராஜா முரளிதரன்
Ndarajah Muralitharan

கருத்துரை ஆசிரியர் | Advisory Editors

பாலா கணபதிப்பிள்ளை
Bala Kanapathipillai
ராசையா மகிந்தன்
Rasiah Mahindan

ஆக்க ஆசிரியர் | Creative Editor

வின்சென்ட் போல் சந்தியாப்பிள்ளை
Vincent Paul Chantiapillai

விளம்பரம்/வணிகம் | Adds/Sale

கி. ஜெயக்குமார்
K. Jeyakumar
தி. கலியுகராஜா
T. Kaliyugarajah

Disclaimer:

The discussions and information sharing on this magazine is for intellectual and literary purposes only. Publishers of "URAIYAADAL" literary and intellectual discourse magazine or its affiliates and contributors assume no liability for any inaccurate, delayed or incomplete information, or for any actions taken in reliance thereon. The information contained about each individual and firm has been supplied by contributors or writers without verification by us. Accordingly, you agree that the "URAIYAADAL" will not be responsible or liable in any way for the accuracy, relevancy, copyright compliance, legality, or decency of material contained in any page from this "URAIYAADAL" magazine.

Published by:

Nadarajah Muralitharan
36 Salamander Street
Toronto, ON
M1X 1Y9
Canada

Tel: 647 972 3619 | email: uraiyaadal@yahoo.com

தொன்மை, பண்பாடு, மரபு என்பதெல்லாம் சமூகத்தில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அனைத்து வகைச் செயற்பாடுகளிலும் தழுவியிருக்கின்றது. அது அந்தச் சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவருக்குமான வரையறைகளை வகுத்தளிப்பதில் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாகக் 'கருத்தியல்கள்' தொடர் விவாதங்கள், தொடர் உரையாடல்கள் மூலமாக உருவாக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறான கருத்தியலின் பல்வேறுபட்ட விளைவுகளில் ஒன்றாக இலக்கியமும் நிகழ்கிறது. பண்பாடு, அறம், உளவியல், கலகம் என்ற அனைத்தும் இலக்கியத்துக்குள்ளாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. அந்த இலக்கியம் வாசகப்பரப்பில் எழுச்சிகளையும் கனவுகளையும் உருவாக்கவல்ல வீரீயம் கொண்டதாக அமைகிறது.

இன்று புலம் பெயர் தேசமொன்றில் இலங்கைத் தமிழர்களில் அதிக தொகையினர் வாழும் நாடாகக் கனடா குறிப்பிடப்படுகிறது. அதனால் இங்கிருந்து வரக்கூடிய தமிழ் ஊடகங்கள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள், பத்திரிகைகள், தமிழ் நூல்கள், தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள் எண்ணிக்கையில் கூடுதலாக இருக்கின்றன. ஆனால் அவை சமூகத்தை அணுகும் விதம் குறித்தும் சமூகத்தை உணர்த்தும் நிலை பற்றியும் பல்வேறு வகை விமர்சனங்கள் உண்டு.

ஆனாலும் இவ்வாறான வெளிப்பாடுகள்தான் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை நிலை அதுவல்ல என்று கூறும் கலை, இலக்கிய வாதிகளும் மாற்றுக்கருத்தாளர்களும் இந்தச் சமுதாயத்திலிருந்து எழுந்து வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள்.

மறுபுறத்தில் நாங்கள் புலம்பெயர்ந்து கிடந்தாலும் வாழும் நாடுகளின் மக்கள் கூட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்ட விதிகள், சமூக பண்பாட்டுக் கட்டுமானங்கள், தட்ப வெப்ப நிலைகள் போன்ற எண்ணிறைந்த பிரச்சினைகளால் சூழ்ந்த வெவ்வேறு தனித்துவங்களை உடையவர்களாகவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இவ்வாறான பின்னணியில் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் இலங்கைத் தமிழர்கள் படைத்த கலை, இலக்கியங்கள் குறித்துக் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளன.

"புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களுடைய இலக்கியம் தேக்க நிலையை அடைந்து விட்டது. இன்னும் அது தொடங்கப்படவே இல்லை. புலம் பெயர்ந்து சென்ற போது உருவான கடந்த காலம் குறித்த ஆற்றாமை, சென்ற இடத்தை அறிந்து கொள்வதற்கான பரிதவிப்பு ஆகியவையே படைப்புகளாக முகிழ்த்தது. மேலும் அப்படியே எழுதிக் கொண்ட படைப்பாளிகளுக்குள் இருந்த அரசியற் சண்டைகளும், முரண்பாடுகளும் இன்னும் மோசமான விளைவுகளையே தோற்றுவித்துள்ளது. நான் மேற்குறிப்பிட்ட வாக்கியங்கள் (வரிகள் அச்சொட்டாக அப்படியில்லாத போதிலும்) புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களது படைப்பு இலக்கியங்கள் குறித்த தமிழ் நாட்டு விமர்சனங்களில் ஒன்று"

எமது பண்பாடும் மரபும் மூதாதையர்களும் விட்டுச் சென்ற தொடர்களிலிருந்து சம கால அநுபவங்களுக்கடாகப் பயணித்தல் வாய்ப்புக் கூடியதொன்று. மாறாகத் தொடர்ச்சியற்ற நிலப்பரப்புகளில் சந்தியாக வந்து குதித்தவர்கள் தாங்கள் பிரிந்து வந்த மண்ணையும் மக்களையும் தங்களை நேசிப்புக்குரியவர்களையும் குறித்தே தங்களை படைப்புகளை முதலில் நிகழ்த்துவார்கள். பின்பு அதன் தொடர்ச்சி விரிந்து செல்வதற்கான வாய்ப்புகள் நிகழும். தாய் மொழியான தமிழில் எமது அடுத்த சந்ததி எழுதாமல் போனாலும் அவர்கள் விரித்துக் கொண்ட மொழியில் எழுதுவார்கள். அது நிகழ்த்தப்படுவதற்கான தளத்திலிருந்து எழுவதே 'உரையாடல்' என்ற கலை, இலக்கிய சஞ்சிகையின் தொடக்கம் எனலாம்.

அடுத்து 'உரையாடல்' என்ற இந்த மும்மாத ஏடு சமூகம், கலை, இலக்கியம் சார்ந்து புலம்பெயர்ந்து வாழும் இலங்கைத் தமிழர்களது ஆக்கங்களையும், படைப்புகளையும் முதன்மைப்படுத்தி வெளிவருகிறது. பிரக்ஞை பூர்வமாகவும், அறிவியல் சார்ந்தும் மனிதத்தையும், ஜனநாயகத்தையும் அடிக்கட்டுமானமாகக் கொண்டு வெளிவரும் இந்த சஞ்சிகைக்கு புலம் பெயர்ந்து வாழும் படைப்பாளிகளும், வாசகர்களும் ஆதரவு அளிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றோம்!

நடராஜா முரளிதரன்
ஆசிரியர்

விலங்கொன்று ஊளையிடுவது போல வேயிருந்தது அந்த ஓசை. கனவு காண் கிறோம் என்று உள்ளணர்வுக்குத் தெரிந்து கண்டுகொண்டிருக்கும் கனவொன்றி லிருந்து அவ்வோசை மிதந்து வருவதாக முதலில் சாந்தன் எண்ணினான். மது அவனை மெதுவாகத் தொட்டு 'என்னாலை நித்திரைகொள்ள முடியேல்லை' என்றதும் தான். அந்த ஓசை அக்காவின் அறையி லிருந்து வருகிறது என்பதை உணர்ந்தான்.

மனக்கோசம்

தமிழ்நதி

F.B@tamilnathy

மது எழுந்து அமர்ந்து முனகியபடி மேட்டிருந்த வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள். வயிற்றினுள் ளிருந்து பதட்டப்படும் குழந்தையை ஆசுவாசப்படுத் துமாப் போலிருந்தது அந்தத் தடவல். உயிரின் மூலத் தைத் தேடி உருக்கும் விசித்திரமான ஓசையை சற்றைக்கு நிறுத்திய ராசாத்தி இப்போது அனுங்கத் தொடங்கியிருந்தாள். தாங்கொணாத வேதனையை வேறு வழியின்றி தாங்கிக் கொண்டு இருப்பதிலிருந்து பிறந்த அனத்தலாயிருந்தது அது. நிறைந்து சரிந்த வயிற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்ற மதுவைக் கையமர்த்திவிட்டு எழுந்து வெளியில் போனான் சாந்தன். நிலாவெளிச்சம், அடைப்பற்ற யன்னல் வழியாகவும் இன்னமும் செப்பனிடப்படாத ஓடுகள் வழியா கவும் விறாந்தையில் இறங்கியிருந்தது. ஐப்பசி மாதத்துக் குளிரில் தரை சில்லிட்டிருந்தது. ராசாத்தியின் அறைக் கதவரு கில் போய் நின்று கூப்பிட்டான்.

“அக்கா!”

“ம்..”

“நித்திரை கொள்ளேல்லையா?”

‘கறும் ரும்’ என்று புரிபடாத ஓசையொன்று பதிலாக வந்தது.

மதுவும் எழுந்து வந்துவிட்டிருந்தாள். அவளது வயிற்றைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அபிக்குட்டி ஞாபகத்தில் வந்தாள். முள்ளிவாய்க்காலை நோக்கி நெருக்கித் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இறுதி நாட்களில். சாப்பாட்டுக்கு நின்று

சனங்களின் வரிசையில் ஷெல் விழுந்ததில் அபி இறந்து போனாள். அப்போது அபிக்கு இரண்டரை வயது. மதுவின் இடது தோள்பட்டையிலிருந்து முழுங்கைவரை நீளமான சப்பாத்து வடிவில் சதை பிய்ந்த அடையாளம் இருக்கிறது. வெளியில் போகும்போது கையை மறைப்பதற்காக சேலையை இழுத்து இழுத்து விட்டுக்கொள்வாள். இந்த நான்கு ஆண்டுகளில் அவள் அபியை நினைத்து அழாத நாளே இல்லை. இப்போது நிறைமாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சி. இரத்த அழுத்தம் வேறு அதிகமாக இருந்தது. இந்நிலையில் இரவு தூக்கமில்லாதிருப்பது மதுவின் உடல் நலத்திற்குக் கோடானது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். ஆனால், அக்கா எழுப்பும் அமானுஷ்ய ஓசைகளால் உறங்கமுடி வதில்லை.

“அக்கா!”

“ம்”

“நித்திரையைக் கொள்ளுங்கோ”

“நித்திரைகொள்ள விடமாட்டாங்களாம்”

அவனுக்கு கதவை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே ஓடி வானத்தை நோக்கிக் கதறியழுவேண்டும் போலிருந்தது. மூச்சுவிடச் சிரமப்பட்டான். மதுவின் கைகள் அவனது தோளைத் தடவின.

அக்கா திடீரென இரவைக் கிழித்துக்கொண்டு வீரிட்டுக் கத்தினாள்.

“அவளை விடுங்கோ... பச்சைப் பாலன். அவளை விடுங்கோ”

முன்புறத்தில் இறக்கப்பட்டிருந்த பத்திக்குள் படுத்திருந்த சிவலை திடுக்கிட்டு எழுந்து குரைக்கத் தொடங்கியது. யன்னலருகில் மூக்கை வைத்து மூச்சித் தானும் விழித்திருப்பதாக அறிவித்தது. பின் ஒன்றும் நடவாததுபோல் மறுபடியும் உறக் கத்திலாழ்ந்துவிட்டது. ராசாத்தியின் அனுக்கத்திற்கும் அலறலுக்கும் அக்கம்பக்கத்தைப் போலவே சிவலையும் பழகிவிட்டிருந்தது. முன்னர் அவர்கள் வளர்ந்த நாயின் பெயர் வீரன். இடம்பெயர்ந்து இடம்பெயர்ந்து போன வழியில் வீரன் எங்கோ தொலைந்துவிட்டிருந்தது. வீரனின் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தபடியிருக்கும் அபியின் புகைப்படம் மட்டும் அழிவுக்குத்தப்பி எஞ்சிவிட்டிருக்கிறது.

மது குசினிக்குள் போய் விளக்கைக் கொளுத்திக்கொண்டு வந்தாள். வலிப்பு வந்தாற்போல ராசாத்தியின் உடல் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. கண்களும் உதடுகளும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. வாயிலிருந்து வீணீர் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. கைகளை மார்புக்குக் குறுக்காக மறைப்புப் போலக்கட்டி, கால்களை இறுக்கி, ஒடுக்கி தன்னைச் சுருட்டிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். மது அருகில் அமர்ந்து முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள். விசும்பல் மெதுமெதுவாக அடங்கி ராசாத்தி உறங்கும்வரை தடவிக் கொண்டிருந்தாள். சாந்தனுக்கு மதுவைப் பார்க்கப் பாவமாகவும் நெகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. மதுவுக்கு வேறுவிதமாக இருக்கத் தெரியாது. அவளுக்குப் பின்னால் அலைந்து திரிந்து, அவளது அண்ணனிடம் அடிவாங்கி காதலித்துக் கலியாணம் கட்டியது அந்தக் குணத்திற்காகவுந்தான்.

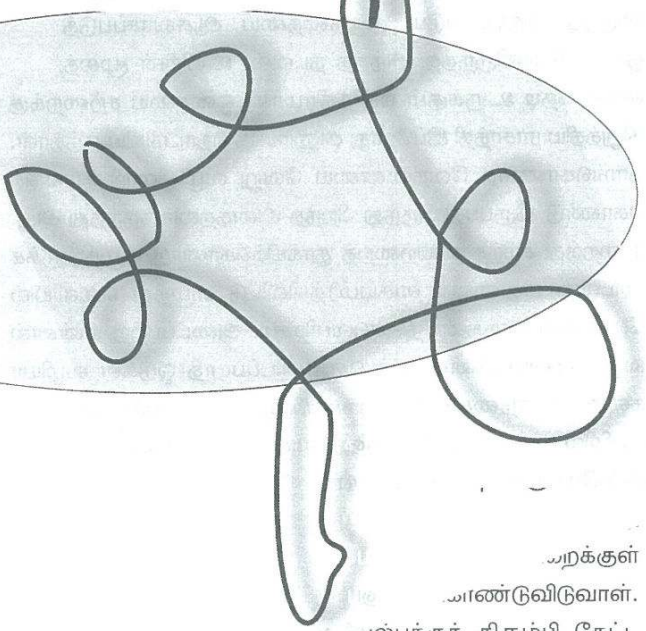
“இப்படியே வீட்டிலை வைச்சுக்கொண்டிருந்து உபத்திரவந்தான். ஆஸ்பத்திரியிலை கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கோ. உங்கடை அக்காவுக்கு மூளைபிசகிப் போச்சு எண்டதை ஏன் மறைக்கிறீங்கள்?” என்று ஊரில் பலபேர் சாந்தனைக் கேட்டுவிட்டார்கள்.

தன் அக்காவுக்குப் பைத்தியம் என்பதை அவனால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘தகப்பனைத்தின்னி’ என்று பெயர் கேட்ட அவனது பத்தாவது வயதில் தாயையும் இந்திய இராணுவத்தின் ஷெல்லடிக்குப் பலிகொடுத்தான். அவனை விட ஏழு வயது மூத்த ராசாத்தி இரண்டாந் தாயாகி அவனை வளர்த்தாள். மாமா வீட்டில் இடிசோறு கிடைத்தது சீதனம்

கிடைக்கவில்லை. ஊரில் ஒரு முதிர்கன்னிக்குரிய அத்தனை மரியாதைகளும் ராசாத்திக்கும் கிடைத்தன. ராசாத்திக்கு முப்பது வயதுக்குப் பிறகு, வயது நகரமறந்து நின்று விட்டாற்போலொரு தோற்றம். அதெல்லாம் பழைய கதை.

திரும்பி வந்த புதிதில் தன்பாட்டில் சுருண்டு சுருண்டு படுத்திருப்பாள். சாப்பிடுவதையும் உறங்குவதையும் விட மற்றெல்லாவற் றையும் மறந்துவிட்டவளைப் போலிருந்தாள். ஏதாவது கேட்டால் தலையைக் குளிந்தபடி மௌனம் சாதித்தாள். அவள் யாரையும் பார்ப்பதில்லை என்பதை, குறிப்பாக கண்களைத் தவிர்த்தாள் என்பதை சாந்தன் பலநாட்கள் கடந்தபின்பு கண்டுபிடித்தான். அவள் அநிச்சையாகச் செய்த செயல் ஒன்றே ஒன்றுதான்: அந்த அறையின் யன்னலை எத்தனை தடவைகள் திறந்துவிட்டாலும் அவசர அவசரமாக எழுந்து அதை இறுகச் சாத்தினாள். வெளிச்சத்தைக் கண்டு நடுங்கினாள். ஆரம்பத்தில், மதுவோ சாந்தனோ அவள் இருந்த அறையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள் நுழைந்தால் அடிபட்ட மிருகம் போல கூச்சலிட்டாள். ஆகவே, அந்த அறையின் வாசலில் சாப்பாடடை வைத்துவிட்டு

பழுவைப்பாறை, வாயிலைவாயலு ஆர் வாயுதவழுவதற்குமுன் எழுந்து

அறக்குள்
கொண்டுவிடுவாள்.
யல்புக்குத் திரும்பி கேட்ட
கேள்விக்குப் பதிவு ஆவ மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாகின. அதுவும் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள்தாம்.

சாந்தனும் மதுவும் செட்டிகளும் முகாமிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது பொட்டல்வெளியாகிப்போன வளவே அவர்களை எதிர்கொண்டது. தென்னைமரங்களை யானைகள் கூறையாடியிருந்தன. கிணற்றடியின் அருகிலிருந்த பாக்கு

மரங்களும் பட்டுப்போயிருந்தன. பூச்செடிகள் இருந்தமைக் கான அடையாளமே இல்லை. அபிக்குட்டியின் ஞாபகத்தில் தின்னாமல் குடியாமல் கிடந்தாள் மது. சாந்தன்தான் சமைய லிலிருந்து எல்லாம் செய்யவேண்டியிருந்தது.

விசாரணைக் கூடத்திலிருந்து ராசாத்தியை யாரோ கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அவள் நேராக, கீறிவைத்த கோட்டில் தடம்பிசகாமல் நடப்பதுபோல நடந்துவந்தாள். கண்கள் பிணத்தினுடையவைபோல நிலைகுத்தி நின்றன. உடலில் சதை என்று சொல்வதற்கு ஏதுமில்லாதபடிக்கு இளைத்துப்போயிருந்தாள். அப்படியேபோய்ப் படுத்து உறங்க விட்டாள். உறக்கம் என்றால் உறக்கமில்லை! திடீரென்று அமானுஷ்யமாக ஊளையிடுவாள். இருந்தாற்போல எழுந்து வெளியில் ஓடுவாள். பெரும் பாலும் இராணுவமுகாமை நோக்கியே அவள் ஓடுவாள். எலும்பினால் செய்யப்பட்டது போலிருந்த அந்த உடலுள் எவ்வளவு சக்தி அடைபட்டிருந்தது என்பதை, அவளை இழுக்கமுடியாமல் இழுத்துக்கொண்ட வந்து வீடு சேர்க்கும் நாட்களில் சாந்தனால் உணரமுடிந்தது

பகலில் வேகம் தணிந்து வேறு மனுசியாயிருப்பாள். எவரு சொல்லாமலே தென்னாங்களுக்கு தண்ணீர் இழுத்து இறைத்தாள். வளவைக் கூட்டி அள்ளினாள். நாய்க்குட்டிக்கு சாப்பாடு வைத்தாள். அதைத் தூக்கி மடியில் வைத்து கொண்டு அதன் கண்களை உற்றுப் பார்ப்பாள். அது அவள், முகத்தை நக்கிக் கொடுக்கும். மனிதர்களது அடையாள களும் பெயர்களும் அவளது மனதிலிருந்து அழிக்கப் படுபதாகத் தோன்றியது. பறவைகளோடும் விலங்குகளோடு செடிகொடிகளோடும் நெருக்கம் காட்டினாள்.

மதுவும் சாந்தனும் தங்களது அறைக்குள் போய்ப் படுத்துக் கொண்ட சில நிமிடங்களில் ராசாத்திக்கு விழிப்பு வந்து விட்டது. கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டாள்.

மூடிய விழிகளுக்குள் குறிகளாகத் தெரிந்தன. சமையலறையின் மரக்கறி வெட்டப் பயன்படுத்தும் கத்தியளவு நீண்ட, மெல்லிய, சதைப்பற்றான, தசையைத் துளைத் திறங்கும் கூரிய எலும்புபோன்ற குறிகள். இராணுவச் சீருடையினுள்ளிருந்து நீளம் குறிகள். சிலவேளைகளில் சிவில் உடையிலும் அவர்கள் வருவதுண்டு. விகாரமான இளிப்போடு, வாய்க்குள் திணிக்கப்படும் குறிகள். வியர்வை நாற்றமும் மூத்திரவாடையும் வீசும் குறிகள். தலையை ஆட்டி ஆட்டி அந்தக் குறிகளை நினைவிலிருந்து விலக்க முயன்றாள்.

“ராசாத்தி அக்கா! நான் செத்துப் போயிட்டெனண்டு அம்மாட்டைச் சொல்லுங்கோ.”

ராசாத்தி திடுக்கிட்டு விழித்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அறை

யின் மூலையில் துளசி நிற்பதை அவள் பார்த்தாள். துளசி பள்ளிக்கூடச் சீருடை அணிந்திருந்தாள். வெள்ளைநிறச் சீருடையில் அடர்ந்த செந்நிறக் குருதி திட்டுத்திட்டாகப் படிந்திருந்தது. நீளமான அவளது கண்களில் கண்ணீரும் கலவரமும் நிறைந்திருந்தன. அவள் நின்றிருந்த இடத்தில் காலருகில் குருதி கருநிறத்தில் தேங்கிநின்றது.

வானத்தில் துளசி இருந்தாள். வானியும் தமிழ்ச்செல்வியும் இருந்தார்கள். விசாரணை என்ற பெயரில் அகதி முகாமிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு இரவும் “விசாரணை” நடந்தது. உடலில் உயிர் மட்டும் மீச்சமிருக்க திரும்பக் கொண்டு வந்து போட்டார்கள்.

“என்னாலை நடக்கமுடியாமல் இருக்கு அக்கா!” அவள் அழுதாள்.

ராசாத்தி எழுந்து துளசியருகில் போனாள். துளசியின் தோள் பட்டையில் வைத்த கைகள் இருளுள் விழுந்தன. அவளைக் காணவில்லை. இப்போது அந்த அலைச்சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது. வர வர நெருங்கி வந்தது. கடலை அவள் கைவிரித்து வரவேற்றாள். அதனுள் புகுந்து தானுமொரு அலையாக மாறிவிட விரும்பினாள். அவள் நெருங்க நெருங்க கடலோ பின்வாங்கிச் சென்றது. இராட்சத நாக மொன்றின் படமென தலைவிரிந்து இடுப்பொடுங்கிய கரிய அலையொன்றின் நுனியில் நின்ற துளசி ‘அக்கா! நான் போறன்’ என்றாள். அலையோசை அடங்கி றபான் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

ராசாத்தி செவிகளைப் பொத்திக்கொண்டாள். அவளது விரல்களையும் மீறி உள்நுழைந்தது பாட்டு. மதுவின் வாசனை வீசும் பாடல் நள்ளிரவு தாண்டியும் ஒலிக்கும். பிறகு, பெண்கள் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் அறைகளை நோக்கித்

தள்ளாடியபடி வரும். வினோதினி தனது மார்புச் சட்டையை விலக்கிக் காட்டினாள். பல் ஆழப்புகைந்த தடயம். புத்தரின் பல்! புத்தர் கடிக்கமாட்டார் என்றுதான் ராசாத்தி அதுகாறும் நினைத்திருந்தாள்.

ஊர் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் விழித்திருந்தன. ராசாத்தி எழுந்து வெளியில் வந்தாள். ஓசையெழுப்பாமல் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறினாள். சிவலை ஒற்றைச் செவியை உயர்த்தி அவளைப் பார்த்தது. முன்னங்கால்களை நீட்டி நெட்டுயிர்த்திவிட்டு தலையை உடம்புக்குள் புதைத்துக்கொண்டு உறங்கிப்போனது.

முன்னரெல்லாம் கழிப்பறையில் அமரமுடியாது. கால்களை அகட்டி அமர்ந்தபோதெல்லாம் வலி உயிர்பிடுங்கியது. மலத்திலும் சிறுநீரிலும் இரத்தம் கலந்திருந்தது. அவளது அறைக் கதவின் இடுக்கினூடாக நாட்பட்ட குருதியின் நாற்றம் கிளம்பி முகத்திலறைந்தது. மதுதான் வைத்தியரிடம் அழைத்துப் போனாள். வைத்தியரது அறை வாசலில் காத்திருந்தபோது அங்கிருந்த பெண்களிலொருத்தி ராசாத்தியை உற்று உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“இவளுக்கு என்ன வருத்தம்?”

“காய்ச்சல்” என்றாள் மது.

அந்தப் பெண் ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும்’ என்ற சிரிப்பைச் சிரித்தாள். அவள் ராசாத்தியைப் பார்த்த பார்வையில் அருவ ரூப்பு தெரிந்தது. ராசாத்தி கால்களை அகட்டிப் படுத்திருந்த போது, வைத்தியர் அனிச்சையாகத் தன் மூக்கைத் தேய்த்தார். ஆனாலும் அவர் கருணையோடுதான் நடந்து கொண்டார். ஊரிலுள்ளவர்களைப்போல அவர் ஒதுங்கிப் போகவில்லை. அந்தப் பெண்போல விஷமூறிய கண்களால் சிரிக்கவில்லை.

ராசாத்தி வானத்தை உறுத்துப் பார்த்தாள். நிலவுக்குப் பெரிய வயிறு. மதுவைப்போல அதுவும் நிறைசூலி. வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு சின்னஞ் சிறிய கையொன்று நீண்டது. அது அபிக்குட்டியின் கைகளைப் போல வெண்ணிறமான, குண்டுக்கை. இப்போது நிலவு செந்நிறமாகிவிட்டது. வெளிச் சம்போல இரத்தம் ஒழுகியது. இவள் தலையை ஆட்டினாள். பிறகு கடப்பைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் ஓடினாள். அவள் ஓடிய திசையில் இராணுவ முகாம் இருந்தது.

“மானம் போகுது” சைக்கிளைப் பிடித்தபடி நின்ற மாமா உறுமினார். தேகம் கோபத்தில் நடுங்கியது.

“எதெண்டாலும் உள்ளக்கை வந்திருந்து கதையுங்கோ

மாமா” சாந்தன் அழைத்தான். அவரது கைகள் சைக்கிளின் மட்காட்டை இறுக்கிப்பிடித்திருந்தன. பெரிய பெரிய கறுத்த விரல்களில் உரோமம் அடர்ந்திருந்தது.

“நீ இவளைப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலை கொண்டு போய் விடு. இல்லையெண்டா நஞ்சைக் கிஞ்சைக் குடுத்து சாக்காட்டு. இப்பிடி வேசைப் பட்டம் கேக்கிறதிலும் சாகட்டும்.” சாந்தன் அவரை முறைத்துப் பார்த்தான்.

“அவளுக்கு தான் எங்கை போறெனண்ட சுயநினைவு இல்லை”

“சுயநினைவு இல்லாதவள் அடெப்பிடியடா நேரா ஆமிக் காம்ப்புக்குள்ள போறாள்? ருசிகண்ட உடம்பு” மாமா காறித் துப்பினார்.

வினோதினி தனது மார்புச் சட்டையை விலக்கிக் காட்டினாள். பல் ஆழப் புகைந்த தடயம். புத்தரின் பல்! புத்தர் கடிக்கமாட்டார் என்று ராசாத்தி நினைத்திருந்தாள்

சாந்தன் மாமாவை சைக்கிளோடு தூக்கி வீதியில் எறிந்துவிடலாமா என்று நினைத்தான். அவரது சோற்றைத் தின்ற வளர்ந்த நன்றி அவனது உடலில் மீதமிருந்தது. பிறகு பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“நீங்க போங்கோ. அவ இனி எங்கையும் போகமாட்டா. அதுக்கு நான் பொறுப்பு”

“நல்லவேளையாக சற்குணம் தற்செயலாக் கண்டு பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தான். இல்லையெண்டா நாறியிருப்பியள்”

மாமா கோபுத்தோடு சைக்கிளை ஏறத்தாழத் தூக்கித் திருப்பினார். யாரையே உழுக்குவதுபோல உழுக்கிக்கொண்டு வெகு வேகமாகப் போனார். மாமா கத்திவிட்டுப் போவதைப் பார்த்தபடி ராசாத்தி மாலுக்குள் அமர்ந்திருந்தாள். "அக்கா! ஏனிப்பிடிச் செய்யிறீங்கள்?"

அவள் சாந்தனை வெறுங்கண்களால் பார்த்தாள். பிறகு தலையைக் குனிந்துகொண்டாள்.

"ஊருக்கை எல்லாரும் என்னைத்தான் பேசுகினம் அக்கா"

நிமிர்ந்து பார்த்த விழிகளில் கண்ணீர் நிறைந்திருந்தது.

"எனக்கு... தெரியாது தம்பி"

குமுறிக்கொண்டு வந்து விழுந்தது பதில். கண்ணீர் தன்பாட்டில் வழிந்தது. அதைத் துடைப்பதற்கு அவள் முயற்சி எடுக்கவில்லை.

"இரவானதும். இரவானதும்" அவளால் முடிக்கமுடியவில்லை.

மது சாந்தனைப் பார்த்தாள். அவனது கண்கள் மகிழ்ச்சியில் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. 'தம்பி' என்ற வார்த்தை இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு ராசாத்தியின் வாயிலிருந்து வந்ததைக் கேட்ட மகிழ்ச்சி அது.

"எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம்..."

ராசாத்தியின் கண்கள் வானத்திற்குப் போய்விட்டன. இறந்தகாலம் வானத்தில் இருந்தது. அங்கு துளசி இருந்தாள். வாணியும் தமிழ்ச்செல்வியும் இருந்தார்கள். விசாரணை என்ற பெயரில் அகதி முகாமிலிருந்து அவர்களை இழுத்துக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். அடைத்து வைக்கப்பட்ட இடத்தில் ஒவ்வொரு இரவும் 'விசாரணை' நடந்தது. நள்ளிரவு கடந்தபிறகு உடலில் உயிர் மட்டும் மிச்சமிருக்க திரும்பக் கொண்டுவந்து போட்டார்கள்.

"என்றை கழுத்தை ஆராவது நெரிச்சக் கொல்லமாட்டீங்களா? என்னாலை முடியேல்லை.. என்னாலை முடியேல்லை..."

வாணி இரவிரவாக அழுதாள். அவளது சின்ன உடலில் காய்ச்சல் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

ராசாத்தி சீற்றத்தோடு தரையை உதைத்தாள். சிவலை பயத்தோடு எழுந்து போய் வேறிடத்தில் படுத்துக்கொண்டது.

"அவங்களைக் கொல்லவேணும்"

மது பாய்ந்தோடி வந்து ராசாத்தியின் வாயைப் பொத்தினாள். அவளது உடல் பயத்தில் நடுங்கியது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். காற்றுக்கும் கூட கண்களும் செவிகளும் இருந்தன. அவர்கள் எந்நேரமும் அவ்வழியாக வரக்கூடும். துப்பாக்கி முதுகுறுத்த கூட்டிச் செல்லப்படும் சாந்தனை மது மனக்கண்ணில் கண்டாள். சாந்தன் ராசாத்தியின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

"அக்கா! அபிக்குட்டி செத்துப்போச்சது. நாங்கள்தான் மிச்சமிருக்கிறம்" மன்றாட்டத்தில் முடிந்த குரல் உடைந்து போய் அழு ஆரம்பித்தான்.

"மதுவுக்குப் பிள்ளை பிறக்கப்போகுது. இந்நேரம் நீங்கள் இப்பிடி நடந்துகொண்டால் எங்களையெல்லாம் வந்து பிடிச்சுக்கொண்டு போயிடுவாங்கள்"

குழந்தைக்குச் சொல்வதுபோல தொடர்ந்தான். ராசாத்தி தலையை ஆட்டினாள். ஓசையெழும்படியாக பற்களைக் கடித்தாள். அவளது தேகத்திற்குள் நான்கு குதிரைகள் புருந்து கொண்டாற் போலிருந்தாள்.

"அக்கா!"

"ஹம்.."

"இனிப் பட எங்களாலை ஏலாது அக்கா!"

ராசாத்தியின் இமைகள் அவசரகதியில் மூடித் திறந்தன. மூடிய கண்களுக்குள் தோன்றிய முகங்களை கைகளைக் கொண்டு விலக்கப் பார்த்தாள். அப்படி அவள் செய்யும்போது காற்றைக் கைகளால் அறைவதுபோலிருந்தது. றபான் சத்தம் வேறு காதைக் கிழித்தது. உரு வந்தாற்போல தலையை ஆட்டினாள். பிறகு மயங்கிச் சரிந்தாள். மது தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காக உள்ளே போனாள்.

அன்றிரவு மதுவும் சாந்தனும் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அமானுஷ்ய ஓசைகளின்றி ஆழ்ந்து உறங்கினார்கள். ராசாத்தி காணாமற் போனதை அவர்கள் கண்டுபிடித்தபோது வெயில் விறாந்தையில் ஏறியிருந்தது.

க. நவம்

F.B@navamk.navaratnam

லக்கியக் கோட்பாடு என்பது படைப்பிலக்கியம் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்வதற்கான அடிப்படைக் கொள்கைகளின் விவரணங்களைக் கொண்ட ஒரு கருவியாகும். படைப்பிலக்கியங்களின் தன்மைகளை உற்று நோகுவதற்கு உதவும் ஒரு lens அல்லது வில்லை என அதனை இலகுபடுத்திச் சொல்லுவார்கள்.

முக்கியத் துவம் எனப் பார்க்கும்போது, இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய அறிவும், தெளிவும் புறக்கணிக்கணிக்க முடியாத அம்சங்களாகும். அந்த முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றிய ஓர் எளிய அறிமுகத்தை இங்கு முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக மேற்கத்தைய இலக்கியச் சூழல்களுக்கு ஏற்பவே பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் காலத்திற்குக் காலம் முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. சற்று காலம் தாழ்த்தியாயினும், இக்கோட்பாடுகள் தமிழ் இலக்கியச் சூழல்களுக்கும் சிறிது சிறிதாக வந்து கசிந்துவிடுவது வழக்கம்.

இலக்கியமும்

கோட்பாடுகளும்

இவ்வாறு மேற்குல இலக்கியச் சூழல்களில் தோற்றம்பெறும் இக்கோட்பாடுகள் அந்தந்தச் சூழலின் அறிவியல், மெய்யியல், பண்பாட்டியல் தன்மைகளை உள்ளடக்கிய வையாகக் காணப்படுதல் இயல்பு. இவற்றை அப்படியே அச்சொட்டாக எமது தமிழ் இலக்கியச் சூழல்களுக்குள் பிரயோகித்தல் 'பூரணமான பொருத்தப் பாடினமை' உட்பட, பலவகைப்பட்ட சிக்கல்களையும் தோற்றுவித்துவிடுகின்றது.

இக்கோட்பாடுகளை எமது சூழல்களுக்கு அறிமுகம் செய்வோர், தமது அறிமுகப் பணியின் எளிமை பற்றிய அக்கறையற்றவர்களாக இருந்துவிடுகின்றனர். அவர்களது இயலாமையும், அரைகுறை விளக்கமும், மொழிவளப் பற்றாக்குறையும், தமது தரத்தைப் பிறர் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடக் கூடாதே என்ற போலி மேதமை வேட்கையும் இன்னபிறவும் இணைந்து, 'சிக்குப்பட்ட நூற்பந்துகளாகவே' இச்சித் தாந்தங்கள் எங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன.

ஆயினும் படைப்பாளிகளதும், வாசகர்களதும் பயன்பாட்டு

ஓர் எளிய குறு அறிமுகம்

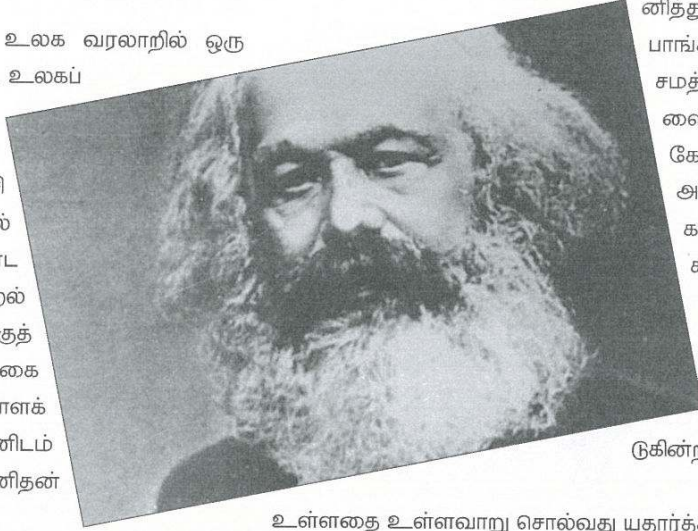
இலக்கியக் கோட்பாடு ஒவ்வொன்றும் விரிந்து பரந்த விசாலமான விடயமாகும். இந்நிலையில் ஒட்டுமொத்தமாக எல்லா இலக்கியக் கோட்பாடுகள் குறித்த விபரணங்களையும் பரிமாணக் கட்டுப்பாடுகளுக்குள்ளடங்கிய ஒரு சிறு கட்டுரைக்குள் விபரித்துவிட முடியாது. இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் கூடிய ஒரு சிறிய அறிமுகத்தை மட்டும் தருகின்றேன்.

ஐம்புலன்களால் அறிய முடியாததும், எமது சிந்தனையில் உருவாகி வெளிப்படுவதும், நாமாக அதனை வெளிப்படுத்தும் வரை, அடுத்தவர்க்குத் தெரியாததுமாக உள்ள எதையும் கருத்து எனக் கூறுவர். மனிதன் முழுமையாக இயற்கையின் ஓர் அடிமை என்ற சிந்தனை நீடித்திருந்த காலம்வரை, இந்தக் கருத்தினை மூலவேரா கக்கொண்ட கருத்துமுதல்வாதமே நீண்ட காலமாக இலக்கியத்திற்கும் அளவுகோலாகக் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது.

இச்சிந்தனைப் போக்கு நிலைகொண்டிருந்த காலங்களில், மனிதர் தம்மைவிட மகத்தான சக்தி ஒன்றினால் கட்டியாளப் படுபவர் என்றும், அறம், தர்மம், ஊழ்வினை என்பவற்றிற்குத் தாம் கட்டுப்பட்டுவார் என்றும், நல்லது / கெட்டது, அழகியது / அழகற்றது, உயர்ந்தது / தாழ்ந்தது போன்றன சார்ந்த மதிப்பீடுகளை எக்காலத்திற்கும் உரியது / உகந்தது என்றும் நம்பினார்.

ஏறக்குறைய 18ஆம் நூற்றாண்டுவரை செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்த இந்தக் கருத்துமுதல்வாதக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே உலகப்பெரும் காப்பியங்களும் கலைப் படைப்புகளும் உற்று நோக்கப்பட்டன.

இந்நிலையில் 19ஆம் நூற்றாண்டு உலக வரலாறில் ஒரு முக்கிய காலப்பகுதியாக வந்தமைந்தது, உலகப் பரவலாக்கம், குடியேற்ற நாடுகளின் விரிவாக்கம், இயந்திரப் பாவனைகளின் அறிமுகம், கைத்தொழில் புரட்சியின் புதுவருகை, கோடிக் கணக்கில் மனித உயிர்களைக் காவுகொண்ட நோய்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அறிவாற்றல் போன்ற பல காரணிகளால் மனிதனுக்குத் தனது சக்திமீது அளவிற்றந்த நம்பிக்கை ஏற்படலாயிற்று. இயற்கையைக் கட்டியாளக் கூடியதான அளவிற்றந்த ஆற்றல் தன்னிடம் உண்டு என்ற உண்மையை மனிதன் இனங் கண்டுகொண்டான்.

னித்துவ அடிமை மனப் பாங்கினை ஒழிப்பதிலும், சமத்துவக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதிலும் இக் கோட்பாடு ஆற்றியபங்கு அளப்பரியது. பிற்காலங்களில் வளர்ந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகள் யாவும், இந்த யதார்த்தவாதம் என்ற முதிர் மரத்தின் கிளைகளாகவே நம்பப்படுகின்றன.

இதன் விளைவாக ஆன்மீகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கருத்துமுதல் வாதம் ஆட்டம் காணத்துவங்கியது. முழு உலகும் மனிதனது சக்திக்கு மேலான கடவுள் எனப்படும் மாபெரும் சக்தி ஒன்றினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது என்ற நம்பிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது.

அதன் தொடர்ச்சியாக மனிதனது ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, அதிகாரப் பிரயோகம் என்பன தொடர்பாக, புதிய கண்ணோட்டம் வலுப் பெற ஆரம்பித்தது. இதுவே இருபதாம் நூற்றாண்டின் அடிப்படைச் சிந்தனையான பொருள்முதல்வாதம் வந்து பிறப்பதற்குக் கால்கோளிட்டதாக மெய்யியலாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இயற்கைப் பொருட்களின் இயக்க நிகழ்ச்சிப்போக்கின் விளைவாகவே மனிதனும், ஏனை உயிரினங்களும் தோன் றின என்றும், பொருளே அனைத்து மூலத்திற்கும் அடிப்படை என்றும் பொருள்முதல்வாதம் கூறியது. அறிவியல் ரீதியிலான ஆய்வு முடிவுகளை மட்டுமே ஏற்கும் இக்கோட்பாடு, ஆன்மீகத்தையும் ஐம்புலன்களால் அறியப்படாதவற்றையும் முற்றாக நிராகரித்தது.

இதன் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சிதான் மனிதாபிமானக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய மார்க்சியம். இது ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும்

மக்கள் மத்தியிலான வர்க்கப் போராட்டக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட, இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதக் கருத்தியலில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட ஓர் அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல் தத்துவம் எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

கருத்துமுதல்வாதச் சிந்தனைகள் இலக்கியத்தை நேரடியாகப் பாதித்ததன் விளைவாகத் தோன்றியதே Realism எனப்படும் நடப்பியல் அல்லது யதார்த்தவாதமாகும். இது பொருள் முதல்வாதச் சிந்தனையைப் பூரணமாக ஏற்றுக்கொண்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வடிவமாக இந்த யதார்த்தவாதம் உலகெங்கும் பரவியது. நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் கால-

உள்ளதை உள்ளவாறு சொல்வது யதார்த்தவாத எழுத்து எனக் கூறுவார்கள். அதில் கதைகூறும் ஆசிரியன் கதையின் மையத்தை உருவாக்கி, வாசகனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டித் தொடர்ந்து தொகுத்து வழங்கியவாறு இருந்துகொண்டிருப்பான்.

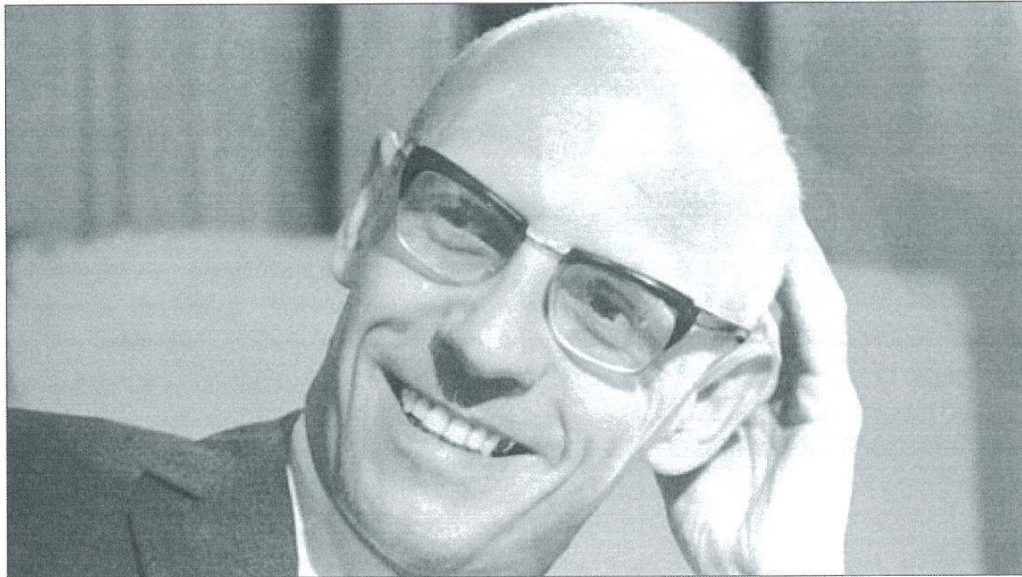
ஆனால், இவ்வாறான ஆசிரியனது பங்களிப்பு ஏதுமின்றிக் கதை சொல்லப்படுவது Naturalism எனப்படும் இயல்புவாதமாகும். இது பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் எமிலி ஸோலாவினால் (Emile Zola) முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடு. ஒரு கமராவில் ஒரு காட்சி எவ்வாறு பதிவு செய்யப்படுகின்றதோ அவ்வாறே, எவ்வித விரிவாக்கமோ, விளக்கமோ வலியுறுத்தலோ இன்றி, இதில் கதை கூறப்படுகின்றது. 'இயல்புவாதம் என்பது ஆசிரியன் இல்லாமல் இயங்கும் புனைவுலகம்' என்றும் கூறுவர்.

யதார்த்த வாதத்தில் ஏராளமான வகைகளும் பிரிவுகளும் வந்துபோன நிலையில், இலக்கிய உலகு இது குறித்த ஆர்வத்தை இழந்தமைக்கு இதன் Dogmatism எனப்படும் 'கொள்கைகளைக் கட்டிபிடித்துக் கொண்டிருக்கும் குணம்சம்' காரணமாயிற்று. இதிலுள்ள செயற்கைத் தன்மை குறித்து கேள்விகள் மேலெழுந்தன. இலக்கியம் இயல்பான இலக்கியமாக இருக்க வேண்டுமே அன்றி யதார்த்தமாக இருப்பதல்ல என்ற விமர்சனம் முன்வைக்கப்பட்டது.

இந்த யதார்த்தவாதத்திற்குச் சவால்விடுத்து அதனை உடைத் தெறியவென்று தோன்றியதே நவீனத்துவம். கலை இலக் கியத்தில் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தும் நவீனத்துவம். பல்வேறு வகைப்பட்ட பரிசோதனை முயற்சிகள் மூலம், அதன் புனிதமும், தனித்துவமும் பேணப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது.

குறியீட்டியல் (Symbolism), இருத்தலியல் (Existentialism), மீமெய்ம்மையியல் (Surrealism), இருண்மைவாதம் (Obscurity), அபத்தவாதம் (Absurdity) முதலிய கருத்து நிலைகளும் இந்த நவீனத்துவத்தின் வெளிப்பாடுகளேயாகும். அவற்றுடன், உருவவியல், அமைப்பியல் முதற்கொண்டு பெண்ணியம், ஃபிராய்டியம் முதலியனவும் நவீனத்துவத்தின் உடன் பிறப்புகளே.

சிதைந்த உருவங்களைத் தன் கூறுகளாகக்கொண்ட நவீனத் துவப் படைப்புகளுக்கு உதாரணங்களாக, ஆங்கிலத்தில் டி.எஸ். எலியட்டின் கவிதைகளையும், ஓவியத்தில் பிக்காசோ வின் ஓவியங்களையும் கூறலாம். புதுமைப்பித்தன், தமிழ்ச் சிறு கதை யுலகில் நவீனத்துவத்தின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறார்.

மிஷேல் ஃபூக்கோ (Michel Foucault), லக்கான் (Jacques Lacan), டெரிடா (Jacques Derrida) போன்றோர் பின்நவீனத் தத்துவத்தின் தத்துவவியலாளர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

இலக்கியம் படிப்பதற்கும், படைப்பதற்கும் கோட்பாடுகள் தேவைதானா? என்ற கேள்விக்கு 'இல்லை' என்பதே என் உடனடிப் பதிலாகும். இலக்கணம் கற்றபின்தான் இலக்கியம் படைக்க முடியும் என்பது 'காரிகை கற்றுக் கவி

(Binary) பார்ப்பது போன்ற இப்புதுவித மனநிலைகள் நவீனத் துவத்தின் பிரதான பண்புகளாயின.

நவீனத்துவத்தின் இப்பண்புகளை பின்நவீனத்துவம் மறுக் கிறது. பின்நவீனத்துவம் எதையும் உலகளாவியதாக பார்ப் பதில்லை. பதிலாக ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக ஆராய் கிறது. அது வரலாற்றை ஒரு அர்த்தபூர்வமான ஓட்டமாக பார்ப் பதில்லை. வரலாற்றை தர்க்கபூர்வமாக அலசும் வரலாற்று வாதத்தை அது நிராகரிக்கிறது.

பின்நவீனத்துவம் இரட்டைப்படுத்துதலை ஏற்பதில்லை. முதலாளி தொழிலாளி, இயற்கை மனிதன் போன்ற முரண் இருமைகளை அது மறுக்கிறது. மையநோக்கை ஏற்பதில்லை. மையம் என்பது அதிகாரத் தின் மூலம் உருவாக்கப்படுவது எனக் கூறுகிறது. எல்லாவற்றையும் முழுமையாக தர்க்கப் படுத்த முடியாது என அது சொல்கிறது. மனஎழுச்சி கள் தர்க்கத்துக்கு அப்பாற்பட்டவை. அவையே இலக்கியம் போன்ற கலைகளை உருவாக்குகின்றன என் கிறது.

பாடுதலுக்கு' ஒப்பானதாகும். (காரிகை-யாப்பிலக்கணச் செய்யுள் நூல்).

ஆயினும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளை ஒரு படைப்பாளி தெரிந்து வைத்திருந்தல், அவன் தனது படைப்பாளருமையை வளர்க்க, படைப்பு முயற்சியில் புதுமைகள் செய்ய, அடுத்த கட்டத்துக்கு முன்னோக்கி நகர சிறந்த படைப்புக்களை விளங்கிக்கொள்ள உதவும் என்பதில் ஐயமேது மில்லை.

(2013இல் ஏற்பத்தில் இயற்றி 'இலக்கியத்தை நின்று கட்டம்' கருத்துரைமடல் ஒன்றின் போது படைக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுக் கருக்க வானம்)

இனி, நவீன அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றால் உருவான புதியசிறந்தனைப் போக்கான நவீனத்துவம் காலாவ தியாகிவிட்டது என்று மறுக்கும் போக்கே, பின்நவீனத்துவம் எனப்பட்டது. அண்மைக் காலம்வரை கலை இலக்கிய உலகில் நிலவிவந்த ஒரு பொதுச்சிறந்தனைப்போக்கு இது.

நவீன தொழில்நுட்பமானது பரந்த உலகை ஒரு குக்கிராமமாக ஒன்றிணைத்தது. அதன் விளைவாக சில புதுவித மனநிலைகள் உருவாகின. எல்லா கருத்துக்களையும் ஒட்டுமொத்த உலக- வரலாற்று பின்னணியில் வைத்துப்பார்ப்பது, எல்லாவற்றுக்கும் சாராம்சம் தேடுவது, எல்லாவற்றையும் தர்க்கபூர்வமாக புரிந்துகொள்ள முயல்வது, எல்லாவற்றையும் முரண்கிராம

ஒரேகதைகள் ..!

கீடுகு பதியக்கட்டிய தாழ்வாரத்தை
 ஒளிந்து கடந்தது வெயில்
 கீகாழிக்குப் போட்ட குறுணிகளை
 கொத்திக் கொண்டு திரிந்து புலுணி
 முந்தநாள் இரவில் பொதை கிளர்த்தி
 அடித்துப் பெய்த நிலவின் தடயங்கள் அழிந்து
 வெறித்துக் கிடந்து முற்றம்
 கைப்பலையையும் மாவிலையும் உதிர்த்து
 அறம் பாடி இழைந்தது காற்று
 அமிக்காத மழையை திட்டமால் திட்டி
 உப்புமிளகாய்ச் சளகுகளைப் பரப்பி
 வைத்தபடியிருந்தாள் கிழவி
 வெடித்துக் கிளம்பும் அழுகையை
 அவரும் அறியாமல் அடக்கி
 மண்ணை அருடைத்து அண்ணாமப்பு சாப்பிடவாரம்பித்தாள்
 பதின் மச்சிறுமி

பாரிஸ் நகரத்தெருக்களில்
 பெயர்மையொன்றை அடிநிலைக்குக்கொண்டிருந்தவனை
 நான் கண்டேன்
 பின்னொரு நாளில் புகையிரதநிலையத்திலும்
 இன்னொரு பனிப்புயலிலும் அவன் நிற்கப் பார்த்தேன்
 நூலிழையில் விரல் கீகார்த்து அவன் அசைத்தபொது
 பெயர்மையின் உடல் முழுதும்
 கொடிகள் முளைத்தன
 பூமிகொரு கைநிராடிப் பிரிந்தொடிய கிளைகள் தோறும்
 பெயர்மையின் நூலில்லாமல் பின்னிப் பிணைந்தது
 விரல்கள் தோறும் நூல்கண்டுருகூடல்
 அவன் நகர்ந்தபடியே இருந்தான்
 கொடிகள் செழித்து வளர்வதாய் அவன் நம்பிய பொழுதில்
 கைநிராடு கிளர்ந்தது கொடி
 நூல் இற்றுத் தெறிக்க
 பெயர்மையின் வாய் உமிழ்ந்த நீரில் முகம் நனைய நகர்ந்தவனை
 மீண்டும் அகித தெருக்களில் இன்னொரு பெயர்மையுடன் கண்டேன்
 பொதை தலைக்கீகறி மயங்கிக் கிளர்ந்த பொழுதில்
 ரஹ்யத் தெருக்களில் திரிந்த பெயர்மலாட்டக்காரன் பற்றி
 கைநொரு மொழியில் பாடிச்சரிந்தாள்
 இன்னொருத்தி

உரையாடல்

நெடி

கையில் மந்திரக் கோலமும் இல்லாது
 மரணத்தின் நெடியைத் தீட்டியபடி
 ஈரத்துக்குள் எங்கும் நகரில் பயணித்த என்னை
 ஓநாய்களும் துருவக்கரடிகளும்
 கண்டங்கள் தூண்டி வழிநடத்தின
 இலை துளிர்க்க சிலிர்த்துப் பூக்கும் மரத்தில்
 காதலின் வாசமடி என்ற பொது கிணக்கிச் சிரித்து
 இருக்கலாம் என்றவள் தான்
 உடல் இளக மனதுள் கசியும் மூன்றாஞ் சாமத்தின் மொளனத்துக்கு
 குளிர்நீர் பச்சை மணமென்று நான் சொன்ன பொது
 மொளனித்திருந்தாள்
 நீக்கொட்டின வலியும் முத்தத்தின் வாசமென்று
 பின்ன்தான் இரவில் அவள் வாதாடிய நினைவு வந்தபொது
 நான் துருவங்களைத் தூண்டியிருந்தேன்
 மொட்டை மரங்களையும்
 வெள்ளை மலைகளையும் விலத்திக் கடந்தபொது
 தாழ்ப்பதிந்து நதியாடிய கிளையிலிருந்து
 பனிக்குள் உதிர்த்து அழுகிய பூவின் சக்கு மணத்தொரு
 உறைந்த நதியின் அழகுதில் சலசலப்பற்று கிடந்தது
 தனிமை;
 அந்தப்பொதில்
 வரியன் குளிர்க்குப் பயந்து
 தயங்கித் தயங்கி மொலெழப் பார்த்தபின்
 பனி விலத்திக் கரைத்தடிய மீனாக்கு சாவின் நெடி
 என் உள்ளங்கை வியர்வையின் பிசுபிசுப்பாய் இருந்திருக்கக்கூடும்

மயூ மனோ

F.B@mayoo.mano

இந்த வருட ஆரம்பத்தில் பேஸ்புக்கில் தமயந்தி என்ற முகம்காட்டாத ஒரு பெயர் ஆங்காங்கே கருத்துக்களை இட்டுக்கொண்டு இருந்ததைக் கண்டேன். அதிகம் ஊர்வழக்க நக்கலான சொல்லாடல்களை அல்லது பழமொழிகளைப் பயன்படுத்துகிற ஒரு மொழியாடல் அதிலிருந்தது. அப்பொழுது தமயந்தி என்ற அந்தப்பெயர் தன்னை இனங்காட்டியிருக்கவில்லை. ஆனால் பேஸ்புக்கில் அவரைத் தெரிந்த ஒன்றிரண்டு பேர் இருந்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் MD 90, இலக்கத்தகடு அற்றவர் முதலான சங்கேதக் குறியீடுகளால் அவரை ஆங்காங்கே விளித்திருந்தனர்.

ஒருநாள் "நீங்கள்தான் தமிழ்க்கவியா" என்ற எதுவித விசாரணைகளும் இல்லாமல் நேரடியாக ஒரு கடிதத்தினை தமயந்தி என்ற அந்நபருக்கு பேஸ்புக் வழியாக எழுதியிருந்தேன். "வணக்கம், உங்களடைய -இனி வானம் வெளிச்சிடும் -நாவல் கிடைக்குமா" என்பதுதான் அக்கடிதம். ஒன்றிரண்டு நாட்கள் கழிந்து பதில் வந்தது. அந்நாவல் பிரதியாக கிடைக்குமா தெரியாது. என்னிடம் போட்டோகொப்பி உள்ளது. அனுப்பி வைக்கவா என்று கேட்டிருந்தார். அப்பதிலிலேயே இறுதியில் மேலும் இரண்டு நாவல்களை எழுதி வைத்திருக்கின்றேன். வெளியிட வாய்ப்பில்லை என்றிருந்தார். அந்த இரண்டில் ஒன்றே ஊழிக்காலம்.

ஊழிக்காலம் 2010இல் எழுதப்பட்டிருந்தது. தட்டச்சுச் செய்யப்பட்ட நிலையிலிருந்த அவருடைய நாவலை அருள் எழிலன் பெற்று அனுப்பிவைத்தார். சற்றே பெரிய நாவல்தான். இரண்டு முழுநாட்களில் படித்து முடித்தேன். அப்பொழுதே இது வெளியாவது மட்டுமன்றி இந்நாவல் தனக்கு உரிய இடத்தைத் தொட்டுவிட எதையாவது செய்யவேண்டும் என்று தோன்றியது.

நாவல் வெளியாவது பற்றிய உறுதியான முடிவுகள், திட்டங்கள் எதுவும் இல்லாவிட்டாலும், இடைப்பட்ட காலத்தில், நாவலைச் செம்மைப்படுத்துவதில் தமிழ்கவி மெனக்கெட்டார். செம்மையாக்கம் நடந்தபோது தமிழ்கவி இலங்கையில் இருந்தார். நாவலை முழுவதுமாக அச்செடுத்து, அதில் கையால் திருத்தங்கள் செய்து, அவற்றை

ஸ்கான்செய்து, மீளானுப்பி தட்டச்சு செய்து, இவையெல்லாவற்றையும் வீட்டுக்கு வெளியே கட்டண நிறுவனங்களில் மேற் கொள்ளவேண்டும் - பாதுகாப்பு ஒரு பிரச்சனை ஒரு கட்டத்தில் - சலித்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.

காவல்கோட்டம் நாவலை தமிழினி வசந்தகுமார் அண்ணன் ஐந்தோ ஆறு நாட்களில் படித்துவிட்டு மதுரைக்கே கிளம்பிப் போய்விட்டதாக அறிந்திருக்கிறேன். பிரதிகளில் அத்தனை ஈடுபாடு. அதே நேரத்தில் அதேயளவு கறார்தன்மை. (சாத்தானின் படைகள் என்ற இந்திய இராணுவ அட்டுழியங்களைத் தொகுத்த ஆவணத் தொகுதியொன்றை - அது அச்சின் பின்னர் இந்திய அதிகாரிகளால் மொத்தமாகப் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. ஒரு கறுப்பு வெள்ளை பிரதி மட்டும் இணையத்தில் வலம்வருகிறது - அக்காலத்தில் தயாரித்து அச்சாக்கியவர் அவரே என மிக அண்மையில் அறிய நேர்ந்தது) தமிழ்க்கவியின் பிரதியை அனுப்பிவைத்துவிட்டுப்

ஊழிக்காலம்:

ஒரு பரிதவிக்கும் நாவல்

சயந்தன்

F.B@navamk.navaratnam

பேசினேன். அடிக்கடி திருத்தங்களை மேற்கொள்ள முடியாத தூரத்தில் இருக்கிறார். படித்துச் சொல்லுங்கள் என்றேன். இரண்டுநாட்களில் வசந்தகுமார் அண்ணன் உற்சாகமாகப் பேசினார். அந்த அம்மக் கிட்ட சொல்லுங்க. கொணந்திடலாம். என்றவர் நாவலைப்பற்றிய நுணுக்கமான முதல் விமர்சனத்தைச் சொன்னார்.

நாவலை நான் படித்து முடித்தபோது, மிகச்சரியாகச் சொன்னால், ஓரிடத்தில் தரித்து நிற்கமுடியாமல், உயிர்ப் பயத்தோடு ஓடி அலைந்த ஒருவன் கடைசியாக சகல நம்பிக்கைகளையும் தின்னக் கொடுத்து விட்டு நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற மாதிரியான மனநிலையில் ஒரு மரநிழலில் குந்தியிருந்தைப்போல உணர்ந்தேன். அத்தனை அலைக்கழிவு நாவலில்

ஊழிக்காலம் 2008இற்கும் 2009இற்கும் இடையிலான குறுகிய காலமொன்றில் நடந்த நீண்டபயணத்தின் கதை. அறுபது வயதில் உள்ள ஒரு தாய்/பேத்தியார் தனது பிள்ளைகளோடும் பேரப்பிள்ளைகளோடும், தெருவில் பொங்கி வழிந்து தூரத்திய தீக்குழம்பின் முன்னால், அத்தீ நாக்குகளில் அகப்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற பரிதவிப்போடு ஓடுகிற கதை. அப்படி ஓடுகிறவர், ஈழப்போரில் தன்னையும் ஒருவிதத்தில் இணைத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது மேலுமொரு அழுத்தமான பின்னணியாயிருந்தது. நாவல் முழுவதிலும், பார்வதி என்ற மூதாட்டிக்குள் இருக்கின்ற ஒரு தாயின் மனதும், ஒரு போராளியின் மனதும், முரண்பட்டும், உடன்பட்டும் சமயங்களில் முரண்டு பிடித்தும் செல்கின்றன. வெகு நிச்சயமாக இது தமிழ்க்கவி அம்மாவின கதை என்பதை படிக்கிற எவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவரது முதல் நாவலான வானம் வெளிச்சிடும் எப்படியோ அப்படியே.

2009 இறுதி யுத்தநாட்கள் பற்றி அழுத்தமான கவிதைகளும் சிறுகதைகளும் வெளிவந்திருக்கின்றன. என்ன நடந்தது என்பதைச் சம்பவங்களாகப்பதிந்த கதைகளைத் தாண்டி அக்காலம் முழுதிலுமான மக்களுடைய உணர்வுகள், மனப்பிறழ்வுகள், சிறுவர் குழந்தைகளது வாழ்வு, சாவு நிச்சயமென்றான பிறகும் அதுவரைக்கு வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம், பசி எனப் பலவற்றை அவைபேசின. யோ.கர்ணனின் 'அரிசி' சிறுகதை அந்த நிர்ப்பந்தத்தினையும் அத்து யரை அனுமதிக்கும் மனதையும் அழுத்தமாகப்பதிவு செய்த ஒரு கதை.

ஊழிக்காலம் நாவல் அப்படியான உணர்வுகளுக்கூடாகவே பயணிக்கிறது. மரணத்தை மிகச்சாதாரணமாக எதிர்கொள்ளப் பழகிய மனங்களை அது சொல்கிறது.

“இரணைப்பாலையால் வெளிக்கிட்டாச்சா?” என்றாள் ராணி. “ம்.. பிள்ளையள் சாமான்கள் எல்லாம் கொணந்திட்டம். நான் இப்ப கடைசியாக் கிடந்ததுகள் கொண்டுபோறன்.”

“அங்கால நீங்க இருந்த பக்கம் ஷெல் வருகுதே..”

“பின்ன.. எங்கட பங்கருக்குள்ள ஒரு பிள்ளைக்கு பீஸ் அடிச்சிட்டுதெல்லே..”

“பிறகு..”

“பிறகென்ன.. அது செத்திட்டுது.”

“ஆரும் காயமே..”

“பங்கர் பிறத்தியில விழுந்தது. இந்தப் பிள்ளை தற்செயலா எட்டிப் பாத்திட்டுது. கழுத்தைச் சீவிக்கொண்டு போட்டுது. நீங்க அக்கா வையளக் கண்டனீங்களா..?”

மரண வெளியின் நடுவில் நின்றுகொண்டும், தன் சாதி மதிப்பினைப் பேணுகின்ற, அதனை விட்டுக்கொடாத, ஆதிக்க மனங்கள் நாவலில் பல் இளிக்கின்றன.

“அம்மம்மா...! தண்ணிக்குப் போகினமாம் வாரீங்களா எண்டு கேக்கினம்” அபிராமி சத்தமிட்டாள்.

“எங்க?”

“அங்க புதுக்குடியிருப்பு ரோட்டில். செந்தூரன் சிலையடிக்குக் கிட்ட குழாய்க் கிணறு இருக்காம்.”

வளவில் கிணறு ஒன்றும் இருந்தது. கட்டாத கிணறு. குளிக்க மட்டும் பாவிக்கலாம். அயலில் உள்ள வீடுகளில் கட்டுக் கிணறுகள் ஒன்றிரண்டு இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் அவற்றின் வாயிற் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. பார்வதிக்குக் காரணம் புரிந்தி ருந்தது. “சாதி என்னவாக இருக்குமோ எண்டதுதான்..” என நினைத்துக் கொண்டாள். “கட்டையில போகும்போதும் திருந்த வாய்ப்பில்லை”. வாளியை எடுத்துக் கொண்டு அந்தச் சிறுவர்களுடன் பார்வதியும் புறப்பட்டாள். பின்னே வந்த சிறுவனொருவன் எதிரேயிருந்த வளவைக் காட்டினான்.

“அங்க நல்ல தண்ணி இருக்கு அள்ள விடமாட்டினம்” என்றான்.

சாவினை எதிர்கொண்டிருந்த காலத்திலும் கூட பதவியின் அதிகாரச் சுகத்தோடு மனிதர்களை எதிர்கொண்ட அலுவலர்களை இனங் காட்டுகிறது. இருபதுமுப்பதுபேர் சாமான்களை வாங்கிச் சென்றிருப்பார்கள். பார்வதியின் முறை இன்னமும் வரவில்லை. பெயர் கூப்பிடுமட்டும் சற்றுத் தளியிருந்தாள். “படர் படர்” என்று எறிகணைகள் விழுத்தொடங்கின. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் கரும்புகை மேலெழுந்தது. நிவாரணத்திற்காக காத்திருந்த பெண்கள் “ஐயோ பிள்ளையள் தனிய” என்றவாறே புகை வந்த திசை நோக்கியோடினார்கள். பார்வதி அமைதியாயிருந்தாள். கொஞ்ச நேரத்தில் மூன்று பேர் செத்திட்டினம். ஆறேழு பேர் காயமாம் என்ற செய்தி வந்தது. பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“ராமச்சந்திரன்! ராமச்சந்திரன்.. ஆரப்பா ராமச்சந்திரன்”

மனேச்சர் சத்தமிட்டான். ஆளில்லை. அந்த மட்டையை ஓரமாக வைத்துவிட்டு அடுத்த மட்டையை எடுத்தான்.

“செல்வராசா! செல்வராசா! மட்டைய வச்சிட்டு வாய் பாக்கிறாங்கள் போல. செல்வராசா. ச்சிக்.. நாயளோட கத்திற தில தொண்டைத் தண்ணி வத்திப் போகுது. அங்கால போடு மற்றாள் வா..” மனேச்சர் கொதி தண்ணிர் குடித்தவன் போல சீறினான்.

“சாமான் எடுத்தாச்செல்லே. ஏன் இதில நிக்கிராய்..”
“ஐயா எனக்கு ரெண்டு காட்டையா. பிள்ளையின்றயும் கிடக்கு”

“பிள்ளைய வரச் சொல்லு போ..”
“ஐயா.. அவள் கால் ஏலாத பிள்ளை. இஞ்ச ஆக்களுக்கும் தெரியும். சொல்லுங்கவன்பா” என்று அந்தத் தந்தை அருகிலுள்ளவர்களைச் சாட்சிக்கு அழைத்தான்.
“ஓமோம் அந்தப் பிள்ளை நடக்க மாட்டுது..” என்றனர்.

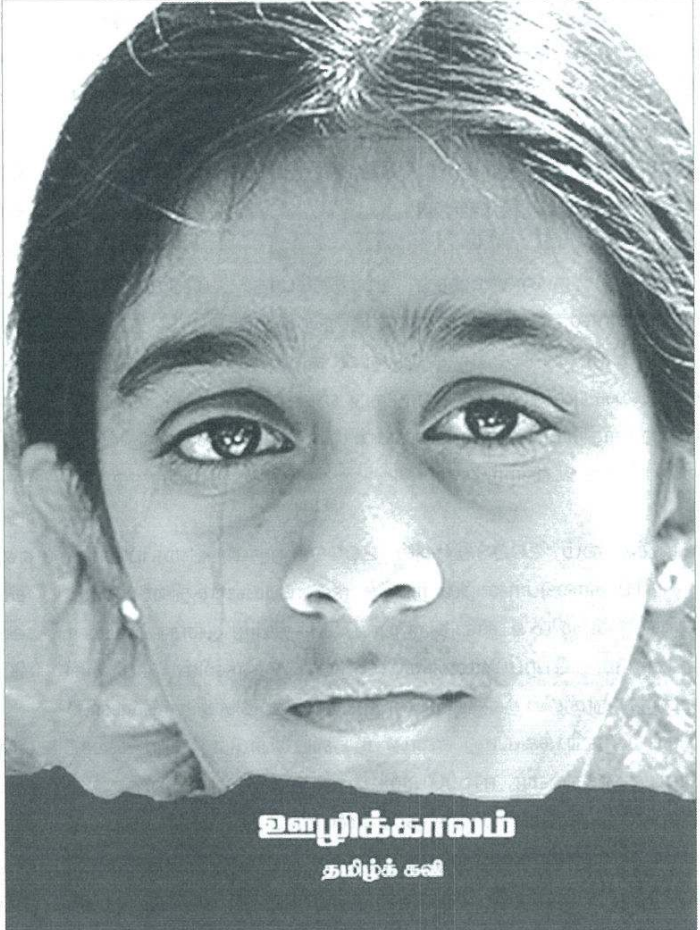
“பெரிய கரைச்சலப்பா உங்களோட மற்றவைய மனிசராக மதிக்கிறி யளில்ல..”

பார்வதியின் முறை வந்தது. தன் சிட்டையை வாங்கிக் கொண்டு நகர, செல்வராசா, ராமச்சந்திரன் அட்டைகளுக் குரிய பெண்கள் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். “உங்களக் கூப்பிட்டவர். நீங்க முன்னுக்குப் போங்க” என்று பார்வதி அவர்களை மனேச்சரிடம் அனுப்பினாள்.

“கூப்பிடேக்க எங்க போனீங்கள்?”
“வெல்லடிச்சது பிள்ளையள் தனிய.. பாக்க..” அவர்களில் ஒருத்தி வார்த்தையை முடிக்குமுன் மனேச்சர் கத்தினான்.
“அப்ப போய் செல்லைப்பாத்திட்டு ஆறுதலா வாங்க..”
“பிள்ளையள் தனிய ஐயா”
“இஞ்ச.. ஒண்டில் பிள்ளையளப் பார்.. இல்லாட்டி இதைப் பார். எங்கள என்ன விசர் எண்டே நினைச்சியள்...”

இப்படிப் பேசினானேயொழிய அவர்களுடைய நிவாரணக் காட்டை அவன் எடுக்கவேயில்லை. இரத்தச் சேற்றில் காதல் களும் மலர்ந்தன. உடல்களும் இயல்பான பசியாறப் பிரயுத்த னப்பட்டன. ஒரு நூறு மீற்றர் நடந்திருப்பாள். தெருவில் சனங்கள் இலையான்கள் போல மொய்த்திருந்தனர். திடீ-ரென்று எறிகணையொன்று கூவி இரைந்து அருகிலெங்கோ வீழ்ந்து வெடித்தது. சத்தம் கடலலை போல இரைந்தது. ‘குத்துற சத்தமும் கேக்காதாம். வெடிக்கிற சத்தமும் கேக்கா தாம்’ எனப் புறுபுறுத்தவாறே தெருவோரத்தில் வெட்டியிருந்த ஒரு அகழியுள் குதித்தான்.

அகழிக்கு முன்னால் ஒரு மினி பஸ் நின்றது. அதற்குள் ஒரு

உழழிக்காலம்
தமிழ்க் கவி

குடும்பம் வசிக்கின்றது போலும். பொருட்கள் தெரிந்தன. ஒரு இளம்பெண் அவளுக்கு பதினேழு பதினெட்டு வயதிருக்கும். பஸ் வாசலில் உட்கார்ந்து கிடங்கினுள் குதிக்கலாமா? வேண்டாமா? என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பின்புறமாக ஒரு ஆணின் கை அவள்தோளைத் தொட்டு உள்ளே இழுத்தது. அவள் சினுங்கினாள். அடுத்த எறிகணை அவர்களைக் கடந்தது.

“செல் வருது..” என்று அவள் சினுங்கினாள். “இஞ்ச வராது.. நீ வா...” மறுபடியும் அவளை உள்ளே இழுத்தான் அவன். அவளது உடலில் கைகளால் அளையத்தொடங்கினான். மரணத்தின் வாசலில் மாலை மாற்றத் துடிக்கும் அந்த ஜோடியைப் பார்வதி வியப்போடு பார்த்தாள். அவளுக்குள் சிரிப்பு வந்தது. “இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ ஆர் கண்டது. வாழ்ந்தனுபவிக்கட்டும்” என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

இறுதி யுத்தகாலத்தில், புலிகளால் பொதுமக்கள் மீது கட்விழ்த்து விடப்பட்ட அத்துமீறல்கள் மிக நுணுக்கமாக இந்நாவலில் விபரிக் கப்பட்டிருக்கிறது. இது தமிழ்க் கவி மீதும், இந்நாவல் மீதும் பலமான தாக்குதல்களை ஏற்படுத்தக்கூடும். நாவலின் போக்கில் குறுக்கி டுகின்ற சம்பவங்களாக அவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. “வன்னியில் இவர்கள் சொல்வதுபோல

எதுவும் நடக்கவில்லை” என்று இப்பொழுதும் நம்புகின்ற பலரைக் கொதிப்படையச் செய்யும் சம்பவங்களை நாவலாசிரியர் துயரம் ஒழுகும் எழுத்துக்களினால், விபரித்திருக்கிறார். நாவலின் பிரதான பாத்திரமான பார்வதி (இனி வானம் வெளிச்சிடும் நாவலின் பிரதான பாத்திரமும் பார்வதிதான்) சந்திக்கின்ற மனிதர்கள், போராளிகள், என்போருடனான உரையாடல்களில் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

பாலகுமாரனுடனான உரையாடல் ஒன்று இப்படிச் செல்கிறது.

ஆளுயரத்துக்கு ஆழமான, ஒரு ஆள் நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கக் கூடிய திறந்த பதுங்குகுழி. அதனுள் ஒரு நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்திருந்தார் பாலகுமாரன். எதிரில் ஒரு நாற்காலி போடப்பட்டிருந்தது. பார்வதிக்கு முன்பே வேறு யாரோ அவரை சந்தித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது.

பார்வதி “வணக்கம்” என்றவாறே புகளில் இறங்கினாள்.

“ஓ.. வணக்கம். வாங்கோ. இருங்க..” காயமடைந்த இடது கையை மடக்கித் தொங்கவிட்டிருந்தார்.

“இப்ப.. எப்படியிருக்குது கை...” என்றாள் பார்வதி.

“பரவாயில்லை. நேற்றே என்னை இவ் கொண்டு வந்து தங்கட சொந்தக்கார வீடொண்டில் விட்டிருந்தா..

“இஞ்ச..?”

“இல்ல நான் மருத்துவமனையில தான் நிண்டனான்.. நேற்று முன் நாள் இரவு தான் வெளியாவ வந்தனான்..”

“பிறகு.. நேர இஞ்ச வந்திட்டியா?....”

“இல்ல.. அதான் சொன்னனே இரணைப்பாலைக்க ஒரு வீட்டில் விட்டவ...ச்ச..” என்றவர் கவலையுடன் முகத்தைச் சுழித்தார். அவரே பேசட்டும் என பார்வதி மௌனமாகவிருந்தாள்.

“காது குடுத்துக் கேக்கேலாது எனக்கு. முகங்குடுக்கேலாத கதையள். நாயள் பேயள், எண்டு... ம்..விடுங்க. அதுகள இப்பயேன்? வேதனை யளச் சுமக்கத் தயாரா இருக்கவேணும்” அமைதியானார்.

“வெண்டிருந்தால் இந்தக் கதை வராது” பார்வதி ஏதோ பேசவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் பேசினாள்.

“வெற்றி எண்டது எது? அது சண்டையில எடுக்கிறதில்ல. யுத்தத்தில வெற்றி தோல்வி சகசம். ஆனால் மக்களை வென்றிருக்க வேணும். அதைச் செய்யாமல் விட்டிட்டாங்கள்.”

“மெய்தான் இப்ப என்ன நடக்குதெண்டே தெரியேல்ல.”

“இதில்ல, இன்னுமிருக்கு. கண்டாலும் கதைக்க மனமில்லாம. முகத்தத் திருப்பிக் கொண்டு போவாங்கள். ஒரு சொப்பிங் பாக்கோட ஓட வேண்டிவரும். ஆர் எவரெண்டில்ல.

எல்லாரும் சமம் எண்டுவுரும், அதிகாரம் போட்டி எல்லாம் அழியும். வல்லமை பேசினவை வாயடங்கிப் போவினம். மக்களக் காப்பாற்ற எடுத்த ஆயுதத்தை மக்களுக்கு எதிராகத் திருப்புவாங்கள். நண்பர்களக்கூட பாக்க மனமில்லாமப் போகும். கண்டாலும் தெரியாத மாதிரி போகிற நாள் வரும். உது நடக்கும்” நிறுத்தி நிறுத்தி மெதுவாகப் பேசினார்.

புலிகளது அத்துமீறல்களைப் பதிவு செய்கிற அதேநேரம், இச்சம்பவங்களால் இயக்கத்தின் ஆன்மா காயமுறுகிறது என நாவல் பரிதவிப்பதையும் வாசகனால் புரிந்துகொள்ள முடியும். புலிகள் அமைப்பிலிருந்த தன்னுடைய 2 மகன்களில் ஒருவனை துணுக்காயிலும் இன்னொருவனை ஆனை யிறவிலும் இழந்த தமிழகவிக்கு, ஒரு போராளியாகவே வாழ்ந்த தமிழகவிக்கு இயல்பாகவே எழக்கூடிய மேற் சொன்ன பரிதவிப்பு நாவல் முழுவதிலும் ஊடு பாவி யிருக்கிறது. இதெல்லாம் ஆரைக்கேட்டு நடக்குது என்று கோபமாக, விரக்தியாக பல்வேறு பாத்திரங்கள் நாவலில் பேசிக் கொள்கின்றன. ஒரு கட்டத்தில் நம்மையும் கேட்க வைக்கின்றன. நாவலில் பிரதான பாத்திரங்கள் தவிர்ந்து மற்றயவர்கள் வந்த வேகத்தில் நகர்ந்து மறைகிறார்கள். கதை நிகழும் சூழலும் பிரதேசமும் ரயிலின் ஜன்னலோரத்தில் மறைந்து நகர்வதைப்போல மறைந்து கொள்கின்றன. புதிய களமொன்றிற்குள் புகும் வாசகன் அச்சூழலையும் மாந்தர்களையும் நின்று கிரகித்துக் கொள்வதற்குள், கிரகித்து உள்வாங்குவதற்குள் நிலங்கள் இழக்கப்பட்டுப் புதிய நிலங்க ளுக்குள் புகவேண்டியிருக்கிறது. மாந்தர்கள் சிலர் செத்துப் போக பலர் காணாமற்போய்விடுகிறார்கள். அவர்களில் பலர் நாவலில் மீள வரவே இல்லை. அவர்களது பின்னணித் தகவல்கள் பலமாகக் கட்டப்பட வில்லை என்பது ஒரு பலவீன மாக கருதப்படுகிற நேரத்தில், மறுவளமாக இத்தகைய பண் புகள் வாசகனையும் ஓர் இடம்பெயர்ந்து ஓடுகிறவனாக உணரச் செய்துவிடுகின்றன.

தமயந்தி சிவசுந்தரலிங்கம் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தமிழகவி 1949இல் வவுனியாவில் பிறந்தவர். ஈழ விடுதலைப் போரில் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்ட ஓரு மூத்த பெண் எழுத்தாளர். போராளிகளாலும், மக்களாலும் மம்மீ, என்றும் அன்ரீ என்றும் அன்பாக அழைக்கப்படும் தமிழகவி புலிகள் அமைப்பில் இணைந்து, ஈழப்போரில் உயிரை ஈந்த இரண்டு போரா-ளிகளின் தாய். இவரது முதலாவது நாவல் - இனி வானம் வெளிச்சிடும்- 2002 இல் ஈழத்தில் வெளியாகிப் பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தது.

நேர்காணல்:

முனைவர் ரவீந்திரன்

F.B@raveendran.nadesan

உரையாடல்:

“இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த கால கட்டத்தில் இடதுசாரிகள் பலம்பெற்றிருந்ததையும் பின் அவர்கள் காலப்போக்கில் பிளவுண்டும், பலவீனப்படும் வந்த வரலாற்றை நாங்கள் காணுகின்றோம். இதை ஒட்டிய தங்கள் பார்வை எத்தகையது என்பதை விளக்குவீர்களா?”

முனைவர் ரவீந்திரன்:

“உங்களுடைய கேள்வியிலேயே ஒரு பதிலும் இணைந்துள்ளது. பிளவு பட்டதால் பலவீனப்பட்டுப் போனது இடதுசாரி இயக்கம். அதேவேளை பிளவு ஏன் தவிர்க்கப்பட முடியாமல் போனது என்பதும் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகிறது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னரே நாற்பதுகளில் முதல் பிளவு ஏற்பட்டது. இலங்கை மண்ணுக்கே உரிய பெயராக “சம சமাজக் கட்சி” என முப்பதுகளில் முதல் அரசியல் கட்சியாகத் தோன்றிய போது இடதுசாரிகள் எல்லாம் அதில் இணைந்திருந்தனர். சர்வதேசரீதியில் ட்ரோட்ச்கியிசத்துக்கு எதிராக சோவியத் சார்பு நிலை எடுத்தவர்கள் நாற்பதுகளில் இலங்கைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி எனப் பிரிந்து சென்றனர். ட்ரோட்ச்கியிசத்தின் (Trotskyism) வரட்டுத்தனமான நிலைப்பாட்டால் பிளவு தவிர்க்க இயலாதிருந்தாலும், எமக்கான வழிமுறையைக் கண்டறிய முயலாமல் சோவியத் சொல்வதைச் செய்யும் மனநிலை வளர்ந்தமை முதல் பலவீனமாக இருந்தது. அறுபதுகளின் நடுக்கூறில் சோவியத்-சீன மாபெரும் தத்துவார்த்த விவாதம் எழுந்த போது அடுத்த பிளவு நடந்தது. பாராளுமன்றம் மூலமாக சோசலிசத்தை அடையலாம் என சோவியத் யூனியன் சொன்னபோது, எதிரி ஆயுதம் கொண்டு ஒடுக்க முனையும் போது வன்முறைப் புரட்சி தவிர்க்க இயலாது எனச் சீனா கூறியது. சீனப் பாதையை ஏற்றவர்கள், அப்போது முனைப்பட்ந்து வளர்ந்த சாதித் தகர்ப்புப் போராட்டத்தைப் புரட்சிகர வழியில் வளர்த்தெடுத்தார்கள். இது ஒருவகையில் எமது மண்ணுக்கேற்ற மார்க்சியப் பிரயோகமாக இருந்தது. தொடர்ந்த வளர்ச்சியில் எமக்கான பிரச்சனைகளை இனங்கண்டு தீர்வுக்காகப் போராடும் மார்க்கத்தைப்

பார்ப்பதைவிட்டு புத்தகவாத விவாதங்க ளுக்குள் முடங்கும் நிலை ஆட்பட்டது. சோவியத்சார்பினர் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாத வலது திரிபில் அழுந்தினார்கள் என்றால், சீன சார்பினர் வன்முறை வழிபாட்டு இடது திரிபுவாதத்தில் முடங்கினர். இது முழு உலக நிலவரமும் கூட. உலகெங்கும் தமது நாடுகளின் பிரத்தியேக நிலைக்கு ஏற்ப மார்க்சியத்தை எவ்வாறு பிரயோகிப்பது என்பதைக் கற்று செயற்படுவதாக இல்லாமல் சோவியத் பாணி, சீனப் பாணி என்ற தேடலே மேலோங்கி யிருந்தது. அதையும் மீறி உலகெங்கும் விடுதலை எழுச்சிகளும், மார்க்சியத் தலைமையில் முன்னேறுதலும் எழுபதுகள் வரை இருந்தது. சோசலிச நாடுகளே சமூக-பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து முன்னேறி வந்தமையால் மூன்றா முலக நாடுகள் அவற்றைப் பின்பற்றித் திட்டமிட்ட பொருளாதாரத்தை முன்னெடுக்கும் கலப்புப் பொருளாதாரத்தை நாட வேண்டியிருந்தது. எழுபதுகளில் இலங் கையும் இத்தகைய சுய சார்புப் பொருளாதாரத்தில் முன்னேறியிருந்தது. அரசில் சோவியத் சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கம் வகித்தது. சீன சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி பாராளுமன்றப் பாதையை நிராகரித்ததுடன் அந்த அரசுக்கு எதிராகவும் இருந்தது. உலக அளவில் மார்க்சியப் புரிதலிலும் பிரயோகத்திலும் தவறு ஏற்பட்டது போல இங்கும் நடந்தது. இனப்பிரச்சனையைக் கையாள்வதில் இரு தரப்பு கொம்யூனிஸ்டுகளும் சரி ட்ரோட்ச்கிய அணிகளும் சரி தவறி ஐழ்த்தனர். நன்கு வளர்ந்து, சிங்கள புரட்சிகர சக்திகளை அணி திரட்டி வைத்திருந்த புரட்சிகர கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவராக இருந்த சண்முகதாசன் தமிழினம் ஒரு தேசிய இனமல்ல எனக்கூறி, அக்காரணத்தால் சுயநிர்ணய உரிமைப்பற்றிப் பேசமுடியாதென்றார். ஏனையவர்கள் அரசிலிருந்து தவறு செய்தபோது சண்ணும் இவ்வாறு கருத்துரைத்ததால் தேசிய இனப்பிரச்சனையிலிருந்து தனிமைப்பட நேர்ந்தது. புற நிலையைக் கற்றுக் கொண்டு சுயநிர்ணய உரிமையை விளக்கத் தவறியது புத்தகவாத முடக்கத்தைத் தான் காட்டியது.

உரையாடல்:

“தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான நிலைப்பாட்டில் தாங்கள் முன்வைக்கும் கருத்து என்ன?

முனைவர் தனித்தன்:

“சண் தேசிய இனம் என அங்கீகரித்தால் பிரிவினையை ஏற்க வேண்டிவரும் என நினைத்ததைப்போல நாம் பார்க்க வேண்டிய தில்லை. அவர் பின்னால் சுய நிர்ணய உரிமையைப் புலிகள் தலைமையிலான பிரிவினைப் போராட்டத்தையும் ஆதரித்தார். இந்தியத் தலையீட்டுக்கு எதிராக விட்டுக் கொடுக்காத போராட்டம் எனக் கணித்தார். முழுமையைக் காணத்தவறித் தனித் தனிப் பிரச்சனைகளைக் கவனம்கொள்வதால் இந்தத் தவறு நேர்ந்தது. உண்மையில் இந்தியா இலங்கையின் சுயாதிபத்தியத்தை அழித்துத் தனக்கு ஆட்படுத்தும் செயல்திட்டத்தையே, இந்தி யாவை எதிர்ப்பதாக நம்பிய புலிகளின் வாயிலாகவும் செய்துகொண்டிருந்தது. இந்தியாவினுள் இனத் தேசியங்கள் ஓரளவு சுயநிர்ணய உரிமையுடன் இயங்கி ஒரேவேளையில் நாட்டுத்தேசியத்தையும் இனத்தேசியத்தையும் பேணிவளர்க்க முடிகிறது. இங்கு நாம் இலங்கையின் சுயாதிபத்தியத்தைப் பேணியபடி சிங்கள தேசியத்துக்கு சமனாக ஏனைய தேசிய இனங்களான தமிழ்-முஸ்லிம்-மலையக் மக்களும் வாழத் தக்க வகையில் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க முடியும். சோவியத்தில் பிரிந்து செல்லும் உரி மையுடன் சுயநிர்ணயம் பற்றிப் பேசியபோது நாம் எல்லாம் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தோம். பிரித்தானியாவிலிருந்து பிரிந்து போகும் உரிமை அப்போது பேசப் பொருள். சுதந்திரத்தின் பின் பேரினவாதம் தவறிழைக்கிறது என்றால், பிரிவினை பற்றிய அச்சமில்லாமல் சிங்கள மக்களோடு ஐக்கியப்பட்டுப் போராடிச் சுயநிர்ணய உரிமையை வென் றெடுக்க முயன்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் வெளி மேலாதிக்கத்துக்கு உதவும் போராட்டத்தை முன்னெ டுக்க போய் முழு நாட்டினதும் இறைமையைக் காவுகொடுத்துள்ளோம். இதனைச் சிங்கள மக்களும் உணரவில்லை. இலங்கை தனது சுயநிர்ணயத்தை இழந்து இந்தியா விரும்பியவாறு நடக்க நேர்ந்துள்ளது பற்றி அவர்கள் அறியாமலே இருக்கிறார்கள். எப்போதாவது தம்மைச் சுதந்திரர் எனக் கருதி இந்தியாவுக்கு மாறாக செயற்படும் போது யுத்தத்தை முடித்தபோது செய்த 16 ஒப்புந்தம் முன்னுக்குவந்து கதைபேசும். அதை எதிரிக்கு சகுனப் பிழையாக நாம் கருதிப் பேசாமலிருக்க முடியாது. பாதிப்பு எங்களுக்கும் வரும். நடந்த யுத்தத்தில் நாம் மட்டுமல்ல சிங்கள அல்லற்பட்டார்கள் என்றால் அவர்கள் தாக்கப்படும் போது நாமும் காயப்படுவோம். ஏனைய தேசிய இனங்களின் உரிமையை மறுக்கப் போய் தமது சுயாதிபத்தியத்தையும் இழந்தமையைச் சிங்கள மக்களுக்குப் புரிய வைத்து, நிதர்சனத்தைப் புரிந்துகொண்டு பிரிவினையற்ற சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையை நாமும் வடிவப்படுத்தி, சரி யான

மார்க்கத்தைக் காண்பது அவசியம். இன்றைய முதலாளித் துவ அமைப்பில் தேசங்களுக்கு இடையே முழுமையான சமத்துவம் சாத்தியமாகிவிடாது. ஐரோப்பிய நாடுகள் மூலதனத்தைப் பெற்று அதற்க்கான சந்தை என்கிற வகையில் தேசத்தைக் கட்டமைத்தபோது வெளியே சந்தையைக் கொண்டிருக்க ஏற்றதாக குடியேற்ற நாடுகளையும் ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். அங்கிருந்தும் மூலதனத்தை அபகரித்தார்கள். ஏகாதிபத்தியமாக அவர்கள் வளர்ந்தபோதுதான், ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களாய் எம்மை உணர்ந்து விடுதலைக் காகப் போராட வேண்டிய வர்களாக இருந்தோம். அந்தவகையில் மூலதன வாய்ப்புடனான தேசம் என்பது ஒடுக்கும்-ஒடுக்கப்படும் தேசங்கள் என்ற இரட்டைத்தேசிய நிதர்சனம் உடையது என்ற புரிதல் அவசியம். இது நாட்டுத் தேசியங்களுக்குள்ளும் இருக்கிறது. பேரினங்கள் மேலாதிக்கம் கொள்ளும் வாய்ப்பைக் கையாளும்போது வெளி மேலாதிக்கத்துக்கு முழு நாட்டையும் ஆட்படுத்திக்கொல்கிறது. அந்தவகையில் சோஷலிச நாட்டத்துடன், அனைத்து தேசிய இனங்களுக்குமான சுயநிர்ணய உரிமை வடிவப்படுத்தப்பட்ட போராட்ட மார்க்கம் காணப்பட வேண்டும்.

உரையாடல்:

“இரட்டைத்தேசியமும் பண்பாட்டுப்புரட்சியும்” என்ற நூலை அண்மையில் வெளியிட்டிருந்தீர்கள். அதன்மூலம் நீங்கள் கூறவருவது என்ன?

முனைவர் தனித்தன்:

“இலங்கையில் ஏனைய தேசிய இனங்கள் உரிமை மறுப்புடன் இருப்பது பற்றிப் பேசும்போது இந்தியாவில் அப்படி இல்லைத்தானே என்று தோன்றும். இந்தியாவில் இந்துத்துவம் ஆதிக்க நிலை பெற்றுள்ளது. இதன்பேறாக முஸ்லிம்கள் ஒடுக்கப்படுவது மட்டுமல்ல ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரான தலித் மக்களும் இன்னமும் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திய தேசியத்தைக் கொங்கிரஸ் கட்சி முன்வைத்தபோது பிராமணர்கள் அதன்வாயிலாக அதிகாரம் பெறுவதாக இருக்குமே அல்லாமல் தலித் மக்களுக்கு விடுதலை கிட்டாது என்று ஆரம்பம் முதல் பேசப்பட்டுவந்தது. அதில் உண்மையுள்ளது என்ற நடைமுறைகளையே இன்றும் காண்கிறோம். இந்தியா பல தேசிய இனங்களைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், பிராமணர் முழு நாட்டுக்கும் பொதுவாக இருந்து இந்தியத் தேசியத்தைக் கட்டமைக்க முடிந்தது. அதுவும் இனத்தேசிய முரண்சமூகமாகத் தீர்க்க காரணியாக இருந்தது. அதேவேளை பிராமண எதிர்ப்பு எனத் தமிழகத்தில் பெரியார் தலைமையில் பிராமணர் அல்லாத ஆதிக்க சாதிகளுக்கான எதிர்த் தேசியம் ஒன்று எழுச்சிகொள்ள முடிந்தது. வடக்கில் அம்பேத்கர் தலைமையில் தலித் தேசியம் இயங்கியிருக்கிறது. சாதி வாழ்முறை எமக்கான ஏற்றத்தாழ்வு சமூக அமைப்பைக் கட்டமைத்திருப்பதால் ஆதிக்கம் பெறும் தேசியம்-எதிர்த் தேசிய

யம் என்பன பிளவுபடும் அவசியம் நேர்ந்துள்ளது. மூலதனம் ஏற்றத்தாழ்வான தேசங்களை உருவாக்கியிருப்பதைப் போல.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே விவசாய வாய்ப்பைப்பெற்ற மருத்தினை ஏனைய திணைகளை வென்ற டக்கி சுரண்டுவதற்கு அமைவாக சாதிகளாக்கின. சாதியத்தை வடிவமைக்கும் பிராமணரும் வரவேற்கப் பட்டனர். கருத்தியல் ஒடுக்குமுறை பிரதான அம்சம் என்பதால் சமூக மாற்றத்தை வேண்டுகிறவர்கள் முன்னதாகப் பண்பாட்டுப் புரட்சியை நடாத்திப் புதிய கருத்தியலை ஏற்புடையதாக வேண்டும். வைசியரைப் புனிதப்படுத்திய பௌத்த-சமணத்துக்கு எதிரான சைவ-வைணவ பக்திப் பேரியக்கம் சற்சூத்திரராக வெள்ளாளரைப் புனிதப்படுத்தும் மாற்றத்துக்கு ஊடாக நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பு மேலாண்மையைச் சாத்தியப்படுத்தினர். எமது சமூக மாற்றத்துக்கு பல்வேறு போராட்ட வடிவங்களை இணைக்கும் அதேவேளை பண்பாட்டுப்புரட்சி வடிவம் பற்றிய தேடலும் அவசியம். ஏகாதிபத்தியமும் கருத்தியல் ஒடுக்குமுறையையும் கொண்டிருக்கிறது என்ற வகையில் முழு உலகும் இதுகுறித்துக் கவனம் செலுத்த அவசியமுள்ளது. அரேபிய வசந்தத்தில் இந்த அம்சத்தைப் பார்த்திருக்கிறோம் இல்லையா? இத்தகைய வேறுபட்ட சமூக முறைமை, இயக்க வடிவம் என்பதைக் கவனம் கொள்ள வைத்து எமது பிரச்சனைகளின் தீர்வுக்கு வழிதேட முயல்வதாகவே “இரட்டைத்தேசியமும் பண்பாட்டுப்புரட்சியும்” என்ற நூல் அமைந்துள்ளது.

உரையாடல்:

“புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் குறித்து நீங்கள் ஆரம்பத்தில் வைத்திருந்த கருத்துக்கும் தற்போது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் நிலைப்பாட்டுக்கும் இடையில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. அதுகுறித்துச் சற்றுச் சொல்வீர்களா?

முனைவர் பந்தர்:

“என்னுடைய நூலில் உள்ள ஒரு கட்டுரையில் முதலில் ஏற்பட்ட மாற்றம் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளேன். தமிழக ஈழ ஆதரவாளர்களும், புலம்பெயர் சிந்தனையாளர்களும் ஈழத்தமிழர் பிரச்சனைத் தீர்வுக்கு வழிதேட விடாமல் தங்களது அபிலாசைகளை நிறைவுசெய்ய முயல்கிறார்கள் என்று நான் எழுதியது தொடர்பில் புலம்பெயர் நண்பர்கள் ஆட்சேபம் தெரிவித்தனர். விதண்டாவாதமாக பிரிவினை பேசவில்லை. அர்த்தமுள்ள தீர்வையே நாடுகிறோம் எனக் காட்டினர். அதனை ஏற்று, நாடுகடந்த ஈழவாதிகளில் இருந்து உண்மைத் தீர்வை நாடுவதற்காக ஆர்வம்கொண்டவர்களை வேறுபடுத்திக் காண வேண்டியிருந்தது. நாட்டில் ஐக்கியப்பட வேண்டிய சக்திகளை விலகியோட வைத்து மேலாதிக்க நாடுகளின் பெயர்மைகளாக நாடுகடந்த ஈழவாதிகள் செயற்படுவதால் தமிழருக்கான சுயாட்சி

அலகு என்பதே அந்நிய சக்தி ஊடுருவும் தளமாகிவிடும் எனச் சாதாரண சிங்களக் குடிமனை-குடிமகளை அச்சம்கொள்ள வைக்கிறது. ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் கனடா வருமுன்னர் நாடுகடந்த ஈழவாதிகளை ஆதரிப்பதாகவே பொதுத் தளம் இருக்கும் எனக் கருதியிருந்தேன். அவ்வாறில்லை என்பதை நேரில் காணமுடிந்தது. எப்படிப் பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள் ஏனைய இனங்களுடன் இணக்கமாக வாழ விரும்புவதைப் பேரினவாதிகளும் ஊடகங்களும் காணவிடாமல் செய்கிறார்களோ, அவ்வாறே வெளிப்படும் கருத்துகளை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு புலம்பெயர் மக்களெல்லாம் ஈழப்பிரிவினைக்கு நிற்கிறார்கள் எனக் கருதுவதும் தவறு எனக் கண்டேன். இயந்திரமாக உழைத்து மலினமான பொழுதுபோக்கில் மூழ்குவதாக இல்லாமல் இப்போது ஆரோக்கியமான வாழ்வாதாரங்களை வென்றுவருவதையும் புதிய பண்பாட்டைக் கட்டமைக்க முயற்சிப்பதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எமது மண்ணில் உள்ள கருத்தியல் குழப்பம், மார்க்கம் குறித்த தெளிவீனம் இங்கும் காணப்பட்டாலும், அவற்றை வெற்றிகொள்ளத் தேடல் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது என்பதே நம்பிக்கையைத் தருகிறது. அங்கே “புதிய பண்பாட்டுத் தளம்” வாயிலாக நாமும் இந்தத் தேடலை மேற்கொள்கிறோம் இணைந்து பயணிப்போம்!!!

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!

எமக்குத் தொழில்

சொத்துக்கள், வியாபார நிலையம்
விற்பனை, வாங்குதல்

குறைந்த வட்டியில் அடமானம்
பெறுதல்

வாழ்தலும் தெரிதலும் வெவ்வேறு

உரையாடல் ஒன்றே தெளிவுபடுத்துதல்!

அறையுங்கள்

416.759.6000

CENTUM

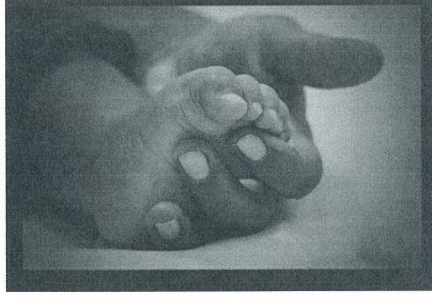
OPTIMA MORTGAGES INC.

FSCO Lic.# 10694

Each Office is Independently Owned and Operated

416.759.1818

1345 MORNINGSIDE AVE. UNIT 9, TORONTO, ON M1B 5K3

எனக்கும் ஏதோ ஒரு விதமான அமைதி தேவைப்படுகிறது...
நள்ளிரவின் அசைவற்ற இலைகளின் மீது உறங்கும் அமைதியை விட,
அதிகாலையில் பறவைகள் கூட்டமாய் பறந்திடும்போது நிலவும்
அமைதியை விட,
குழப்பங்களில் மிதக்கும்
கற்பனையின் பாதையில்
மரணித்த வீரனின் முகத்தில் ஒளிர்ந்திடும் அமைதியை விட,
மனதின் இதமான பாடலாக ,
காரிருளின் சிற்பமாக,
நினைவின் கவிதையாக,
வெண்நிலவின் சிறகாக...
ஏதோ ஒரு அமைதி,
எல்லோரும் தேடும் அமைதி...

அரவிந் அப்பாதுரை

F.B@appadourai.arvind

சுடும் காடு
 குமுறி வரும் வார்த்தைகளால் எகிறி விழ முடியவில்லை
 மூளையும் இதயமும் மூடிய இருப்புக்கலசங்கள்
 மோதி விழுகின்றன.
 யாரை நோக?
 இருளின் புலத்தில்
 அடர்காற்றிற் பிடரிமயிர் பரத்தும் பெண்போல் மரங்கள்.
 கூடலையில் எரியும் பிணத்தின் தணல்கள்.
 ஆலமர அடியில் இடுகாட்டுக் காவலன்
 உறங்குமவனைக் கடந்து செல்கிறது கோடையின் இடி முழக்கம்.
 கனவுகளுக்குப் பயந்தவர்கள்
 திருநீறு பூசிப்படுக்கிறார்கள்
 காலத்திற்குப்பயந்தவர்கள் கவிதைகளை ஒளித்துவைக்கிறார்கள்.

போரில் வாழ்க்கை சிதைந்து கொண்டிருந்த போது படிப்பதற்காக நான் குடும்பத்தை விட்டு நங்கி கொழும்பு சென்றேன். அக்காலத்தில் என் அம்மா எழுதியவொரு கடிதம் பற்றிய கவிதை இது. இலங்கை அரசின் இராணுவ மற்றும் பொருளாதார ஒடுக்கு முறைகளும் போராளிகளின் சனநாயக மறுப்புச் சிந்தனைகளும் ஒன்றாகக் கோலொச்சிய காலத்தில்(1992) எழுதப்பட்ட கவிதை இது. இக்கவிதைகளை இலங்கையை விட்டு நங்கும்போது நான் கைவிட்டுவந்த எனது நாட்குறிப்புகளுக்குள் மீண்டும் கண்டெடுத்தேன். எனது நாட்குறிப்புகளைக் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்து மீண்டும் என்னிடம் கையளித்த நண்பர் திரு எஸ். கே விக்கேஸ்வரனுக்கு இக் கனம் எனது நன்றிகள்.

1992

அம்மாவின் கடிதம்

பகல்

நின்று தவிக்கும் நீல ஆழி

தீ எரியும் மே மலர்கள்

இலைகள் ஆடாக் காற்று

சொற்கள் சிதறாது

மேசையின் மேற் கிடக்கிறது அம்மாவின் கடிதம்.

காலமழை பொய்த்து ஓலமிடும் கூடல்களின் மேலாக

இரவின் கடிதத்தை விரித்து வைக்கிறேன்

உள்ளே எரியும் விறகடுப்பின் ஒளியில்

எஞ்சியிருக்கும் கனவுகள் உருக்கொண்டெழுதிய வரிகள்

திங்கள் அற்றுத் திசையும் திரிந்த விசும்பில் விரிகின்றன

இறவாது வாழவல்லவாயிரம் கவிதைகளின் ஆத்மாவை

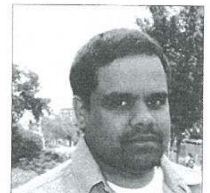
எப்படி நீ ஒரு கடிதமாக்கினாய்?

அம்மா!

1996

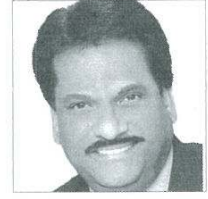
தேவ அபிரா

FB @thevaabira

மடித்துவைத்த பக்கங்கள்

சிவதாசன்

F.B@tam.sivathasan

சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாசித்த ஒரு கணனி சஞ்சிகையில் ஒரு செய்தி இப்படி இருந்தது. "எதிர் காலத்தில் ஒரு ஆலையை நிர்வகிக்க இரண்டே இரண்டு உருப்படிகள் தான் தேவை. ஒன்று நாய். மற்றது ஒரு மனிதன். மனிதனின் வேலை நாய்க் குச் சாப்பாடு கொடுப்பது மட்டுமே. நாயின் வேலை மனிதன் இயந்திரங்களைத் தொட்டுவிடாது பாதுகாத்துக் கொள்வது".

இலகுவாக மடக்கிப் பிடிக்க ஆரம்பித்ததே இந்த வலைத் தளம். முகநூல் முதல் கூகுள் வரை. அப்பிள் முதல் மைக்கிறோசொப்ட் வரை எல்லோரும் அரசு முதலாளிக்கு ஆட்பிடித்துக் கொடுக்கும் மாமாக்கள்தான்.

வானொலிச் செய்தியொன்று இந்த வலைத்தள மீதான எனது அச்சத்தைப் பன்மடங்காக்கியிருக்கிறது. கனடியப் பெண் ணொருவர் இடுப்புக்குக் கீழ் இயக்கமற்று சில்லுக் கதிரையில் நடமாடுபவர். சமீபகாலமாக உள் சோர்வுக்குட்பட்டு தற்கொலை முயற்சியினும் ஈடுபட்டவர். வாழ்வில் மிகவும் நொந்து போய் மரணத்தின் அழைப்பிற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருப்பவர். அவரின் இறுதி நாட்களாவது கொஞ்சம்

மகிழ்ச்சியாக இருக்கட்டுமே என்று உறவினர் நண்பர்கள் உதவி யோடு ஒரு உல்லாசக் கப்பலில் ஒரு வாரத்தைக் கழிக்கவென பயண நிறுவனம் ஒன்றின் மூலம் ஒழுங்குகளைச் செய்தார். அமெரிக்காவின் புளோரிடா மாகாணத்தில் இருந்துதான் கப்பல் புறப்படும். சகல தயாரிப்புகளோடும் அவர் கனடிய அமெரிக்க எல்லையை அடைந்தபோது அமெரிக்க எல்லைக் காவலர் அவரை அமெரிக்காவினுள் அனுமதிக்க

மனித வாழ்வைக் கணனி அபகரித்துக் கொண்டுவிடும் என்று சொன்ன அந்த செய்தி இன்னும் செய்தியாகவும் அந்நியமாகவும் தான் இருக்கிறது. ஒரு வகையான ஸ்டொக் கோம் சிண்ட்ரோம். கணனிகளால் சலவை செய்யப்பட்ட கணனியின் அடிமைகள். ஜோர்ஜ் ஓர்வெல் (George Orwell) இதை எப்போதோ கண்டுபிடித்து எச்சரிக்கை செய்திருந்தார்.

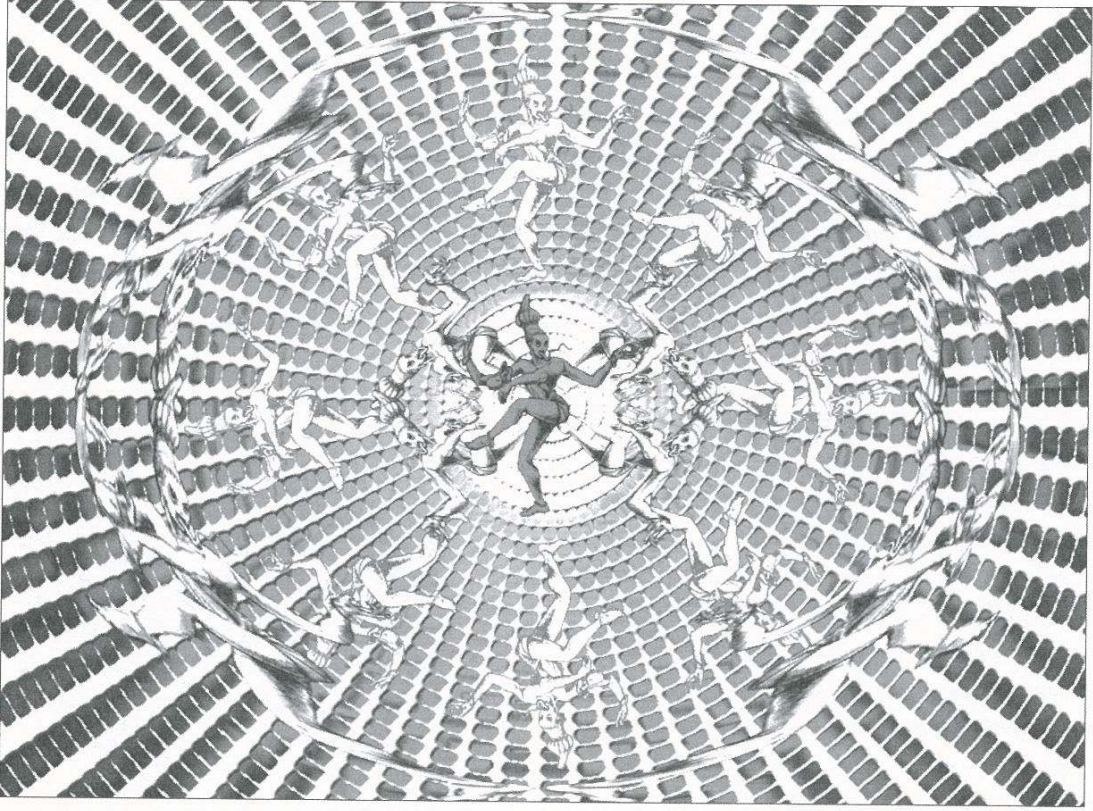
இப்போது வலைத் தளம் என்பதன் அர்த்தம் எனக்கு வேறுவிதமாய்த் தெரிகிறது. ஆங்கிலத்தில் literally என்று சொல்வது. உண்மையான பதம். எங்கள் எல்லோரையும்

தகவலுக்குமட்டும்:

முகநூல் தனது முகத்தைக் காட்டியது 2004இல். அன்றிலிருந்து இன்றுவரையான பாவனையாளர்களின் தகவல்களை அது சேகரித்து வைத்திருக்கிறது.

இத்தனை வருடங்களாக அது சேகரித்த தகவல்களை அது இப்போது ஒரு மாதத்தில் சேகரிக்கிறது.

முகநூல் 1,189,000,000 பாவனையாளர்களை வாடிக்கையாளர்களாகக் கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தின் ஏழிலொரு மடங்கு மக்கள் இப்போது முகநூல் பாவனையாளர்கள்.

Thanks to: http://fc09.deviantart.net/images2/f/2004/03/2/0/Dance_with_shiva.jpg

மறுத்துவிட்டனர். காரணம் அவரது மருத்துவநிலை. உள்சீர்தரவிற்குள்ளான, தற்கொலை முயற்சி செய்த ஒருவர் அவர். அமெரிக்காவில் இருக்கும்போது யாரையாவது

கொலை செய்துவிட்டால் அல்லது தற்கொலை செய்துவிட்டால் என்ன செய்வது? இதுவே அமெரிக்கர்கள் இவருக்கு அனுமதி கொடுக்காத தற்கான காரணம். இதனால் அப்பெண் உல்லாச விடுமுறைக்கெனக் கட்டிய பணத்தையும் இழந்து விட்டார் என்பது இன்னொரு விடயம்.

**பல சீன இனத்தவர் கடனட்டைகள்
எதையுமே பாவிப்பதில்லை.
மாவோவின் உளவுக்கரங்களாற்
பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவிருக்கலாம்.
மேற்கு நாடுகளுக்கு வந்த பின்பும்
அவர்களது சந்தேகம் அற்றுப்
போய்விடவில்லை.**

**கடனட்டைகள் தான் முதலில் கண்டு
பிடிக்கப்பட்ட ஜி.பி.எஸ் என்பது
சிலருக்குத் தெரிந்திருந்தது போலும்**

அது எப்படி ஒரு கனடியப் பெண்ணின் மருத்துவ அந்தரங்கங்கள் அமெரிக்க எல்லைக் காவலருக்குக் கிடைத்தன? அவருடைய மருத்துவ ஆவணங்களின் பாதுகாப்புக்கு ஒன்றாறியோ மாகாண அரசு உத்தரவாதம் வழங்கியிருக்கிறதே? தகவல் எப்படி எல்லை தாண்டி யிருக்க முடியும்? அரசு விசாரணை செய்கிறதாம். கறந்த பால் முலைக்கேறாது (மாடு கணனி மயமாக்கப்படும் வரைக்கும்!).

இப்போதுதான் ஜோர்ஜ் ஓர்வெல்லின் எச்சரிக்கை மணி நாராசமாக ஒலிக்கிறது. தனிமனித விடுதலையைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்காவில்தான் இது நடக்கிறது. “யுகாந்தா ஒரு யுகத்தின் முடிவு” என்ற நூலில் ஐராவதி கார்வே சொல்வது போல “நல்லது செய்வோம்” என்று புறப்படுவர்களால்தான் அதிகமான நாசகாரியங்கள் புரியப்படுகின்றன.

இந்த வருடம் (2013) கார்த்திகை 12ம் திகதி முகநூல் தனது 178வது “பாற்றெண்ட்”(patent) விண்ணப்பத்தைச் செய்திருக்கிறது. முகநூற் பாவனையாளரின் இயல்புகளையும் குணாதிசயங்களையும், ஊன், உடை, பாலியல் நடைமுறைகளையும் கண்காணித்து தரவுகளை உருவி எடுப்பதற்கு அரசிடம் அனுமதி கோருவதே இந்த விண்ணப்பம். எதற்காக? உளவு நிறுவனக்கள், மருந்து வியாபாரிகள், ஆடம்பர வணிகர்கள், காப்புறுதி நிறுவனங்கள் எல்லோருக்காக வும்தான்.

முகநூல் பாவனைக்கு வருவதற்கு முன்னர் ஒரு தனிமனிதரையும் கண்காணிக்க அமெரிக்க உளவு நிறுவனங்கள் பெருந்தொகையான பணத்தைச் செலவிட்டு வந்தன. இப்போது அவர்கள் பின்னிய வலைத் தளங்களில் ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்து விழுகிறான். தனிப்பட்ட விடயங்களைப் பொதுச் சுவர்களில் எழுதி ரசித்துக் கொள்கிறான். மின்கடிதங்களில் இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறான். எல்லாம் கண்களை மூடிக் கொண்டு பால் குடித்த கதைதான். இதனால் இவ்வுளவு நிறுவனங்கள் பெருந்தொகையான பணத்தைச் சேமிக்க முடிந்திருக்கிறது. முகநூலே அந்நிறுவனங்களின் முகவாசல்.

“எல்லாத் தெருக்களும் ரோமாபுரிக்கே செல்கின்றன” என்ற கதைதான் இங்கு. அமெரிக்காவில் மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதிலும் இருந்து புறப்படும் அத்தனை தகவற் பரிமாற்றங்களும் அமெரிக்க தேசிய பாதுகாப்பு மையத்தை ஊடறுக்காமல் செல்வதில்லை என்பதை ஸ்நோடன் கோப்புகள் சொல்லி விட்டன. அமெரிக்க தேசிய பாதுகாப்பு நிறுவனத்தின் இன்னுமொரு “மனித உரிமை” மீறலை அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது ஸ்நோடன் கோப்புகள். தொலை அழைப்பு மூலம் (on-line purchase) கணனிகளையோ உதிரிப்பாகங்கலையோ அல்லது துணைக் கருவிகளையோ வாங்குபவர்களுக்கான எச்சரிக்கை அது.

“சந்தேகத்துக்கு உரியவர்கள்” (நாங்கள் எல்லோரும்தான்!) இப்படியான பொருட்களைத் தொலை அழைப்பின் மூலம் வாங்கும்போது அப்பொதிகளின் வினியோகத்தை இடைமறித்து அப்பொருட்களில் மோப்ப மின்பொருட்களை (வன்பொருள் & மென்பொருள்) பொருத்தி அனுப்பிவிடுகிறது இந்த தேசிய பாதுகாப்பு நிறுவனம். இதன் மூலம் “சந்தேகத்துக்கு உரியவர்களின்” கணனிகளின் “பின் கதவால்” உள் ளிட்டு தகவற் பரிமாற்றங்களை உருவி எடுத்துவிடுகிறது. இதற்கு அமெரிக்க உளவு நிறுவனங்களான CIA மற்றும் FBI ஆகியன உதவி செய்கின்றன. இச் செயற்பாடுகளுக்காக வீடுகளையோ அல்லது காரியாலயங்களையோ திருடர்கள் போன்று

உடைத்து தமது தேவைகள் நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றன இந்த நிறுவனங்கள்.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ நாமெல்லாம் இப்போது வலை நோயாளிகள். இதுவும் ஒரு போதை வஸ்துப் பழக்கம்தான். வெல்ல முடியாத சீனரை அபிநுக்கு அடிமையாக்கி பிரித்தானியர் ஆட்சி பிடித்தார்கள். கனடாவில் சுதேசிகளுக்கு மதுப் பழக்கத்தை அறிமுகம்செய்து இன்றுவரை அவர்களைத்

Thanks: <https://www.facebook.com/keshav61>

தலைதூக்காமல் செய்துவிட்டார்கள். அமெரிக்காவின் கறுப் பின் மக்களுக்கு போதை வஸ்து விற்பனையில் உளவு நிறுவனங்களுக்குப் பெரிய பங்குண்டு என்பார்கள். இனம் நிறம் என்ற பேதங்களைப் பிரயோகித்த மனிதர்களைக் கணனிகள் அப்புறப்படுத்திவிட்டன. கனடியப் பெண்ணைக் கணனி கண்டுகொள்ள மறுத்துவிட்டது.

மென்பொருள் நிறுவனங்கள் இப்போது இலவச சேவைகளில் இறங்கிவிட்டன. பின் புலத்தில் கன்னம் வைத்து எமது தகவல்களைத்திருட அவர்கள் கற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள். தகவல்களைச் சேமிக்கவென பாரிய தகவற் களஞ்சியங்களை(data warehouses)உருவாக்கிவருகிறார்கள். நாங்களே எமது சிறைகளைக்கட்டி அதற்குள் குடிகொண்டிருக்கிறோம்.

பல சீன இனத்தவர் கடனட்டைகள் எதையுமே பாவிப்பதில்லை. மாவோவின் உளவுக்கரங்களாற் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கலாம். மேற்கு நாடுகளுக்கு வந்த பின்பும் அவர்களது சந்தேகம் அற்றுப் போய்விடவில்லை. கடனட்டைகள்தான் முதலில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஜி.பி.எஸ் என்பது சிலருக்குத் தெரிந்திருந்தது போலும்.

மூத்த ரொக்கபெல்லர்(Rockefeller) ஒரு தடவை தனது குழந்தையை மேசை மேல் தூக்கி நிறுத்திவிட்டு கீழே குதிக்கும்படி சொன்னாராம். குழந்தையும் அப்பா தாங்கிக் கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையில் மேசையிலிருந்து குதித்தது. அப்பா குழந்தையைத் தாங்கிப் பிடிக்கவில்லை. குழந்தை நிலத்தில் விழுந்து வலியால் அழுதபோது அவர் குழந்தைக்குச் சொன்னது “அது உன் அப்பனாகவிருந்தாலும் எவரையும் நம்பாதே” எதை எழுதினாலும் வாசித்தாலும் இந்த கணனிப் பழக்கத்தை விட்டுவிட எம்மை அவர்கள் அனுமதிக்கப் போவதில்லை.

இந்த வலையிலிருந்து என்னை மரணத்தினால் மட்டுமே மீட்க முடியும். இன்னுமொரு பிறப்பு இருந்தால் நான் பிறக்க விரும்புவது ஒரு அடையாள அட்டை இல்லாத கணனி இல்லாத ஒரு கிராமத்தில் தான்.

பகுதி II

கற்றல் என்பதன் அர்த்தத்தைப் புரிய எனக்கு கிட்டத் தட்ட இருபத்தைந்து வருடங்கள் பிடித்தது. அதுவும் தற்செயலாகவே அப்பாக்கியம் கிட்டியது. வாழ்க்கையில் பல விடயங்களைப் புரிந்துகொள்வதே இப்படிப் பல தற்செயல் நிகழ்வுகளின் காரணங்களினால்தான்.

எனது பல்கலைக் கழக பட்டமளிப்பின் போது நாசாவிலிருந்து ஒரு விஞ்ஞானி பேச அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் கூறிய ஒரு விடயம் என்னுள் இன்னும் அதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. 'we train engineers to think, it is up to you how to apply this in your real life'.

கற்றல் என்பதற்கு ஆங்கிலத்தில் learning என்பார்கள். சிறுவயதில் நான் “கற்ற” ஆத்திசூடி. கொன்றை வேந்தன் முதல் உயர் பாடசாலையில் கற்ற தாவரவியல். விலங்கியல் வரை எல்லாமே நினைவு வாங்கியில் பதியப்பட்ட விடயங்களே.

ஆசிரியர்கள் “புகட்டிய” இந்த விடயங்களைப் புரிந்து

கொள்ளும் பக்குவம் எனக்கு அப்போது மட்டுமல்ல பல வருடங்களுக்குப் பின்னரும் இருக்கவில்லை. மனசார ஒத்துக்கொள்கிறேன். அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புவிக்க மட்டுமே ஆசிரியர் வற்புறுத்துவார். ஆசிரியரின் பிரம்பும் பரீட்சையில் சித்தி பெறாவிடில் கிடைக்கக்கூடிய அவமானமும் தான் தரப்பட்ட விடயங்களை உட்புகுத்தின. இளமைக் கல்வி எல்லாமே பிற்காலத்திற்கென இட்ட விதைகள். இப்பதிவுகளை இன்று மீட்டு அவற்றின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் போது ஏற்படும் பரவசம் அற்புதமாகத்தான் இருக்கிறது.

கம்பராமாயணத்தின் செய்யுள்கள் மட்டுமே பதிவாகின. பொழிப்புரைகள் அல்ல. (இதற்குக் காரணமே யாப்பிலக்கணம் என்பதைப் புரிய வாழ்க்கையின் ஒரு பரவத்தைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது.) இந்த “நினைவில் பதியும்” நடைமுறையையே நான் கற்றல் (learning) என்று நம்புவது. கற்ற வற்றைப் பிரயோகப்படுத்தும் போதுதான் அவற்றின் வழியும் மகிழ்வும் புரியவருகிறது.

நவீன கணனிச் செயன்முறைகளைத் தெரிந்துகொண்ட பின்னர் கற்றல் பற்றிய புரிதல் இலகுவாக இருக்கிறது. உயிரிகளின் படைப்பு விசித்திரமாக இருக்கிறது. ஒன்றோடு மற்றொன்றை ஒப்பிடும்போது அறிவுலகம் விரிகிறது. கணனியின் உருவாக்கத்தின் பின்னணியில் மனித உடலியக்கம் மாதிரியாக (model) இருந்திருப்பினும் மனிதப் புதிர்களுக்கு கணனி தான் விடைகளைத் தருகிறது.

விடயத்தைப் பிரயோகப்படுத்துவதற்கு அவ்விடயத்தின் பொருளைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்பது பிரயோகத்தின் வெற்றி தோல்விகள் அறிவுறுத்தியிருக்கின்றன. “சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுதல்” பற்றி மாணிக்க வாசகர் சுவாமி சொன்னது இப்போதுதான் புரிகிறது.

“அது உன் அப்பனாகவிருந்தாலும் எவரையும் நம்பாதே”

சமூகம் எனக்குள் பல வடிவங்களை (filters) யும் சேர்த்தே கற்றுத் தந்திருக்கிறது. பண்பாடு. கலாச்சாரம் என்ற பெயர்களில்

வரையறுக்கப்பட்ட, நெறிப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வைப் பின்பற்று ம்படியான கட்டளைகள் அவை. ஒழுக்கமான வாழ்வுக்கு அவை அத்தியாவசியமானவை என்று சொல்லப்படுகிறது. சந்தி விளக்குகள்போல, கணனியின் கட்டளைக் கோப்புகளும் இப்படி யான வடிவங்களை உட்கொண்டுள்ளன.

நாசா விஞ்ஞானி சொன்ன 'trainig to think' என்பது ஒவ்வொரு படைப்பையும் சுய விசாரணையின் மூலம் "அறிந்து" கொள்வதற்குத் தரப்படும் பயிற்சியே. அதற்கான முதற் செயற்பாடு மேற் சொன்ன "வடிவங்களை" அகற்றி விடுவது. பொறியியலாளனும் ஒரு படைப்பாளியே. எந்தவிதமான முற்சாய்வுகளும் இல்லாது உலகத்தைப் பார்ப்பது ஒரு படைப்பாளிக்கு அவசியம் என்பதையே அவர் சுட்டிக் காட்டினார். திறந்த மனதோடு உலகைப் பார்க்கும்போது படைப்புகள் அசாதாரண பரிமாணங்களுடன் தோற்றுக்கின்றன.

ஒருவகையில் திருப்தி தரக்கூடிய வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வதற்கு இக் "கற்றல்" எனக்கு உதவிவருகிறது. ஆனாலும் அப்பப்போ பல "வடிவங்கள்" குழப்பங்களை ஏற்படுத்துவது உண்டு என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

சமீபத்தில் முகநூலில் நண்பர் ஒருவர் நடராஜர் சிலையின் கலைத்துவத்துக்காக அதைத் தான் முற்கூடத்தில் (living room?) வைப்பேனே தவிர நூற்கூடத்தில் (labrary) அல்ல என்று எழுதியிருந்தார். அவரது இக் கருத்து பற்றிய குறிப்பை இங்கு எழுதுவதற்கு அடியெடுத்துத் தந்ததற்கு நண்பருக்கு நன்றிகள். நடராஜர் சிலையில் (சிவபெருமான் சிலை அல்ல) உள்ள அம்சங்கள் சுட்டும் கருத்துக்களை சைவம் துறை போகக் கற்றுணர்ந்த ஒருவர் அக்கு வேறு ஆணி வேறாகச் சொல்லலாம். ஆனால் அந்த அம்சங்களைச் சிலையில் பிரதிபலிக்கச் செய்த சிற்பியின் படைப்புத் திறமையை ஒரு

சமயவாதி முன்வைப்பது சிரமமானத் தேவையுமற்றது. பக்தனுக்கு சிலையின் பிரசன்னமே போதும். கலைப் பார்வையுள்ளவனுக்கு அச்சிலையிலுள்ள அம்சங்களை சிற்பி வடித்ததன் பின்னாலுள்ள காரணங்களைத் துருவியறியும் போக்கு இருக்கும். அப்படிப் பார்க்கும்போது ஒரு படைப்பாளிக்கு சிலை மூலஸ்தானத்தில் இருப்பதைவிட முற்கூடத்தில் இருப்பதே சிறந்தது. நண்பரைத் தெரிந்தவர்களுக்கு அவரது கூற்று ஆச்சரியத்தைத் தராது.

நடராஜர் சிலையிலுள்ள அம்சங்கள் பற்றி நானும் மண்டையைக் குடைவதுண்டு. அவற்றில் இரண்டு பற்றி சமீபத்தில் அறிய முடிந்தது. சரியோ பிழையோ அது ஒருவரது கருத்து.

நடராஜரின் தலையில் கிரீடத்துக்குக் குறுக்காக கயிற்றுத் துண்டுகள் போல இரண்டு பக்கங்களிலும் தோற்றமளிக்கும். இவை அவரது சடாமுடி(திரிசடை) என்று ஒருவர் சொன்னார். அப்படியானால் அம்முடி கீழ் நோக்கித் தூங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமே தவிர பக்கங்களுக்குப் பறந்து கொண்டிருக்க முடியாதே. இயற்கை விதிகள் அப்படித்தானே சொல்கிறது?

அப்பறக்கும் திரிசடையின் மர்மத்தை சமீப வாசிப்பொன்று இப்படித் துலக்குகிறது. நடராஜர் சிலை தாண்டவத்தின் ஒரு படிமம். அவரது நித்திய இயக்கத்தைக் (perpetual motion) குறியிட்டிருக்காட்டவே அப்பறக்கும் சடாமுடியையும் - அத்தோடு பறக்கும் இருப்புச் சால்வையையும் - சிற்பி வடிவமைத்திருக்கிறார் என்கிறது அந்தக் குறிப்பு. கார்ட்டூன் படைப்பாளிகள் உருளும் பந்தைக் குறிப்பதற்கு இரண்டு வளைவான கோடுகளைப் போடுவதுபோல, பொருத்தமான வேறு காரணங்கள் கிடைக்கும்வரை நடராஜர் சிலையின் இக் கலையம்சத்தை நான் மிகவும் ரசிப்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்.

நீச்சல் மேடையில்
குதிகளை உயர்த்தி குதிப்பதற்கு நிற்கும்
இளைஞியை ஒப்ப
இலைகளை அவிழ்த்தெறிந்துவிட்டு
குளிர்காலத்தின் முதல்பனி நாளை
எதிர்கொள்ள விழைகிறது
மேப்பிள்.

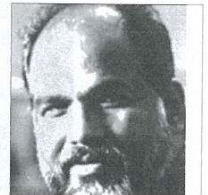
கடைசி பஸ்சை தவறவிட்ட பயணிபோலாகி
அந்தரித்தலறும் கூஸ் பறவைகளின்
கூவலில் விழிக்கிறேன்.
காலம் பருவம் நிலம் காற்று மழை தேசம்
திசை மரங்கள் விலங்குகள் மனிதர்
ஈறாய்

உயிரி அல்லுயிரி அனைத்தும்
இயல்பிழந்து திரிபுற்றுழலும் சுழியில்
அகப்பட்ட பயணி நான்.
எங்கே

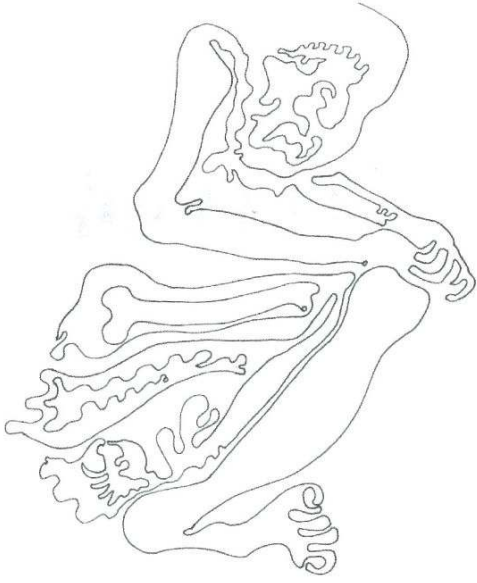
கைவிட்டு தவறிய துடுப்பு?
என் முறிந்த சிறகுகள்?
நான் முடைந்த கூடு?
என்னிடம் எஞ்சியிருந்த கோவணம்?

இனி இழப்பதற்கெதுவும் இல்லையென்றானபின்
கொடும் கூற்றென் செய்யும்
சொரியும் உறைபனிதான் என்செய்யும்.
இறங்கி நடக்கிறேன்
தெருவில்.
வெண்மணல் சேறென
காலடிக் கீழ் நசிந்து உருகுகிறது
முதற்பனி.

திருமாவளவன்

F.B@thirumavalavan.kanagasingam

விரல்

என் சிறு விரலை
முதலில் வெட்டினான்.

வாள் வீச்சின் வேகத்தில்
வலி தெரியவில்லை

ஒவ்வொரு
விரலாக வெட்டி
என் வாய்க்குள் திணித்தபோது
குருதி கொப்பளித்தது
வாயிலும் கையிலும் மனதிலும்

பிறகு

பல நாட்களாகக் கனவிலும்
குரூர முகமும் வேற்று மொழியும்
படையணித் தலைவன் என்கிற இறுமாப்பும்

விரலற்ற என் கைகளிலிருந்து
சொட்டும் கண்ணீரில் வளம் பெற

அவன்

வெற்றிக் கொடி ஏற்றியபோது
பெருங்குரலில் அலறியது கடற்காகம்
துண்டிக்கப்பட்ட என் விரல்கள்
சிறகுகளாயின.

சேரன்

F.B@cheran.rudhramoorthy

நிலம்

நெடும் பயணம் சென்றவரை
அவர் குழந்தை அறியா

போன திசை வழியெல்லாம்
புகை மிகுந்து பரவும்

கடல் பிரிந்து வழி தெரிந்தும் கண்ணீர்
அதை நிறைக்கும்

ஒளி இழந்த சூரியர்கள்
உதித்தென்ன ஆகும்?

தாழை மர நீழலிலே
காலொடிந்து நின்றேன்

மாலை வரும் காலை எழும்
மணல் முழுதும் குருதி

கடல் பறவை கொண்டு சென்ற
கைக்குழந்தை உனதா ?

கனவுகளைக் கரைத்து விட்ட
அலை கரையில் நிலவா?

உப்புக் காற்று
எரியும் குடில்
ஒப்பாரியில் உலரும்
குரல்
அவலச்சுவையின் குதூகலத்தின் மீது
சப்பாத்தொலி.

‘இலக்கியப் படைப்பு’ என்ற சொல்லைக் கொண்டு நாம் புரிந்துகொள்ளும் விடயம், ஒவ்வொருவருக்கும் வித்தியாசமானதாய் இருக்கலாம். மொழியென்ற ஊடகத்தின் துணைகொண்டு புலன்களுக்கு எட்டிய திசைகளில் அலைந்து கண்டடைந்தவற்றைக்கொண்டு உருவமைக்கும் படைப்புச் செயலை அவரவர் உணர்திறன், அனுபவம் என்பவற்றுக்கு ஏற்பவே அணுகுகின்றோம். படைப்புக்கான கண்டடைதல் என்பது அறிவு, உணர்வு சார்ந்த கலப்புப் பயணமொன் நின் பலனே.

படைப்பு இயக்கத்துள் கற்பனை என்பது முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. இலக்கியப் படைப்பாளியும் யதார்த்தங்களின் படிக்கட்டுகளில் ஏறியே புதிய ஒன்றை உருவாக்க முடிகிறது. நம்மிடமுள்ள பல புதுசுகளின் உள்ளே பல பழசுகளின் சிதைவு இருக்கின்றது. அவ்வாறு இல்லாமல் உலகத்தி லுள்ள எவற்றின் சாயலும், சார்புமற்ற ஏதேனுமொன்றை உருவாக்கிவிட நம்மால் முடிகிறதா என்பது கேள்விக் குறியே.

இவ்வாறு பார்க்கையில் இலக்கியப் படைப்பாளி என்பவர் ‘கலப்புவேலை’, ‘ஒட்டுவேலை’, மெருகேற்றல் என்பவற்றின் துணை கொண்டு ஒருவகை அதிர்வலைகளைப் பிறப்பிப்பவர்தான். இன்னமும் சொன்னால் இலக்கியத்துள் ஒன்றோடு ஒன்று தொற்றிக்கொள்ளும் செயலும், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றிற்குத் தாவிச்செல்லும் செயலும், ஒன்றின்மேல் ஒன்றால் உறை போடும் செயலும் நடந்த படி இருக்கின்றது. நம் எல்லாத் தொழில்களின் உத்தியுமே இலக்கிய உள்ளசைவுக்குப் பொருத்தமானவைதான். புதிய உத்திகளைத் தேடும் ஒருவரே அவற்றை எடுத்தும் பாவிக்கின்றார்

ஆனாலும் நம் படைப்புத் தொழிலை இயற்கையின் படைப்புத் தன்மையோடு ஒப்பிட முடியாது. ஏனெனில் நாம் ‘தனித்துவமான புதுசு’ ஒன்றை உருவாக்கிவிட

முடியாதவர்கள். நாம் பயணக் குணம் கொண்டவர்களாக இருந் தாலும் எங்கேயோ ஓர் இடத்தில் மய்யம்கொண்டு பின் கலைந்து போகும் தன்மை கொண்ட வர் கள்தான். ஒரு மய்யத்தை உடைத்து வேறோர் இடத்தில் அறிந்தும், அறியாமலும் மய்யம் கொண்டு விடுகிறோம்.

கடவுள் என்கின்ற கருத்து நிலை செத்துவிட்டது. அல்லது காலாவதியாகிவிட்டது என்ற வகையில் தற்காலத்தில் நமது சூழலில் பேசப்பட்டு வந்தாலும் ‘படைப்பாளி’ என்கின்ற சொல்லுக்கு கடவுளுக்கு அருகில் அமர்ந்துகொள்ளும் குணம் ஒன்று அகவயமாய் உருவாகியே இருக்கின்றது என்பது அவதானிக்கப் படவேண்டிய விடயமே. கடவுள் செத்தால் நாம் இன்னொரு கடவுளை உருவாக்குவோம்.

இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடமும் ஒரு பலவீனமான கடவுள் படிந்துதான்கொள்கிறார். நாம் பல கூறுகளால் அமைந்திருக்கிறோம். நம் படைப்புகளும் அவ்வாறே. நம்மையும் நம் படைப்புகளையும் வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்து விமர்சனங்களைச் செய்யலாம். விமர்சனங்கள் இருந்துவரும் கோணங்களைக் கணித்துக் கொண்டும் அவற்றுக்குள் நல்ல பெயரொன்றை எடுத்துக்கொள் எத்தக்க வகையில் நாமும் முயலலாம். இது ஒரு வகையான ஒத்தோடல் தனத்தின் பன்முக வளர்ச்சித் தொடர்தான்.

புலம்பெயர் தமிழர்களின் வாழ்க்கைச் சூழலில் பல்வேறு

ஆய்ரம் பொந்துகலாசகர்கொண்ட இலக்கியம்

மெலிஞ்சிமுத்தன்

F.B@melinchi.muthan

கூறுகளாக பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் நாம் பெரும்பாலும் அவற்றை இரண்டாகப் பிரித்தே அணுகும் வியாதிக்குள் இருந்து இன்னமும் வெளிவரவில்லை. இது நம் அரசியற்போக்கின் தாக்கத்தால் வந்ததே. தனிமனித முரண்களைக்கூட அப்படியே பொதுத்தளத்துக்குப் பொருத்தி ஏற்க எனவே இருக்கும் இந்த இரட்டைத் தளங்களுக்குள் போட்டுவிடுகிறோம். பின் நமக்குப் பரிச்சயமான உரையாடல் களின் பாதையில் போய்க்கொண்டே இருக்கிறோம். இந்த மனநி

மக்களின் நேர்மையுள்ள பிரதிநிதிகள் நாங்களே. புரட்சியாளர்கள் நாங்களே. அறச்சீற்றம் கொண்ட சமூகப் போராளிகள் நாங்களே என்ற பாசாங்குகள் போதும் நண்பர்களே. நமக்கு வயசு போய்க் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாவது கொஞ்சம் நிதானிப்போம். இலக்கியம் ஒரு திறந்த தளம். அதில் பல்வேறுபட்ட நிலைப்பாடுகளைக் கொண்ட மனிதர்கள் இயங்கிவருகிறோம். இங்குதான் புலம்பெயர் இலக்கியம், தலித் இலக்கியம், பெண்ணிய இலக்கியம் என்கின்ற பிரிப்புகளும் இருந்து வருகின்றன.

**நம்முடைய அடையாளங்களை
ஏந்தி வைத்திருக்கும்
இலக்கியத்துள் நம் உரிமைகளும்
இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றன.
ஆதலால் படைத்தபின் படைப்பாளி
களாகிய நாம் அனேகமாக
செத்துவிடுவதில்லை என்றே
நினைக்கின்றேன். அப்படிப்
படைப்பாளி சாகாத படைப்புகளை
நாம் விமர்சிக்கும் போது அது
படைப்பாளியை துன்புறுத்தும்
செயலாகவும் ஆகிவிடுகிறது.
இதுபற்றிய தெளிவான பார்வை
இல்லாமலே தொடர்ந்து விமர்சனப்
போக்கு இருந்துவருகின்றது
என்பது அவதானிக்கப்பட
வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது.**

லையின் பாதிப்பை இலக்கியத்திலும் ஏற்றிவைத்து விட்டோம். இப்போ இந்த இரட்டைத் தளங்களையும்விட இரண்டும்கெட்ட தளத்திலேயே நிற்கவிரும்பும் படைப்பாளிகள் அதிகம். அது மட்டுமல்லாமல் இயலுமானால் தம்மை தீர்க்கதரிசிகள்போல் காட்டிக்கொள்ளும் படைப்பாளிகளும் அதிகரித்தே வருகின்றனர்.

அது படைப்பாளியைத் துன்புறுத்தும் செயலாகவும் ஆகிவிடுகிறது. இதுபற்றிய தெளிவான பார்வை இல்லாமலே தொடர்ந்து விமர்சனப் போக்கு இருந்து வருகின்றது என்பது அவதானிக்கப்பட வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது.

ஆனால் இந்தச் சமூகத்தின் இயங்குமுறையை அவதானித்து

இலக்கியம் முதலில் சுய இன்பத்தின் கருவிதான். அக்கருவியை நாம் சமூகமேம்பாட்டுக்கான கருவியாய் அமைத்துக்கொள்கிறோம். அத்தகைய பயணத்தில் நம் சமூகத்திற்கு மேற்குறிப்பிட்ட பிரிப்புகள் அவசியமானவையே. ஆனாலும் ஒருபக்கத்தால் நெழிவெடுக்க மற்றப்பக்கத்தால் வீங்கிக்கொண்டுவருகிறது நம் சமூகம். அதை கருத்தில் வைத்தே இலக்கியத்துள் இயங்கவேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கின்றது.

சமூக ஈடுற்றத்திற்காக உருவாகி நிற்கும் கோட்பாடுகளை உள் வாங்கிக் கொண்டு இயங்கும் நம்மிடம் 'படைத்தபின் படைப்பாளி செத்துவிடுகிறார்' என்கின்ற வாதம் பொருந்தாததாகவே இருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் இவ் இலக்கிய வகைகளுள் நம் அடையாளங்களும் இருக்கின்றன என்ற மறுக்க முடியாத உண்மையே.

நம்முடைய அடையாளங்களை ஏந்தி வைத்திருக்கும் இலக்கியத்துள் நம் உரிமைகளும் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றன. ஆதலால் படைத்தபின் படைப்பாளிகளாகிய நாம் அனேகமாக செத்துவிடுவதில்லை என்றே நினைக்கின்றேன். அப்படிப் படைப்பாளி சாகாத படைப்புகளை நாம் விமர்சிக்கும் போது

அதற்குள் உருவெடுத்திருக்கும் கோட்பாடுகளை உள்வாங்காமல் உலக இலக்கியம் படைக்கிறோம் என்றும் பலர் நம்மிடையே இருக்கின்றனர்.

ஒரு புல்லின்மீது குந்தியிருக்கும் பனித்துளி போதும் இந்த உலகத்தின் ஒட்டுமொத்தத்தையும் சொல்லிவிட என்றும். கோட்பாடு எங்கே மய்யம் கொள்கின்றதோ அங்கே

ிறது. ஆனால் இக்காலத்தில் பல விடயங்கள் 'டெம்பிளேற்' களாக மாறியிருக்கின்றன. ஒரு படைப்பு முயற்சியை எப்படி மேலும் கொண்டு செல்வது என்று புரியாத தருணத்தில் அவ்வாறான 'டெம்பிளேற்'களில் ஒன்றுக்குள் புகுத்தி விடுவதும் ஒரு இலக்கியச் சோம்பலாய் வளர்ந்து வருவதும் அவதானிக்க வேண்டியதே.

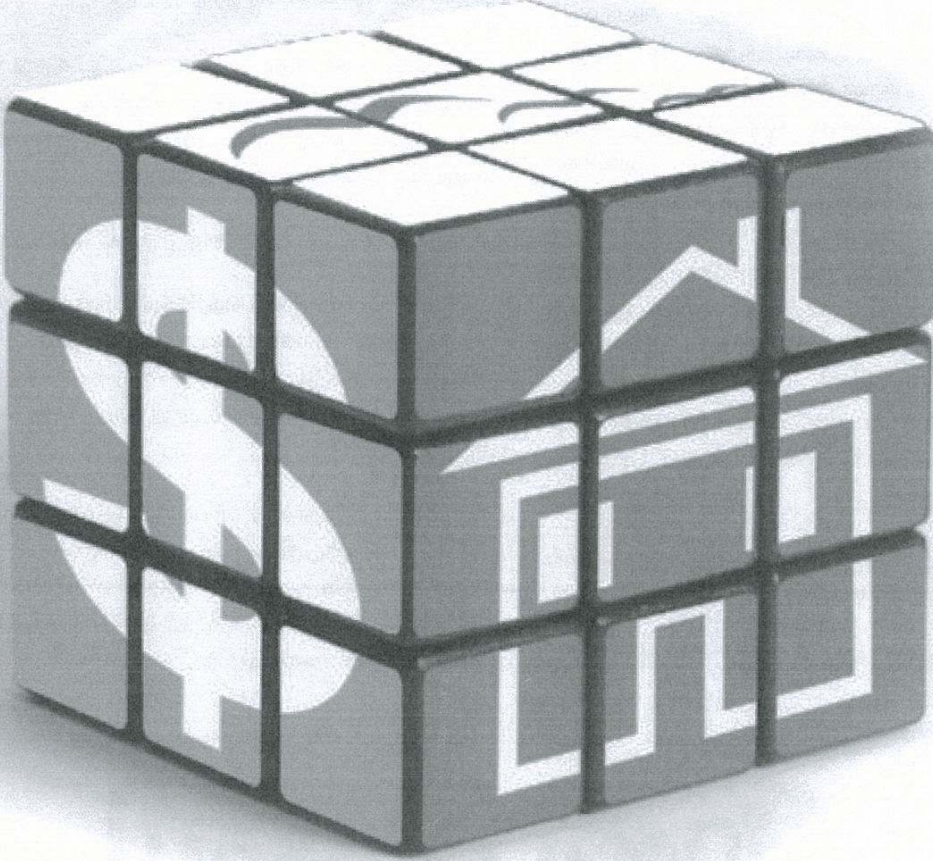
இலக்கியம் செத்துவிடுகின்றது என்றும் இந்த உலக இலக்கியக்காரர்கள் வாதிடலாம். இது ஒருவகை நடுவல் என்றே நான் காண்கிறேன்.

இலக்கியம் எல்லாவற்றையும் உள்வாங்கித் தன்னைச் செழுமைப் படுத்தக்கூடிய விரிந்த தளமே. அது மக்கள் சமூகத்தின் தேவை கருதி உருவெடுத்து நிற்கும் கோட்பாட்டுச் சாரங்களை உள்வாங்குதல் ஒன்றும் அதன் வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாய் அமைந்துவிடப் போவதில்லை. மாறாக அது இன்னொரு கிளையை விரிக்கும் சாத்தியத்தைப் பெறுக-

நம்மிடம் இன்னொரு வித்தியாசமான கூட்டம் இருக்கிறது. அது புனைவு கலந்த ஆவணக் கலப்பு ஒன்றை ஐக்கிய நாடுகள் சபைவரை கொண்டு போகக் கூடியது. அல்லது வணங்கா மண்ணை அனுப்பி வைக்கக் கூடியது.

நம் எல்லோருக்குமாக விரிந்து கிடக்கும் இந்தக் களத்தில் ஒவ்வொருவரும் சுய விமர்சனத்தோடு இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடரவேண்டியிருக்கிறது. வாருங்கள் நண்பர்களே இலக்கியத்தின் வழியாய் ஒரு புதிய சமூகத்தின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்போம்.

உங்களின் சகல விதமான மோட்கேஜ் தேவைகளையும்
சிறந்த முறையில் பூர்த்தி செய்யப்படும்!

BonaFide
Mortgage Solutions Inc. *the true freedom*

SUREN NATHAN | 416 436 1111
MORTGAGE BROKER

7 Eastvale Drive, Unit 203, Markham, Ontario L3S-4N8

Office: 416 548 7475 | Fax: 416-548-7496 | Email: suren@bmsic.com

ஒரு அகாலத்தில் தான் மதுவிருந்திலிருந்து நண்பர்களிடையே அடுத்த வாரம் வரவிருந்த நீண்ட விடுமுறைக்கு ஏதாவதொரு இடத்துக்கு மகிழ்வுப் பயணம் போய்வரலாம் என்ற பிரஸ்தாபம் எழுந்தது. அடுத்த வாரத்தில் என்னால் நிச்சயமாக முடியாதென்று ஆரம்பத்திலேயே எனது முடிவை நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தேன்.

'நீ வராவிட்டால் பயணம் அவ்வளவு கலகலப்பாக அமையாது' என்ற முணுமுணுப்புக்கள் அவ்வப்போது எழச் செய்து கொண்டிருந்தன. அதற்காக என்னுடைய முடிவை நான் மாற்றிவிட முடியாது. ஆனால், எல்லாரும் வீடு செல்ல ஆயத்தமாகிற வேளையில், எப்போதும் உள் மனத்திலும் வெளியிலுமாய் இரண்டு தளங்களில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு, அதுபற்றி முன்பே நண்பர்கள் பேசியிருந்தால் கவனமாகி இருக்காத 'தண்டர் பே' என்ற அவர்கள் செல்லத் திட்டமிட்டிருக்கும் இடத்தின் பெயர் செவியில் விழுந்தது.

மன உலகத்தில் கிடந்த சம்பவங்கள், முகங்கள், கதைகளில் இச் சொல் தட்டிய பொறி என்னை அதிரவைத்தது.

'தண்டர் பே' யா?' என்று கேட்டேன்.

அதேதான் என்றார்கள். நானும் கூடவருகிறேன் என்ற என் பதிலில் நண்பர்கள் மகிழ்வோடு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர்.

எரிந்து கொண்டிருந்த பிரகாசமான விளக்குகளை யெல்லாம் அணைத்துவிட்டு ஒரு மெல்லிய விளக்கின் வெளிச்சத்தில் மது முடிந்த கிளாஸை மறுபடி நிரப்பிக் கொண்டு, என் அடுக்குமாடிக்குடியிருப்பு வீட்டு ஜன்னலோரம் வந்தநான், கீழே பனிக்காலப் பகலென வெளித்துக்கிடந்த வசந்தகால நள்ளிரவினைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தேன்.

பச்சை செழித்திருந்த மரங்களெல்லாம் மகிழ்வு கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. அது தெறித்து எங்கும் வியாபகமாகிக் கொண்டிருந்தது. பசும் புல் தரைகள் நீளநீளத்துக்கும் தொட்டம் தொட்டமாய் விரிந்து கிடந்தன. திடீரென்று அவையெல்லாம் பூக்களைப் புகுப்பித்தனபோல் காட்சி மாறியது. எல்லாமே வெண்பனி தூவியிருந்த நிலக்காட்சியாக மேலும் அது விரிந்தது.

மனத்திலிருந்து வெளியேறிய ஒரு மெல்லிய உடல்வாகுவில் பொன்பட்டுக் கூந்தலையுடைய பெண்ணொருத்தி அந்த வெண்பனித் தூவலில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

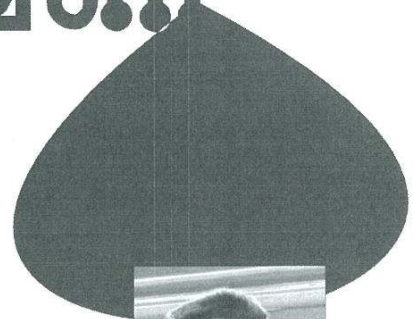
பட்டு என்று கதறுவதற்கான உந்தலிலிருந்து என்னைத் தற்காத்துக் கொண்ட நான், மடக்கிய கையில் மதுக் கோப்பையும், நீட்டிய கையில் கையறுநிலையின் ஓர் ஏந்தலுமாய் நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

சட்டென நின்ற பட்டு என்னைத் திரும்பி நோக்கினாள்.

'நான் இங்கே நிற்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தாயா, பட்டு? என் மனத்தின் ஏக்கத்தையும், கண்களின் தவிப்பையும் தெரிந்து கொண்டுமா என்னை ஒருமுறைகூடத் திரும்பிப் பார்க்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தாய்?' என அலறினேன் மனத்துள்ளாய்.

பட்டு மெல்லச் சிரித்தாள். பின் பரவிக் கிடந்த வெண்பனியோடு பனியாய் மறைந்துபோனாள். 'இந்த ஏக்கத்தையும் தவிப்பையும் உன்னில் காணவே இத்தனை காலமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன்' என்று தெரிவிப்பதுபோலிருந்தது அவளது மவுனச் சிரிப்பும், மறைவும்.

மனவெளி

தேவகாந்தன்

சுயம் வெளிக்க கிளாஸை வெறுமையாக்கிவிட்டு, பொங்கித்து எழுந்த என் பழம் நினைவுகளினுள் ஆழ்ந்தேன்.

மனமென்பது அவ்வப்போது எதனைவிட்டும் விடுதலையாகி பறந்துசெல்வது என்று அறிதலாகியிருக்கிறது எனக்கு. ஆனாலும் அக்குருவி எப்பவோ ஒரு வேளையில் திரும்பித் தன் இடம் வந்தேயடைகிறது. விட்டுவிடுதலையாக அல்லாடும் மனக்குருவி தன் விடுதலையினை இழந்து ஏன் மறுபடியும் தன் தளைக்குள் வந்து தானாகச் விழுந்துகொள்கிறது என முன்பெல்லாம் காரணமற்று பலவேளைகளிலும் நான் சிந்தித்திருக்கிறேன்.

அதன் விளைவாய், தன் தொகுப்பான நினைவுச் சேகரத்திலிருந்து முற்றுமாய்த் துண்டித்துக்கொண்டு போய்விட முடியாத அதன் தன்மையை இறுதியில் நான் கண்டடைந்திருக்கிறேன்.

மனம் மூளையின் ஒரு பகுதியாக உணர்வு மண்டலமாய் இருக்கிறதென்பது நான் படித்தறிந்தது. அப்பகுதிக்கும் இதயத்துக்கும் எந்த நேரடித் தொடர்பும் இல்லாதிருந்த போதிலும், அழுத்தம் விழுவதென்னவோ அதன் மேலேதான். அந்த இரத்த அழுத்தத்தின் காரணத்தையும் உடலியல் பூர்வமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். எனினும் உடல், மனமென்ற இவ்விரண்டும் வெவ்வேறானவையாய் அவதானமிழந்து வழக்கம்போல நினைவில் வந்து கொண்டிருப்பதே நிஜமாகவிருக்கிறது.

குடும்பத்தை இலங்கைப் போரின் மூர்க்கத்தில் இழந்து தன்னந்தனியனாய் கனடா மண்ணில் முதன்முதலாகக் கால்பதித்து நின்றிருந்த வேளையிலும், வழக்கத்தைவிட அதிகமாகவே என் பட்டுவினதும், 'தண்டர் பே' யினதும் நினைவுகள் என் மனத்தை அழுத்தி நின்றிருந்தன.

உறவினர்களின் வல்லிய அழைப்பிலேயே அன்று அவ்வுறவு கலைத்துச் சென்றிருந்தேன்.

என் நினைவில் வரும் வேளையிலெல்லாம் பட்டு இன்று. இந்த இரவில், நான் அவளைக் கண்ட கோலத்திலல்ல. நேரில் கண்டிருந்த ஜீன்ஸும் ரி-சேர்ட்டுனும் சிலவேளை ஜாக்கெட்டுடனுமான கோலத்திலேயே வந்திருந்தாள்.

பட்டு எந்த நிற நீள்ச் சட்டையோடு இன்றிரவில் என் முன் காட்சியானாள் என்று ஒருமுறை யோசித்துப் பார்த்தேன். வெண்ணிற பனித் தூவலுள் அவள் ரோஜாப் பூ நிறத்தில் சட்டை அணிந்திருந்தாள். என்றோ பார்த்திருந்த அதே தோற்றம். இத்தனை காலத்தில் என் பட்டு எந்தவித உடல் பருமனையும் அடைந்திருக்கவில்லை. அந்தளவு அழகோடு மேலும் சிறுக்க முடியாத உடம்பு அது. முதுமை அவளை எட்டிப் பார்க்கவும் மறந்திருந்தது.

பட்டு என்று நான் செல்லப் பெயரிட்டிருந்த பற்றீஸியாவை

ஆண்டின் துல்லியமும் மறந்துபோன சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பான ஒரு காலத்தில் ஒரு மாலை வேளையில் தண்டர் பே துறை முகத்துக்கு வெளியில் முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன்.

அது ஆண்டு முடிய ஒரு மாதமோ இரண்டு மாதங்களோ எச்சமாயிருந்தவான ஒரு பருவகாலம்.

குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால் அந்த ஆண்டின் முதல் பனி தூவிய நாளாக அது இருந்தது.

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் நியூயார்க் துறைமுகத்திலிருந்து நான் வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்த எம்.வி.எலியாஸ் அன்ஜிலாகோஸ் என்ற கப்பல் அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தில் இறங்கும்வரை, தன் அடுத்த பயணத் துறையைத் தெரியாதிருந்தது. அது கனடாவிலுள்ள தண்டர் பே என்ற துறைமுகத்துக்குச் செல்கிறது என்ற தகவல் தெரிய வந்தபோது ஒரே கொண்டாட்டமாகிப் போய்விட்டது கப்பல் குழுவினருக்கு. அதில் வேலைசெய்த பலருக்கும் அதுதான் கனடாவுக்கு முதல் பயணம். எனக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

வட அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தில் இரண்டு நாட்களாகப் பயணித் துக்கொண்டிருந்த கப்பல் அதன் வழக்கமான பதினெட்டு கடல்மைல் வேகத்தைக் குறைத்தபோதே அது துறைமுகத்தை அடையும் ஆற்றுப் பிரதேசத்தில் பிரவேசித்து விட்டது என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

அதனுள்ளும் ஒரு பகலும் ஒரு இரவுமான பயணத்தின் பின்னரே கப்பல் தண்டர் பே துறைமுகத்தை அடைந்தது. நேரம் அப்போது பகல் இரண்டு மணி. பன்னிரண்டு - நான்கு மணிக்குட்பட்ட பிரிவே எனக்கு வேலைநேரமாக இருந்ததால், கப்பல் துறைமுகத்தில் கட்டப்பட்டதும் ஏற்கனவே தயாராகவிருந்து, கப்பலுக்கும் துறைமுகத் துக்குமான இறங்கு படிப் பாலம் இணைக்கப்பட்டதும் வெளியே வழக்கமாகக் கூடிச் செல்லும் நண்பர்களோடு என்னால் அன்று செல்லமுடியவில்லை.

கப்பல் கட்டி முடிய இயந்திரத் தள வேலைகள் முடிய நான் மேலே வந்தபோது துறைமுக அதிகாரிகள், சாமானை ஏற்றும் கம்பெனிகளின் சில ஏஜன்ஸிகள் தவிர முக்கால்வாசி வெறுமையாக இருந்தது கப்பலின் நடுத்தளம்.

அன்றைய நாளில் சமீபகால நாட்களைவிட குளிர் அதிகமென்று இடைப்பேச்சுக்களில் தெரிந்தது. குளிர் காலத்திலான ஐரோப்பிய குளிரைப்போலகூட அது இருக்கவில்லை. உடைகளை ஊடுருவிச் சென்று எலும்பைத் துளைப்பதாக அந்த ஊசிக் காற்று இருந்தது. ஐரோப்பிய குளிரோடு மிகவும் பழக்கமாகியிருந்த எனக்கு அந்த வித்தியா சத்தை மிகச் சலபமாக அடையாளம் காண முடிந்திருந்தது. ஆனாலும் குளித்து உடைமாற்றி இரண்டு பெக் ஜொனிவோக்கருடனேயே வெளியே இறங்கினேன்.

மாலை ஆறு மணியளவிலேயே வானம் இருட்டிவிட்டிருந்தது. வீதியில் போக்குவரத்தையும் அதிகமாகக் காணக்கிடைக்கவில்லை. கடந்து சென்ற டாக்ஸியை போகவிட்டு விட்டு, ஜொனி வோக்கரின் உத்வேகத்துடன் டவுண்டவுணை விரைவில் அடைந்துவிடலாமென நானும் குளிரைத் தாங்கியபடி துறைமுகத்துக்குக் குறுக்கே கிடந்த சிம்ஸன் தெரு வழியே நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

அந்தச் சிறிதளவு ஜொனி வோக்கரை மிக இலகுவாக வென்று விட்டிருந்தது கனடாவின் குளிர். இனி வாகனத்தில் தவிர பயணம் முடியாதென்றிருந்த நிலையில், டாக்ஸி ஏதாவது முன்னே பின்னே வருகிறதா எனப் பார்த்தபடி என் நடையைத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

என் துரதிரக்ஷட்டத்துக்கு டாக்ஸி எதுவும் கண்ணில்கூட

முதலில் என் நம்பிக்கையை அறுத்துக்கொண்டு என்னைத் தாண்டிச் சென்ற கார் முன்னால் சிறிது தூரம் சென்று நின்றது. நான் ஒடிச்சென்று ஏறிக்கொண்டேன். என் அனுபவத்தின் புதிய தள மொன்றில் ஏறிக்கொண்ட தருணம் அதுவென்பதை அப்போது நான் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு வெண்ணிற மாது காரை ஓட்டிவந்திருந்தாள். அவள் இளமையாக மட்டு மில்லை, அழகியாகவும் இருந்தாள். இவ்வாறு வழிப்போக்கர்களை ஏற்றுகிற சில மாதுகள். அவர்களை ஒருநாள் காதலர்களாக மாற்றுகிற அதிர்ஷ்டங்கள் பல கடலோடி இளைஞர்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதை நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

அவ்வாறு ஏதாவது ஒரு சபலம் என் நெஞ்சில் காரில் ஏறுவதன் முன் ஏற்பட்டிருந்தால், அதை அழிக்கும் பேரழகாக இருந்தது அவளது. நான் பெரிதாக எதுவும் ஆசைப்படாமலும், எதிர்பார்க்காமலும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன்.

அவளே பேசத் தொடங்கினாள். காலநிலையைப்பற்றியதாக அதன் ஆரம்பம் இருந்தது. அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் தனது வாங்கி வேலை மூன்று மணிக்கே முடிந்ததாகவும், நண்பி ஒருத்தியை ஏற்றிக்கொண்டு அவள் வீட்டுக்குச் சென்றதில் அந்தளவு நேரம் ஆகி விட்டதையும் சொன்னாள்.

சிரித்துக்கொண்டு என்னைத் திரும்பி அடிக்கடி நோக்கியவாறே அவள் பேசும்போதுதான் நான் அவள் கண்களைக் கண்டேன். அப்படியே ஆகர்ஷ்மாகிப் போனேன். அந்தக் கண்களின் தன்மை அவ்வாறாகவிருந்தது. அந்தளவு அழகிய வெண்ணிற மாதுவின் கண்களில் அந்தமாதிரியொரு இங்கிதம். இதை கீழ்த்திசைப் பெண்களிடத்தில் மட்டுமே ஒருவரால் தரிசிக்க முடியும். இந்த உணர்வைத்தான் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற பெயர் களால் பெண்ணிதயத்தில்

உறையவைத்து, அதை அறியாமை என்ற பொதுவுணர்வாக்கி பெண்களின் கண்களின் வழியே தெரியவைத்தார்களோ என அந்த நேரத்தில்கூட என்னுள் ஒரு நகைச் சுவை உணர்வோடியது. வெள்ளைக்காரியானதால் அவளுடைய கண்ணில் தெரிந்த வெகுளித்தன உணர்வை இங்கிதமெனப் பெயரிட்டேனோவென தொடர்ந்து ஒரு எண்ணமெழுந்தது. எங்கே என்னை இறக்கிவிடவேண்டும் என்று அவள் கேட்டாள். எங்காவது நல்ல டிஸ்கோவில் இறக்கிவிடச் சொன்னேன்.

பிரான்ஸிஸ் தெருவினுள்ள ஒரு றெஸ்ரோறன்ரின் எதிரே என்னை இறக்கிவிட்டு, 'ஆட்கள் குறைவாக இருக்கிறதென எண்ணாதே, பத்து மணிக்கு மேலே களைகட்டுகிற இடம்

காரில் வந்து ஒருத்தி உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டுபோகிறாள். திரும்ப மறுநாள் காலையில் எட்டு மணிக்கு கொண்டுவந்து அவளே இறக்கிவிடுகிறாள். இந்த பன்னிரண்டு நாளுமாக இப்படியே நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

படவில்லை. வாகனப் போக்குவரத்தும் அவ்வேளையில் குறைவாகவே பட்டது.

சிம்சனை இடையறுத்த ஒரு சந்தியைக் கடக்கிற வேளையில் என் வலதுபுறத்தில் ஒரு தனிக்கார் வந்துகொண்டிருக்கிறதை காணக் கூடியதாகவிருந்தது.

சிவப்பு விளக்குக்காக சிம்சன் தெருவில் வாகனங்கள் நிறுத்தம்கொள்ள வலதுபுறமிருந்து வந்த கார் தனியே என் பின்னால் வந்தது. செய்த பாவத்திற்கு பிராயச்சித்தம் செய்வது போல, உள்ளே இன்னும் எச்சமாகவிருந்த ஜொனி வோக்கர் அந்தக் காரை இடம்கேட்கும் பாவனையில் உயர்த்திய கையில் பெருவிரலை நிமிர்த்தி என்னைக் காட்டவைத்தது.

இது, அதிகமான வெள்ளி களிலோ சனிகளிலோ நான் வருகிற இடமும் இதுதான். முடிந்தால் சந்திப்போம். ஆனால் எனக்காகக் காத்திருக்காதே' என்றுவிட்டு அவள் புறப்பட்டாள்.

இயல்பான ஒரு பேச்சுவென நான் அவளை எடுக்க முனைந்தாலும், அதில் ஏதோவொன்றிருக்கிறது என என் உள்மனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

றெஸ்ரோறன்றின் உள்ளே சென்று தனிமேசையில் அமர்ந்து ஒரு பியரை எடுத்துக்கொண்டு நேரத்தைக் கடத்த ஆரம்பித்தேன்.

எட்டு மணியானது. ஒன்பதானது. அந்தளவில் கூட்டம் சேரத் தொடங்கிவிட்டது. பெண்களின் நட்பான பார்வைகள் சில என் மேலும் விழுந்தன. நிர்வகிப்பனாய் அமர்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

பத்து மணியானது. நேரடி இசைக் குழு வந்ததும் இசை முழக்கம் தொடங்கியது. சில பெண்கள் தாமாகவே முன்வந்து நடனமாட அழைப்பு விடுத்தனர். பவ்வியமாய் அதை மறுத்து ஒரு நண்பிக்காகக் காத்திருப்பதைச் சொன்னேன். மேலும் இருந்தால் இம்சையாகிவிடும் என்று பில்லைச் செலுத்திவிட்டு வெளியில் வந்து சிகரெட் பிடிக்க ஆரம்பித்தேன்.

குளிர் குறைந்திருந்தது. தெருவெல்லாம் வெண்மணல் கொட்டியதுபோல பனித் தூவல். வானத்திலிருந்து காற்றற்ற வெளியூடாய் இறங்கிய பனித்துகள்கள் பார்வையெங்கும் நிறைந்திருந்தன. மேனியைப் போர்த்தின. அதுவரையிருந்த குளிர் குறைந்து பனியின் மென்வெம்மை விரவியதன் காரணத்தை அப்போது நான் அறிந்தேன்.

மறுபடி 'முடிந்தால் சந்திப்போம்' என்ற வசனத்தாலும், பிறகு 'எனக்காகக் காத்திருக்காதே' என்ற சந்தேக வரிகளாலும் மாறி மாறி என் மனம் பிறாண்டுப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இறுதியாக 'அவள் வருவாளா?' என்ற ஒற்றைக் கேள்வியின் பிரமாண்டத்துடன், காலடியில் இரண்டங்குலப் பனிப் புதையலுள் நான் அவள் சென்ற திசையை நோக்கியபடி நின்று நுந்தேன்.

பனித் தூவல் அதிகமாகியது. எங்கும் எதிலும் பனியின் வெண்மை. அது மரங்களில் தொங்கியது. மரக் கிளைகளில் தொங்கியது. நான் இரண்டாவது சிகரெட்டைப் புகைக்க ஆரம்பித்து, அதுவும் முடிகிற வேளையாகிவிட்டது.

உடலில் போதையோ, மனத்தில் மகிழ்ச்சியோ அற்றவனாய், தலையில் நிறையும் பனியை அவ்வப்போது தட்டி அகற்றிய வாறு நின்றுருந்த எனக்கு உள்களில் அமர்ந்திருந்த தோர், தெருவில் போய் வருவோர் பார்வைகளையெல்லாம் என்மீது விழுத்துவதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யமுடியாதிருந்தது.

அவள் வருவாளா என்று மனத்துள் குடைந்துகொண்டிருந்த

கேள்விக்கு காலமும், சூழலும் ஒரு பதிலைத் தந்துகொண்டிருப்பதாக நான் நம்ப ஆரம்பித்தேன்.

என் செயல் மிக மட்டமானதாக எனக்குப்பட்டது. நான் என் நம்பிக் கையில் தோற்றவன் மட்டுமில்லை. அதனால் முட்டாளாகவும் பட்டிருப்பவன் என்ற எண்ணம் அன்று இரவு முழுவதுமே குடித்து கும்மாளமடித்து அப்போது மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருக்கும் வலிகளைக் குறைக்கவேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனாலும் மனம் சோர்ந்திருந்தது. உடலை நான் உகூர்ப்படுத்திவிடலாம். ஆனால் மனத்தை...? சிறிது வொட்காவோ, ஜொனி வோக்கரோ ஊற்றிவிட்டு டாக்ஸியை கூப்பிடலாம் என முடிவுகட்டி, உள்ளே சென்று எண்ணத்தைப் பூர்த்தியாக்கித் திரும்பினேன்.

சிகரெட் புகைத்து முடிப்பதற்குள் டாக்ஸி வந்தது. நான் ஏறுவதற்காக அதை நெருங்கினேன்.

அப்போது எதிர்ப்பக்கத்தில் சற்று தள்ளி நின்றுருந்த ஒரு வெண்பனி மூடிய காரின் கதவினைத் திறந்துகொண்டு ஒரு பெண் என்னை நோக்கி ஓடிவந்தாள்.

நான் நிதானமாய்க் கவனித்தேன். வெண்பனித்துகள் இன்னும் பொலிவாய் உதிர்ந்துகொண்டிருந்த நிலையில், வெண்ணிற ஜாக்கெட் அணிந்திருந்த பற்றீஸியா ஒரு தேவதைபோல் தோன்றி னாள். பனியில் செய்த தேவதை.

'இவ்வளவுநேரம் காத்திருந்தாயா?' என்றபடி என்னை நெகிழ்ச்சியோடு கட்டிக்கொண்டாள்.

நான் புளகிதமாகிப்போனேன்.

அப்போது சொன்னாள். 'எனது வீடு அண்மையில்தான் இருக்கிறது. நீ எது குடிக்க விரும்புவாயோ அது அநேகமாக எனது சிறிய பாரில் இருக்கவே செய்யும். உனக்கு ஆட் சேபணை இல்லையென்றால் அங்கே போகலாம்' என.

எனக்கு மறுக்க எதுவுமில்லை.

போய்க்கொண்டிருந்தபோதுதான் ஒரு கேள்வி என் மனத்துள் முளைத்தது. 'இந்தளவு வெண்பனி மூடியபடி இவளது கார் இருந்தி ருக்கிறதென்றால் இவள் எனக்காக ஏறக்குறைய இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக இதனுள்ளே காத்திருந்திருக்க வேண்டுமே! ஏன் காத்திருந்தாள்?'

அதே தெருவிலேயே அவளது வீடு இருந்தது. உள்ளே செல்லும் போது, 'சங்கோஜப்படாதே. நான் தனியேதான் இங்கே வசிக்கிறேன்' என்றவள், உள்ளே சென்றதும் ஒரு குழந்தையாக மாறிவிட்டது போல் எதிர்ப்புறமிருந்த திரைச் சேலையை விலக்கி பின்புறமிருந்த ஆறு ஒன்றினைக் காட்டி இதுதான் காமினிஸ்ரிகியா ஆறு எனக் கூறினாள்.

எனக்கு அந்த வீடும், அதன் சூழலும் பிடித்திருந்தன. அவளது காரில் வரும்போதிருந்த மேனிச் சூடே ஆறத் தொடங்கி நான் வேறொரு மனிதனாக மாறிக்கொண்டிருந்தேன். என் மனத்துள் காரில் வரும்போது தோன்றியிருந்த கேள்வியின் பதில் எனக்கு மெல்லமெல்ல வெளிச்சமாயிற்று.

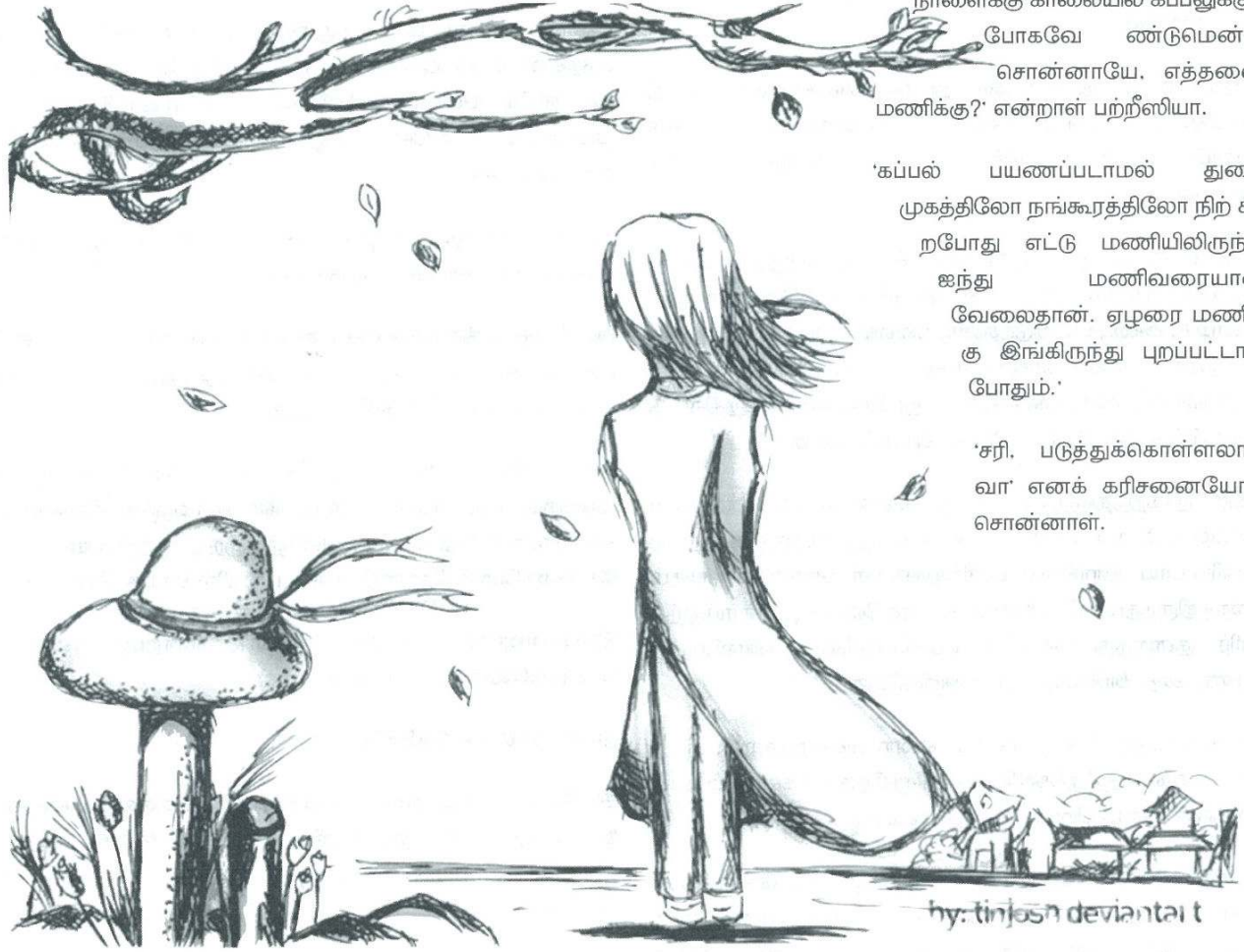
பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் நாங்கள் குடிக்க ஆரம்பித்தோம்.

ரூப்பில். நான் தன்னை எதிர்பார்க்காமல் எந்தப் பெண்ணானாலும் சரிதான் என்ற பாங்கில் ஒரு சாதாரண கடலோடி-போல நடந்துகொள்கிறேனா என்று அறியவிருந்த அவளது ஆவல் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதுபோலதான் வராமல் போனதால் கப்பலுக்குத் திரும்ப ஆயத்தமாகி யதில் தனக்கான எதிர்பார்ப்பைக் கண்டு அவளும் மனம் நெகிழ்ந் திருக்க முடியும். இந்தப் புரிதல்களுடன் நடந்த உரையாடல் ஒரு போதைய நேர அவதானிப்புடன் நிறுத்தம் கண்டது.

'நானைக்கு காலையில் கப்பலுக்குப் போகவே ண்டுமென்று சொன்னாயே, எத்தனை மணிக்கு?' என்றாள் பற்றீஸியா.

'கப்பல் பயணப்படாமல் துறை முகத்திலோ நாங்கூரத்திலோ நிற கிறபோது எட்டு மணியிலிருந்து ஐந்து மணிவரையான வேலைதான். ஏழரை மணிக்கு இங்கிருந்து புறப்பட்டால் போதும்.'

'சரி, படுத்துக்கொள்ளலாம் வா' எனக் கரிசனையோடு சொன்னாள்.

பேச்சு...பேச்சு... இரண்டு மணி வரை பேச்சுத்தான். எனது ஆங்கிலம் அந்த உரையாடலில் பெரிய இடைஞ்சலாக விருந்தது. ஆனாலும் சளைக்காமல் நானும் பேசிக்கொண்டேயிருந்தேன்.

அவள் தனது பெற்றோரைப்பற்றிச் சொன்னாள். தன் பிரான்ஸிய மூதாதையர்பற்றிச் சொன்னாள். தன் வேலை பற்றி, நண்பர்கள்பற்றி, தன் வாசிப்புப் பழக்கத்தைப்பற்றி, தன் தோற்ற காதல்பற்றியெல்லாம் சொன்னாள்.

தழுவலில் இருந்தபடி சில முத்தங்களோடு நாங்கள் புதிய காதலர்கள் போல் உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம்.

காரினுள் இரண்டு மணி நேரங்களுக்கு மேலான காத்தி

நான் மறுக்கவில்லை. உடலுணர்வை மீறிய மனவுணர்வொன்றுள் நான் ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

மறுநாள் என்னை துறைமுகத்தில், என் கப்பலின் துறைமுக மேடை என்னை விசாரித்துத் தெரிந்து கப்பலின் முன்னாலேயே கொண்டு போய் இறக்கிவிட்டாள்.

'மாலையில் எப்போது வர?' என்று மறக்காமல் கேட்டவளுக்கு, 'ஆறு மணிக்குத் தயாராக நிற்பேன்' என நான் தெரிவித்தேன்.

அடுத்த நாளில்தான் அவளுக்கு நான் பட்டு என்று பெயரிடும் படியான எங்களது அந்தச் சரீர சங்கமம் நிகழ்ந்தது.

தலையணை மறைத்துக் கிடந்த அவளது பொன்பட்டுக் கூந்தலும், வைரமெதுவும் கொண்டிராத அவளது வெண்ணிற உடலும், கனிவோடு துளாவிக் கொண்டிருந்த கறுப்பு விழிகளும் என்னைப் பேரெழுச்சி கொள்ள வைத்திருந்தன. விடியும்வரை என் தோள்பற்றிக் கிடந்தாள் பட்டு.

மூன்றாம் நாளில் பட்டு கேட்டிருந்தாள். அடிக்கடி கனடாவுக்கு எங்கள் கப்பல் வருமா என.

அதற்கு நான் வருமென பதில் சொல்லியிருந்தேன்.

அடுத்த நாளென நினைப்பு, இனி எப்போது கனடா வரும் எனக் கேட்டாள். இரண்டு மாதங்களாவது ஆகுமெனச் சொன்னேன்.

'இரண்டு மாதங்களா...?' எனத் திகைத்தவள். ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கு எத்தனை மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை

இத்தனை காலம் சென்ற பின்னரும் கூட, அவளது புகைப் பழக்கம் மற்றும் குடிப்பழக்கங் களினை மீறியும், அவள் முதுமையடையும் நிலையிலும் தன்னந்தனியாய் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருத்தலின் சாத்தியம் இருக்கலாம்.

வருமென்றதற்கும், ஏறக்குறைய அதேயளவு காலமாகலாம் என்றேன். அந்த நம்பிக்கை எனக்கே இல்லாதிருந்த போதிலும்.

கனடா அல்லது ஐக்கிய அமெரிக்காவில் எந்தத் துறைமுகத்துக்கு வந்தாலும் தன்னால் அங்கே வந்து என்னைச் சந்திக்க முடியுமென்றும், தனக்கு அறிவிக்கவேண்டுமெனவும் கேட்டு முகவரியும், தொலைபேசி இலக்கமும் தந்தாள் ஒரு வாரம் பூர்த்தியாவதன் முன்னம்.

அதன்மேலே ஒவ்வொரு நாளும் எனது கப்பல் எப்போது அங்கிருந்து புறப்படுகிறது என்ற கேள்விதான். நாளை... நாளைமென நானும் பதிலைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஒருநாள் மாலை என்னை துறைமுகம் வந்து ஏற்றியவள்

நேரே தன் பெற்றோரின் வீட்டுக்கு இரவுணவுக்காக அழைத்துச் சென்றாள். அன்று ஒன்பது மணியளவில் வீடு திரும்பியதிலிருந்து சோகமாகவே இருந்தாள். ஏனென்று கேட்டதற்கும் தகுந்த பதிலைச் சொல்ல வில்லை. அன்றைய சம்போகத்தின் இன்ப மயக்கத்தில் கிடந்திருந்த வேளை, 'நீ இங்கேயே தங்கிவிடு, சாம்' என்றாள் திடீரென. 'உனக்கு கப்பலில் கிடைக்கும் ஊதியத்தைவிட இரண்டு மூன்று மடங்கு ஊதிய முள்ள வேலைக்கு நான் ஒழுங்கு செய்கிறேன். அப்படி அவசரத்துக்கு ஒன்று கிடைக்காவிட்டால் கூட நான் இல்லையா? என்ன சொல்கிறாய்?'

தர்மசங்கடமாக இருந்தது என்றில்லை, எனக்கே பிரிவின் வலி அந்தளவில் உணர்தலாகியிருந்தது. நான் பதில் சொல்லத் தடுமாறினேன். பிறகு ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு, கடவுச்சீட்டு கப்பல் கப்ரினிடம் இருக்கிறதென்றும், அது இல்லாமல் கப்பலைவிட்டு இறங்குவது ஆபத்தானது என்றும் தெரிவித்தேன்.

கடவுச்சீட்டை எப்படியாவது மறுநாள் எடுத்துவந்துவிடும்படி சொல்லி மறுநாள் காலை என்னை கப்பல் மேடையில் இறக்கிவிட்டுச் சென்றாள்.

கப்பலுக்குச் சென்ற எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. கப்ரினிடமிருக்கும் கடவுச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்வதென்பது சாதாரணமான விசுவயமில்லை. கப்பலைவிட்டு விலகிச் செல்லும் போது கூட ஏஜன்ரிடம் கொடுக்கப்படும் கடவுச்சீட்டு விமான நிலையத்தின் உள்ளேதான் ஒருவர் கையில் கிடைக்கும்.

ஒரு நண்பனிடம் ஆலோசனை கேட்டேன். சில காரணங்களுக்காக அங்குள்ள வங்கியொன்றில் கணக்கு ஏற்படுத்தவிருப்பதாகவும், அதற்கு கடவுச்சீட்டு தேவையாகவிருப்பதாகவும் கூறி கப்ரினிடம் கதைக்கச் சொன்னான் அவன்.

என் மதியச் சாப்பாட்டுக்கு மேலே, மேலே சென்றேன். கதவு சாத்தியிருந்தது. மெதுவாகத் தட்டினேன். சிறிது நேரத்தில் கப்ரின் வந்து கதவைத் திறந்தான். 'என்ன?' என கிரேக்கத்திலே கேட்டான்.

அதற்கு நானும் எனக்குத் தெரிந்த கிரேக்க மொழியில் விசுவயத்தைச் சொன்னேன்.

பொறுமையாகக் கேட்ட கப்ரின் கதவை மேலும் அகலத் திறந்து பின்னால் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த தன் மனைவியைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தான். அவளும் சிரித்தாள். பின் நிதானமாக என்னைநோக்கித் திரும்பியவன், உள்ளே வரச் சொன்னான். நான் ஒன்றும் புரியாமல், ஒரு வேளை கடவுச் சீட்டை எடுத்துத் தரத்தான் போகிறானோ என்ற நப்பாசையோடு உள்ளே நுழைந்தேன்.

அமரச் சொன்னான்.

அமர்ந்தேன்.

குளிர்ந்தபணப் பெட்டியைத் திறந்து ஒரு பியரை எடுத்து அதன் மூடியைத் தானே திறந்து என் கையில் கொடுத்து, 'குடி' என்றான்.

நான் மெதுவாக பியரை அருந்த ஆரம்பித்தேன்.

கப்ரின் சொன்னான்: 'சாம், எனக்கு எல்லாம் தெரியும். இங்கே மேலே இருந்து கீழே நடப்பதெல்லாவற்றையும் நான் கண்டு கொண்டுதான் இருக்கிறேன். மாலை ஆறு மணிக்கு காரில் வந்து ஒருத்தி உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறாள். திரும்ப மறுநாள் காலையில் எட்டு மணிக்கு கொண்டுவந்து அவளே இறக்கிவிடுகிறாள். இந்த பன்னிரண்டு நாளுமாக இப்படியே நடந்துகொண்டிருக்கிறது.'

நிறுத்திய கப்ரின் தனது விஸ்கி கிளாஸை எடுத்துக்கொண்டு தொடர்ந்தான்: 'எனக்கு உன் வயதை மீறியே பத்து. பதினைந்து வருஷ கப்பல் அனுபவம் இருக்கிறது. உன் நிலையை அறிந்து கொள்ள இவ்வளவுகூட எனக்குத் தேவையில்லை. என் மனைவியே இரண்டு மூன்று நாட்களின் முன்னால் நீ காரில் ஏறிச் செல்வதையும் வந்து இறங்குவதையும் கவனித்துவிட்டு சாம் என்னிடம் இன்றோ நாளையோ கடவுச்சீட்டைக் கேட்க வருவான். பாருங்களேன் எனச் சொல்லிவிட்டான். அதுமாதிரியே இன்றைக்கு நீயும் வந்திருக்கிறாய்.'

தன் மனைவியின் கணிப்பினைப் பாராட்டுவதுபோல அவளை நோக்கி ஒரு புன்முறுவலை எறிந்துவிட்டு, 'கப்பல் வாழ்க்கையில் இதெல்லாம் சகஜமான சம்பவங்கள், சாம். நீ மனத்தைப் பறிகொடுத்துவிடக் கூடாது. உனக்குத் திருமண மாகியிருக்கிறது. பிள்ளைகள் இருக்கின்றன. அத்தோடு இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் உனது ஓராண்டு ஒப்பந்தம் முடியப்போகிறது. நீ ஓய்வநாள் வேலைக்கான பணத்தோடு கம்பெனிச் செலவில் வீடு செல்லப்போகிறாய். ஒரு மாதம் சந்தோஷமாக வீட்டில் மனைவி பிள்ளைகளோடு தங்கியிருந்துவிட்டு மறுபடி கப்பலுக்கு வரப்போகிறாய், சாம். கம்பெனிக்கு உன் மீது நல்லெண்ணம் இருக்கிறது. கம்பெனி தவறாமல் நீ திரும்பிவருவதற்கான பயணச்சீட்டை அனுப்பிவைக்கும். இல்லாமல் சிறிது தாமதமானாலும் நான் இங்கே இருக்கிறேன்தானே. நான் விட்டுவிடுவேனா? இப்போது சொல்லு. அவளோடு கனடாவில் ஒரேய டியாகத் தங்கிவிடுவதற்காகத்தானே கடவுச்சீட்டைக் கேட்டாய்?'

எனக்கு ஆமென்றுகூடச் சொல்ல முடியவில்லை. தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு இறங்கிவந்தேன்.

அன்று மாலை ஆறு மணிக்கு பட்டு வந்தாள். காரில் நான் ஏறியதும், 'என்ன, கடவுச்சீட்டு கிடைத்ததா? என்றாள்.

கப்ரினிடம் கேட்டபோது அலுவலக இருந்ததால் நாளை வரச்சொல் லியிருக்கிறான் என்றேன் நான்.

'நாளைக்கு மதியமளவில் கப்பல் புறப்படுமென வெளியில் அறிவிப்புப் போட்டிருக்கிறதே' என்றாள் ஒரு துணுக்கத்தோடு.

'காலையில் எப்படியும் எடுத்துக்கொண்டு இறங்கிவிடுவேன்' என்று பொய் சொன்னேன்.

பட்டுவுக்கு என் பதில்கள் திருப்தியாக இருந்ததாகத்தான் தெரிந்தது.

அன்றிரவு படுக்கையின் அமளியில் அவளது மகிழ்ச்சியான மனநிலையை தெளிவாக நான் புரிந்தேன்.

மறுநாள் என்னை ஏழுரை மணிக்கெல்லாம் கப்பல் மேடையில் இறக்கிவிட்டவள். வேறெதுவும் பேசாமல், 'நான் உனக்காக இங்கேயே காத்திருப்பேன்' என்று மட்டும் சொன்னாள்.

அவளது முகத்தில், என் முகத்தில் கண்ட கலக்க ரேகைகளை இனங்கண்டதனால்போலும் இரவின் உற்சாகத்தைக் காணக்கிடைக்கவில்லை. கூட வந்துவிடப் போகிறவனுக்கு பிரியாவிடைக் கையசைப்பு, கட்டித் தழுவுவல், முத்தமெல்லாம் எதற்கு?

நான் படிகளில் மேலேயேறிச் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

நேரம் விரைவாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

பதினொன்றரை ஆனது.

கப்பல் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்கள் மும்முரமாக ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருந்தன. கப்பல் எந்திரம் தயார்நிலையில் வைக்கப் பட்டிருந்தது. அதற்கிடையில் பட்டு இன்னும் காத்திருக்கிறாளா என்றறிய எந்திர அறையிலிருந்து மேல் தளத்துக்கு வந்து இரண்டு மூன்று தடவைகள் பார்த்து விட்டேன். பாவி, ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஒவ்வொரு இடமாக அவள் காரில் இருந்துகொண்டேயிருந்தாள்.

வழிகாட்டுனர் கப்பலுக்கு வந்த பிறகும் ஒருமுறை வெளியே வந்து பார்த்தேன். கப்பலுக்குச் சமீபமாக பட்டுவின் கார் நின்றிருந்தது. கப்பல் இறங்குபடிகளும் அகற்றப்பட்டன. நான் இயந்திர அறைக்கு தாங்கமுடியாத சோகத்தோடு இறங்கினேன். இழவைப் படகுகள் கப்பலை நகர்த்த ஆரம்பித்துவிட்டிருந்தன.

நான் அப்போதும் மேலே ஒருமுறை ஓடிவந்தேன். கப்பலின் பின்புறம் துறைமுக மேடையைநோக்கித் திரும்பியிருந்தது. பின்புறத்துக்கு ஓடினேன். பட்டு காரைவிட்டு இறங்கி வெளியே நின்றிருந்தாள். கைக்குட்டையால் வாயை மூடியிருந்தாள். சரீரம் ஆடுவது தெரிந்தது.

என் நிழல் தெரிந்ததும் துறைமுகக் கட்டுவரை ஓடிவந்தாள். அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன். துயரத்தில் அது எரிந்து கொண்டிருந்தது. கண்களைப் பார்த்தேன். 'என்னை விட்டுவிட்டுப் போகிறாயே, சாம்' என அவை கரையதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

அந்தக் கண்களின் ஏக்கமும், இதயத்தின் துயரமும் பார்வைக்கும் தாங்கமுடியாதவை.

'ஐ வில் கம் பேக், பட்டு. ஐ வில் கம் பேக் சூன்.'

உடைந்து சிதறியபடியே திரும்பத் திரும்ப நான் கத்தினேன். இல்லை, கதறினேன். அவளால் கேட்க முடியாத தொலைவிலும் அதையே கதறினேன். இழுவைப் படகுகளின் ஊதலொலியில் என் குரல் எனக்கே அப்போது கேட்காதிருந்தும்.

எல்லாம் முடிந்தது.

எம்.வி.எலியாஸ் அஞ்சிலாகோஸ் கப்பலில் ஓராண்டு முடிந்து வீடு சென்ற எனக்கு, மறுபடி அந்தக் கப்பலிலோ அல்லது அந்தக் கம்பெனியிலோகூட வேலைகிடைக்கவில்லை. 'நான் இங்கே இருக்கிறேன்தானே, விட்டுவிடுவேனா?' என்ற கப்ரினை நேரடியாக என்னால் தொடர்புகொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது. அதேவேளை 'அப்படி ஒரு வேலை அவசரத்துக்குக் கிடைக்காவிட்டால்கூட நான் இருக்கிறேன் தானே?' என்ற பட்டுவின் வார்த்தைகளையும் நினைத்துக் கொண்டேன். நான் தவறு செய்துவிட்டதாக அப்போதெல்லாம் அடிக்கடி நினைத்துவருந்தினேன். அதற்கான என் இழப்பு கனடாவில் வசதியான வேலை மட்டுமில்லை, பட்டுவும்தான்.

ஏறக்குறைய ஓராண்டுக்குப் பின்னரே அடுத்த கப்பலில் என்னால் ஏற முடிந்திருந்தது. அதுவோ ஆசியாவும் வளைகுடாவும் சிலவேளை ஆபிரிக்காவும் சென்றுவந்த கப்பல்.

அத்தோடு பட்டுவின் நினைவின் உறுத்தல்களும் படிப்படியாகக் குறைந்துபோயின.

எந்த நாட்டில், எந்தப் பெண்ணுடன் சேர்ந்திருந்த வேளையிலும் பட்டுவின் ஞாபகம் எனக்கு வராமல் போனதில்லை. உறைப் போடுதான் வந்துகொண்டிருந்தது.

இவ்வாறு நினைப்பதற்கும் வருந்துவதற்கும் மேலாக எந்த முயற்சியையும் நான் மேற்கொள்ளவில்லை. அதற்கான வசதியும் இருக்கவில்லை.

இதுபோல் ஆயிரமாயிரம் கதைகள் இருக்கமுடியும். ஆனாலும் என் பட்டுவின் கதைபோல ஆயிரத்தில் ஒன்றுகூட இருக்கச் சாத்தியமில்லை.

கதையையே மறக்க முடியும். மறந்தே இருந்தேன். அவளையும் மறக்க இயலும். சிறிதுகாலம் மறந்துதான் போனது. ஆனால் கடைசி நேரத்தில் அவள் கண்களில் தெரிந்த

ஏக்கத்தை என்றைக்கும் நான் மறந்ததில்லை. மனத்தின் ஆழத்திலேனும் இருந்து அது அவ்வப்போது மேலெழுந்து வந்து தலைகாட்டிக்கொண்டே இருந்தது.

நான் வசந்த கால இரவின் வெளியைப் பார்த்தபடி காதலாகி நின்று தவித்தேன்.

என் கண்ணின் பிரமையில் வந்து பட்டு ஒரு வெஞ்சினத்தை நிறைவேற்றிவிட்டுப் போயிருப்பதாகவே என்னால் பாவிக்க முடிகிறது. தன் மேலான எனது ஈர்ப்பினை அறிய சுமார் இரண்டு மணி நேரத்தினை பனி மூடுண்ட காரினுள்ளிருந்து கழித்தவள். என் துரோகத்துக்கான வஞ்சத்தை முடிக்க முப்பதாண்டுகள் காத்திருக்க மாட்டாளா, என்ன?

பட்டுவைத் தேடுவதே என் பயண முடிவின் சம்மதிப்பெனின். என் பயணம் அர்த்தமற்றது என்பதை நான் அறைந்து சொல்லியேயாக வேண்டும்.

இத்தனை காலம் சென்ற பின்னரும்கூட, அவளது புகைப் பழக்கம் மற்றும் குடிப் பழக்கங்களினை மீறியும், அவள் முதுமையடையும் நிலையிலும் தன்னந்தனியாய் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தலின் சாத்தியம் இருக்கலாம். ஆனால் என் துரோகத்தில் மனம் வெறுத்து அவள் திருமணம் செய்துகொண்டு குடும்பஸ்தியாக வாழ்ந்தலென்பது சாத்தியமேயில்லை. அப்படியான பட்டு தன் வெஞ்சினத்தைத் தீர்க்க இத்தனை காலம் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை.

என் பட்டு என இன்றும் நான் நினைப்பதில் தொடர்ந்தும் அர்த்தமேதும் இருக்கவேண்டுமானால், என் நினைவினுள்ள பட்டாக மட்டுமே அவள் என் மனக் கிடங்கில் இறுதிவரை இருந்தாக வேண்டும்.

இருக்கும் நினைவுகளினை மேலும் ஓரணு வித்தியாசப் படுத்துவதால்கூட என் மனத்திலுள்ள பட்டுவின் மேலான உணர்வுகள் விகாரமடைந்துவிடக் கூடும்.

'தண்டர் பே' க்கான பயணத்தின் என் சம்மதிப்பு திடீர் உணர்ச்சிவசப்பாட்டின் ஒரு விளைவு மட்டுமே. ஆலோசனையின் மேல் தோன்றும் இந்த முடிவை நாளைக்கு என் நண்பர்களிடம் சொல்லிவிடலாம்.

ஒருத்தியோடு எனக்குத் திருமணமாகியது. பின்னொரு பொழுதில் வேறொருத்தியோடு காதலானது. பிரிவு தவிர்க்க முடியாதபடி நேர்ந்து, முப்பதாண்டுகளின் பின் அவளது காதலின் வலியைக் கண்டு மறுபடி காதலாகி நிற்கிறது மனம்.

மனம் பறக்கும் வெளி மட்டுமில்லை, அது நினைவுகளை அடைகாக்கும் பெட்டகமுமாவது.

பாதுகாக்கப்படுவதை எவையோ அவை பவுத்திரமானவை.

இரண்டாவது

உருமாற்றம்

எ. ஜோயி

சுமக்க முடியாத சுமைகளுடனும்
என் வினவலை ஒருபோதும்
கேட்க இயலாத செவிடர்களுடனும்
பாலைவனத்தில் துரிதப்படுகிறது
எனக்கான பயணம்

பாலைவனத்தை சொந்தமாக்கி
அரசனாக முடிசூடும் அவாவில்
தீ உழவும் உள்ளயிருடன்
என் இரண்டாவது
உருமாற்றத்துக்கான காத்திருப்பு
ஒட்டகத்தின் முதுகில் நிகழ்கிறது

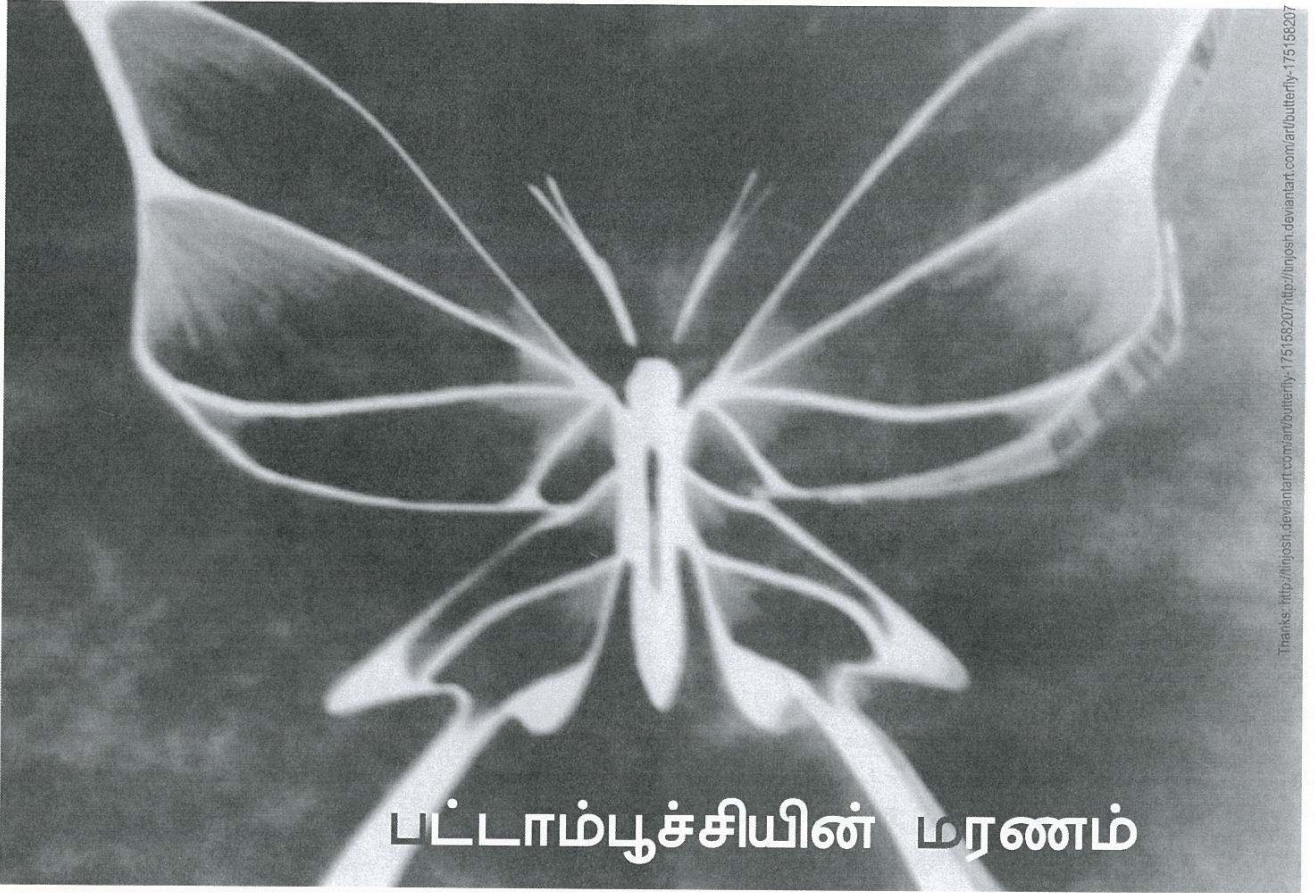
எல்லா மதியீடுகளும்
என்னுள் ஒளிரும் போது
இரையெடுக்கும் விலங்கின் வலிமையை
புதிய மதியீடுகள்
மிரகாசிக்கச் செய்கின்றன

பகலெல்லாம்
ஏற்படுத்தும் அலைச்சல்
இரவின் உறக்கத்துக்கு
என்பதை அறியாத மனம்
புல்வெளிகளைத் தேடி
என் ஆடுகளை
மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறது
பசுவைய்போல் கிடந்தபடி
இரையெடுக்கும் ஒவ்வொரு கணங்களிலும்
நாளைய பகலின் வலிகளை
இன்றே துளித்துளியாய்
உள்வாங்கிக்கொள்கிறது உயிர்

விரைவில் உறங்கிவிடும்
மனிதர்களைப் பார்த்து
கூட்டிலிருந்து ஆவியாகும்
கடவுளை நகைத்தபடி
வர்ணம் தீட்டப்பட்ட
சாத்தான்களைச் சுமக்கிறது புலன்

ஒரு பிரக்ஞையற்ற கணத்தில்
ஒரே பாய்ச்சலில் நிகழும்
அற்புதமான அந்த உருமாற்றத்துக்காய்
காத்திருக்கிறது
என்னிலிருந்து வழியும் 'நான்'

கவிதைகள்

Thanks: <http://ingoshi.deviantart.com/art/butterfly-175158207>

பட்டாம்பூச்சியின் மரணம்

கழுத்தை நெறிக்கும் கனவொன்றின்
அந்தரங்க மொழியில்
ஆதிப்பாறையில் என்
காலங்களை
விரித்து வைத்துப் படிக்கிறேன்

ஆழத்தின் பிளவுகளிலிருந்து
வாளொன்று உருக்கொண்டு
இருண்மையை கிழிக்க
விசிறியடிக்கப்படும் ஒளிக்கற்றைகளில்
கண்கள் குருடாகிறது

இயற்கையின் வசீகரங்களால்
பிடுங்கி எறியப்பட்ட விழிகள்
பாதையை தத்தெடுக்க
பயணம் தொலைகிறது
ஊழ் வினையின் காலத்துள்

அவனது அவர்களதாக
அவர்களது உனதாக
உன்னுடையது என்னுடையதாக
என்னுடையதை எனது சந்ததியினராக்கும்
யுகங்களின் கண்ணீரை

தேக்கி வைத்திருக்கும்
பூமியின் ஈரம்
காய்ந்து விடக்கூடிய
அபாய நொடியொன்றில்
சிறகடிக்கிறது ஒரு பட்டாம் பூச்சி

ஒப்பனையற்ற நாடகம்
அரங்கேறும் சாத்தியங்களை
இழந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் கனவு
பட்டாம் பூச்சியின்
வர்ணங்களை பூசிக்கொள்கிறது

இப்போது
நிறமற்றுப்போன பட்டாம் பூச்சி
வர்ணங்கள் கரைந்த வெளியெங்கும்
கானகப் பாடல்களை இசைத்தபடி
நிர்வாணமாய் அலைகிறது

கனவழிந்து விழிக்கையில்
இயல்பறாத பட்டாம் பூச்சி
மரித்துக் கிடந்தது
மனமெனும் வியாபத்துள் ...

25 novembre 2011

ஒரு காலத்தில் அவர்கள்
தீப்பந்தத்தை ஏந்தியபடியே
ஒளியைத்தேடி பூச்சிகளைப் போல்
சிறகடித்தார்கள்..

சோளக் கொல்லைப் பொம்மைகளுடன்
பேசிக்கொண்டே
துயர் மிகுந்த பாடலை
காற்றில் கரைய விட்டு
இரவுக்காவலாளிகளைப் போல் அலைந்தார்கள்...

பசுந்திரளாக இருந்த புல்வெளிகள் இப்போதெல்லாம்
காய்ந்து வெளுத்து எரிவதற்காய்
காத்துக் கிடக்கிறது
இங்கிருந்துதானே நம்பிக்கையின் தேனை
எனது தேன் கூட்டிற்கு திருடிச் சென்றேன் ...

ஆனால் இப்போதெல்லாம்
களைத்துப்போன பாதங்களுடன்
அடக்கமற்ற காலடிகளோடு
ஒடிக்கொண்டிருக்கும் சனத்திரளினோடு
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இழந்துபோன
நம்பிக்கையோடு சிலுவையை நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் ...
தனிமை என்னை
ஒரு திமிங்கலம் போல் விழுங்கியதால்
எனது ஆத்மா விவேகத்தை இழந்து
வெகு நாட்களாகிவிட்டது ...

இலைகள் உதிர்வதைப்
புகார் செய்யும் என்னிடம்
அதனிடையே வீசும் காற்றின்
முகவரி சொல்ல
அந்த தீப்பந்தக்காரர்கள்
என் அருகில் இல்லை...

தேன் கூடும் தீப்பந்தக் காரர்களும்

எங்கெல்லாம் நான் ஒளிந்துகொண்டு
திரையிட்டு மறைகிறேனோ
அங்கிருந்து புதிய பூச்சிகள்
படபடத்து வெளியேறிக்கொண்டிருக்கிறது ...

பூச்சிகளின் பாதை ஒரு வேளை என்னை
தீப்பந்தக்காரர்களிடம் அழைத்துச் செல்லலாம்
அப்போது சிதைந்துபோன
எனது தேன் கூட்டை
கட்டி முடிக்கும் வரை
தீப்பந்தக்காரர்கள் எனக்காய் காவல் இருக்கலாம்...

F.B@emilianus.judes

13 octobre 2011

அரங்காடல் 2013: பார்வையாளர் நிலைப்பட்ட குறிப்பு

‘கனடா’ மூர்த்தி

F.B@moorthy.n.moorthy

‘மனவெளி - கலையாற்றுக்குழு வழங்கிய பதினாறாவது அரங்காடல் நாடக நிகழ்வு’ 2013 ஒக்டோபர் 13ந் தேதி மார்க்கம் தியேட்டரில் நடந்தது என்பது முதற் குறிப்பு. கனடா ரொரன்ரோவில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடந்துவரும் நாடக ஆற்றுகை நிகழ்வு. தரமான மேடை நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய பதிவுகள் எழுத்து வடிவில் கிடக்க வேண்டும், கிடைக்க வேண்டும் என்ற கரிசனம் மட்டுமே இதை எழுதக் காரணமாகிறது. மேலும் இக்கட்டுரைகூட ஒரு பார்வையாளர் நிலைப்பட்ட குறிப்புத் தானே தவிர நாடக விமர்சனம் அல்ல.

கனடாவில் கடந்த பதினாறு ஆண்டுகளுக்குமேல் இயங்கும் ஒரு தரமான நாடக அரங்குதான் ஷமனவெளி: என்ற பிரமிப்பை ஒரு புறமாக வைத்துக் கொண்டு - ஒரு நாடகத்தை மேடைக்கு கொண்டுவருவது சாதாரண விடயம் அல்ல. ஒரு பகுதியினர் அதற்காகப் பல நாட்கள் உழைப்பார்கள். நாடகப் பிரதியை சரிவரப் புரிந்து கொள்வது, தேர்ந்த நடிகர்களை கண்டுபிடிப்பது, நடிகர்களை வரவழைத்து ஒத்திகைகள் பார்ப்பது என பல்வேறு சிரமங்களை நாடகத்தின் இயக்குனர் சந்திக்க வேண்டும். விழா ஒருங்கிணைப்பாளர்கள் வேறுபலவகைச் சிரமங்களைச் சந்திப்பார்கள். இவர்கள் நிலை ஒருபுறம் என்றால் இன்னொரு புறத்தில் பார்வையாளர்கள் நிலை. பல வாழ்க்கைச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் அவர்கள்தான் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்க வரவேண்டும்! உண்மையில் அவர்கள் ரசிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்காகத்தானே ஒரு நாடகம் நடத்தப் படுகிறது. எனவே பார்வையாளர்கள் ‘பலத்த எதிர்பார்ப் புடன் வருவார்கள்.’ மேடையில் நிகழ்த்தப் படும்படைப் பிற்கும், அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பவர்களுக்கும் உள்ள “மனவெளி” ஒருமித்துப் பயணிக்காவிட்டால் பார்வையாளர் நிலையில் விமர்சனக்கருத்துக்கள் உருவாவது தவிர்க்கமுடியாதது. ஒவ்வொரு பார்வையாளனும் விமர்சகன் போல மாறுவதும் எதிர்பார்க்கக் கூடியதேயாகும். (சரி.. சரி... இந்த தாளிப்புக்களை விட்டுவிட்டு நேரே விஷயத்துக்கு வாடா...)

“அரங்காடல்” 2013க்கு சென்றேன் என்ற ஒரு வாக்கியத்தை இனி சற்றே விபரிக்கலாம். முதலில் நம் மூத்த கலைஞர் கே.எஸ் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் ‘நதியில் நனைந்த நாட்கள்’ எனும் தலைப்பில் உரையாற்றினார். தன் நாடக அனுபவங்களை அவர் தொகுத்துச் சொன்னார். மூத்த கலைஞர் என்ற வகையில் அவருக்கான மரியாதையை அவர் வாழும் போதே “மனவெளி” தந்திருப்பது அவருக்குப் பெருமை சேர்த்தது. மேடைப்பேச்சாக இருந்த அந்த நிகழ்ச்சியை மேடை - கேள்வி - பதில் - உரையாடல் பாணியில் வைத்திருந்தால் போரடிக்காமல் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்றும் தோன்றாமல் இல்லை.

தொடர்ந்தது அத்தீதா வழங்கிய ‘ஆதி வர்ணம் கறுப்பு’ என்ற ஓரங்க நாடகம். காணாமல்போன தன் குழந்தையை நினைத்துப்

புலம்புவதாய் அமைந்த கதைக்களம் எடுத்ததும் கொஞ்சம் நிமிர்ந்து உட்கார வைத்தது. காணாமல் போனவர் யார்? அவர் எப்படித் தொலைந்திருப்பார்? சிங்களப் படையால் தொலைந்தாரா தமிழ்ப்படையால் தொலைந்தாரா என்ற திகைப்பை உருவாக்கிய வாறு அந்த நாடகம் ஆரம்பிக்க திகிலுடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்தோம். இலங்கைக்கு நவனீ தம்பிள்ளை விஜயம் தந்த தாக்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கதைக்கருவோ என்ற நினைப்புத்தான் முதலில் ஏற்பட்டது. ஆனால் தொலைந்தவர் ஏதோ திருவிழாவில்தான் தொலைந்துவிட்டாரோ என்ற குறுக்குச் சந்தேகங்கள் எழும் அளவிற்கு நாடகத்தின் இறுதிப் பகுதி இறங்கிக்கொண்டது. அமுத்தமான பிரச்சனைக்கு ஒரு அரசியல் பிடிமானம் இல்லாததால் நாடகம் தன் கதைக்கருவுடன் ஒன்றிவிட மறுத்ததுபோன்ற உணர்வு. ஒரு தேர்ந்த நடிகையான அத்தா இயக்கி நடத்த நாடகம் இது என்ற திருப்தி மட்டும்தான் கடைசியில் கிடைத்தது. 'எங்கயடா என்றை பிள்ளை?' என்று அந்தத் தாய் நம் சட்டையை பிடித்து உலுக்குவாரோ எனும் அளவிற்கு நெஞ்சை உலுக்கியிருக்க வேண்டிய படைப்பு அது. உலுக்கவில்லை.

அடுத்து அ. புராந்தகனின் நெறியாள்கையில் 'இருளிலும் தொடரும் நிழல்' என்ற நாடகம். (உரையாடல்களையும் சிலவேளைகளில் நாடகம் என்று சொல்லலாம்தான் - ஆனால் அப்படிச் சொன்னால் நாடகத்தின் ஆன்மா கோபித்துக் கொள்ளுமன்றோ...) "வடலி" அகிலனின் கதை. நாடகத்தில் நடத்தவர்கள் கதையை புரிந்து நடத்தார்கள் எனுமளவிற்கு நடிகர்களின் நடப்பு மிக இயற்கையாக இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கதைதான் நாம் சேர்ந்து பயணிக்கும் அளவிற்கு நாடகமாக்கப்படவில்லை. உட்கார்ந்து பேசுகிறார்கள். நின்று பேசுகிறார்கள். அவ்வளவுதான். நாடகம் பார்வையாளர்களின் பொறுமையைச் சோதித்துவிட்டதுபோல இருந்தது. இந்த நாடகப் பிரதியானது ஒரு புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டால் நன்றாக இருக்குமோ என்னவோ...

அடுத்தது க.நவம் நெறியாள்கையில் கவிஞர் செழியனின் பிரதி யாக்கத்தில் 'கடலிலிருந்து கையளவு மேகம்' என்ற நாடகம். 'பாவங்களை சுமந்து செல்லும் ஆறுபோல நடந்து செல்லும் ஒரு நடைப்பயணியிடம் இன்னும் சிலர் தன் பாவங்களையும் சுமக்கச் சொல்லிக் கேட்கிறார்கள்' என்பது தான் நாடகத்தின் ஒற்றைவரி விளக்கம். 'அந்த இன்னும் சிலராக' நம் ஈழத்தமிழ் வாழ்வியலுக்கு முற்றும் அந்நியமான ஐரோப்பிய கிளாசிக் பாத்திரங்கள் வந்து போனார்கள். முதலில் மாக்க்பெத் தன்கதையை சொல்லித்தன் பாவத்தை கையளிக்கிறார். பிறகு அன்னா கரினினா தன் பாவத்தை கையளிக்கிறார். பிறகு தால்ஸ்தோயின் மனைவி கையளிக்கிறார். பிறகு ஒரு ஜாலி கனடா இளைஞன் கையளிக்கிறான். ஈற்றில் சங்கமித்திரை தான் செய்த ஒரே ஒரு பாவத்தை நடைப்பயணியின் பாவங்களோடு மாற்றீடு செய்கிறாள். அப்படியாக சங்கமித்

திரை மாற்றீடு செய்தது என்ன என்கிறீர்களா? வேறொன்றுமில்லை. இலங்கைத்தீவில் பௌத்த மதம் பரவ வைக்கப்பட்டதன் குறியீடாக வைக்கப்பட்ட ஒரு அரசமர இலை! எல்லாவற்றையும் சுமக்க முடிந்த அந்த நடைப்பயணி சங்கமித்திரை தந்த அரசமர இலை வைக்கப்பட்ட மூட்டையை தூக்க முடியாமல் திணறுகிறார் என்பதுதான் கிளை மாக்ஸ். ம்..ம்...ம்... இந்த நாடகத்தை பொறுத்தவரை பிரதியாக்கிய கவிஞர் செழியன் இயக்குனர் க.நவம் இருவரினதும் உழைப்பு அபாரம். அவர்களிருவருக்கும் பாஸ் மார்க் கொடுக்கலாமென்றால் நடிகர்களுக்கு உடனேயே டபிள் புரொமோ கூன் கொடுத்துவிடவும் வேண்டும்.

கடைசியாக இடம்பெற்றது 'மண்டைக் கயிறு' என்ற நாடகம். நாடக இயக்குனரான மெலிஞ்சி முத்தன் பிரதியாக்கமும் செய்திருந்தார். உண்மையில் இந்த நாடகத்தின் கலைஞர்கள்தான் தரப்பட்ட மேடையை முழுக்க முழுக்க பயன்படுத்தினார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். எடுத்தவுடனேயே நாடகம் வேகமெ ஷடுத்துக் கொண்டது. தாள வாத்தியம் உருவாக்கித் தந்த டெம்போ நாடகம் முடியும்வரை தொய்யாமல் போய்க் கொண்டிருக்க... நடத்த அனைத்துக் கலைஞர்களும் 'கூத்துக் கலைப் பாரம்பரியத்தில் வந்த கலைஞர்கள்தான் டா நாங்கள்' என்பதை தனியே நமக்குச் சொல்லாமலே புரியும் அளவிற்கு மேடையில் தம்மை இனம் காட்டிவிட்டார்கள்! நடந்தது ஒரு நவீன கூத்தா? - அது உண்மையில் தென்மோடிக் கூத்தா? அல்லது இல்லையா என்ற விவாதங்களும், காட்சிகள் ஒரு நிலைப்படவில்லை என்ற கமெண்டுகளும் நம் காதில் விழுந்தாலும் 'மண்டைக் கயிறு' நாடகம் அரங்காடல் 2013 நிகழ்ச்சிக்கேயான ஒரு திருப்தியை உருவாக்கிவிட்டது. திருப்தி.

ஆக, அரங்காடல் 2013 முடிந்தபோது 'இத்தனை சிறந்த ஈழத்தமிழ் நடிகர்கள் கனடாவில் இருக்கிறார்களா' என்ற பிரமிப்புத் தான் என் மனதில் பலமாக ஏற்பட்டது. அட இந்த குரும்பசிட்டி கனகரத்தினம் மட்டும் தமிழகத்தில் இருந்திருந்தால் ஒரு பிரபல அப்பா நடிகராக மாறி இலங்கையிலும் நன்கு பிரபலமாகியிருந்திருப்பார். அவ்வளவுக்கு கனகச்சிதமான நட்பு. வசன ஏற்ற இறக்கங்களில் தமிழகத்தின் சிவாஜி கணேசன் பேசும்போது நாம் கவனிக்கும் அதே ஏற்ற இறக்க வளத்தை நினைவுபடுத்தும் அளவிற்கு அவரது நடப்பாளமை தனித்துத் தெரிந்தது.

முடிவாக சொல்லவேண்டுமென்றால் கனடாவில் திறமையும் ஆர்வமும் கொண்ட தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கு மேடைகள் போதாது என்பது என் வெகுநாளைய அவதானம். அத்தகைய கலைஞர்களை ஒருங்கிணைக்கும் அமைப்புகளின் எண்ணிக்கை போதாது என்பது என் மறு அவதானம். கனடா தமிழர்களின் நடப்புலக வளர்ச்சிக்கு உள்ளூர்த் தொலைக் காட்சிகள் அதிகம் செய்யவேண்டும் - ஆனால் கனடாத் தமிழ்த் தொலைக் காட்சிகளுக்கு அந்த பேரவா இல்லை என்பதும் என் இன்னொரு அவதானம். இவ் அதானங்கள் தரும் ஆதங்கத்திற்கு மருந்தாக மனவெளி கலையாற்றுக் குழு ஏதோ ஒரு வகையில் தன் வரலாற்றுக் கலைக்

கடமையை மிகத் திறம்பட செய்து வருகிறது என்பதை மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவுக்காக ஓடி உழைக்கும் செல்வனும் அவரது சகபாடிகளும் கனடாவின் கலையரங்குகளில் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்.

மிஷேலோடு நான் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக மிக நெருக்கமாய்ப் போயிருந்தேன். என் வேலைத் தளத்தில் எனக்குப் பிடித்த ஒரே நண்பி அவள்தான். காரண மில்லாமலே ஒருவரை அதிகம் பிடித்துப் போய்விடுகின்றது. ஆனால் மிஷேலோடான எனது நெருக்கத்திற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலில் அவள் மேல் எனக்கு வந்தது ஒருவித பச்சாதாபம்தான். பின்னர் பாவனையற்ற அவளின் வாழ்க்கை முறை என்னைப் பல இடங்களில் சிந்திக்க வைத்தது. என்னை நான் மாற்றிக் கொள்வதற்கு அவளின் நடைமுறைகள் உதவியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் அலுத்துப்போன எனது பாவனைகளிலிருந்து விடுபட எனக்கு அவள் தேவைப்படுவதை நான் உணரத் தொடங்கினேன். தொடக்கத்தில் அவள் மேல் எனக்கிருந்த பட்சாதாபம் கூட எனது பாவனை வாழ்க்கை முறையால் எழுந்தது என்றுணர்ந்த போது நான் வெட்கிப் போனேன். எனக்கு அவள் ஒரு “மாதிரிப் பெண்” உதாரண புருஷியாகத் தெரிந்தாள். எனக்கு மட்டுமல்ல, இந்த மேற்குத்தேய, ஆணாதிக்க கால ஓட்டத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் பல பெண்களுக்கு அவள் நிச்சயம் ஒரு உதாரண புருஷிதான்.

“மூண் ரைம்” சந்திரநேரம். மாதமொரு முறை வானத்தில் பிரகாசித் துவிட்டுப் போகும் சந்திரன் போல் மூண்ரைம் பெண்களைப் பிரகாசிக்க வைக்கின்றது. இந்தக்காலப் பகுதியில் பெண்கள் பலம் பொருந்திய வர்களாக மாறிப் போகின்றார்கள். பெண்கள் இயற்கையை வெல்லும் கால மிது. இவ்வேளையில் ஆண்கள் பெண்களைக்கண்டு பயந்து ஒதுங்கி இயற்கைக்குப் பின்னால் மறைந்து கொள்கின்றார்கள்.

மிஷேல் நத்தை ஓட்டுக்குள் ளிருந்து எழும் புகையை, கழுகுச் சிறகால் தள்ளிப் பரவவிட்டபடியே என் அருகில்

வந்தாள். நான் “இல்லை” என்பது போல் தலையாட்ட புரிந்து கொண்டு கடந்து போனாள். நான் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கடும் நீலநிறத்தில் மஞ்சளும், சிவப்பும் பூப்போட்ட நீளமான சட்டை அணிந்திருந்தாள். இடுப்புப் பட்டியில் சின்னதாக மணி இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் நடக்கும் போது கால் சங்கிலி போல் அது சிணுங்கிக் கொண்டிருந்தது. தோளோடு தொங்கும் அவள் தலைமுடி

காயமங்கை

**ஆகாயமங்கையின்
மார்பிலிருந்து மூன்று பெண்கள்
உருவானார்கள். அவர்கள்
சோளம், அவரை, பூசனி...**

**தான்தான் அந்த ஆகாயமங்கை
என்றாள் மிஷேல்.**

கறுப்பி

F.B@karupy.nava

“பெப்பரும், சோல்ட்டும்” ஆகக் காணப்படும். வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் தலைக்கு “டை” அடித்ததில்லை என்றாள். நான் அவளை அதிசயமாகப் பார்க்க, உடம்பின் மிக முக்கியமான பகுதியான மூளை தலையில் இருக்கின்றது, அழுகுகின்ற வெறும் நம்பிக் கைக்காய் அதற்கு நான் தடங்கல்களை ஏற்படுத்த விரும்ப வில்லை என்றாள். எனது கருகருவென்ற தலைமயிர் எனக்கு வெட்கத்தைத் தந்தது. சோல்ட்டும் பெப்பரும் அவள் அழகாகத்தானே இருக்கின்றாள். நான் தலைக்கு “டை” அடிப்பதை அன்றிலிருந்து விட்டுவிட்டேன்.

ஒவ்வொரு கிழமையும் தவறாமல் அவள் நத்தை ஓட்டோடு வரும்போது எனக்கு எனது அப்புவின ஞாபகம் வரும். வள்ளிக் கிழமையானால் விடிந்ததும் முதல் வேலையாகக் குளித்து, சாமி யறையில் மணியடித்துப் பிரார்த்தித்து வீடு முழுவதும் சாம்பிராணி காட்டுவார். அதன் பின்னர்தான் தேத்தண்ணி அவரின் தொண்டைக்குள் இறங்கும். சாம்பிராணியைக் கொண்டுவரும்போது எனது அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்து என்னிடமும் நீட்டுவார். நான் இரண்டு கைகளாலும் புகையை அள்ளித் தலையிலும் முகத்திலும் தடவிக்கொள் வேன். மிஷேல் மிக நிதானமாகப் புகையை எப்படி உடம்புடன் தொடர்புகொள்ள வைக்கவேண்டும் என்று எனக்குப் பலதடவைகள் சொல்லித் தந்திருந்தாள். அப்போது தான் அது உடலிலிருந்து எழும் எதிர் மறை உணர்வுகளை அகற்றித் தூய் மையாக்கும் என்பாள். நான் எனது அப்பு சொல்லித்தந்த முறையில்தான் செய்து கொண்டிருந்தேன். அவள் சிரித்த படியே சொன்னாள் “எல்லாம் ஒன்று தான்” என்று.

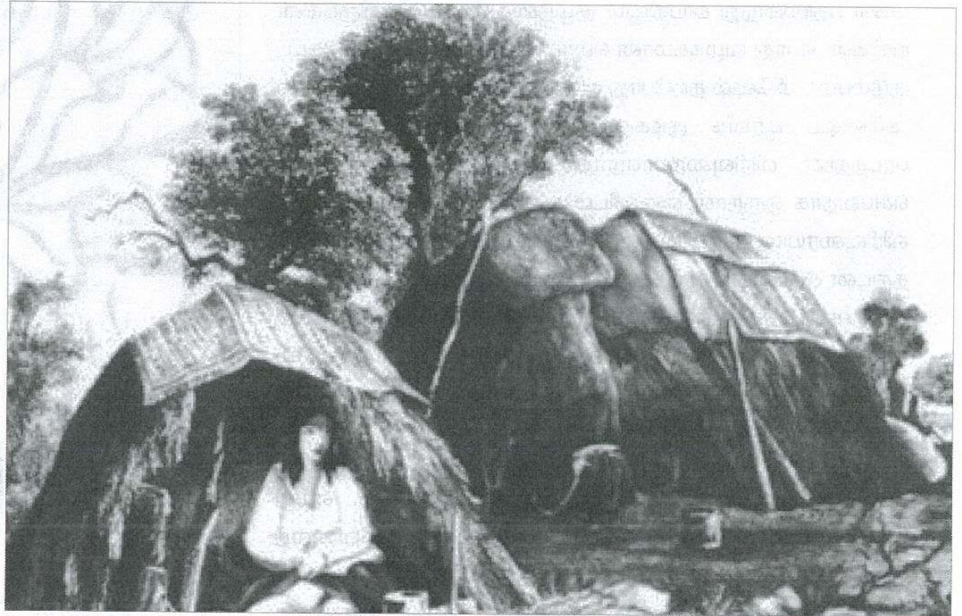
அவள் புகை பரப்பும் நத்தை ஓட்டை என் முன்னே நீட்ட நான் “இல்லை” என்று தலையாட்டியதை அடுத்த மேசை ஜேய்சன் கவனித்திருப்பானா என்று எனக்குச் சங்கடமாகவிருந்தது. நான் “மூண்டைமில்” இருக்கின்றேன் என்று அனைவருக்கும் பறை சாற்றுவது போலிருக்கிறது என்ற அவளிடம் சொன்னேன். அவள் புரியாதவளாக என்னை வினோதமாகப் பார்த்தாள்.

“இந்துமதத்தில் மாதவிடாய்க்காலம் பெண்களைத் தீண்டத் தகாத வர்களாக்குகின்றது. புனித ஸ்தலங்களுக்குள்ளிருந்து அவர்கள் விலக்கி வைக்கப்படுகின்றார்கள். சில வீடுகளில் குசினிக்குள் ளிருந்தும் அவர்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றார்கள். இதனால் வீட்டிலிருக்கும் ஆண்களுக்கு அவர்களின் மாதவிடாய்க்காலம் பறைசாற்றப்படுகின்றது. ஐந்து அண்ணாவிற்கு ஒரு தங்கையாய்ப் பிறந்த எனக்கு இது ஒரு பெரிய

அவமானம். இதனாலேயே நான் மாதவிடாய்க் காலங்களில் கூட அதை மறைப்பதற்காய் குசினி, சாமியறையென்று போய் வந்துகொண்டிருந்தேன். பின்னர் சாமிக்குற்றம் அதனால் நான் தண்டிக்கப்படப் போகின்றேன் என்று பயந்த நாட்களு முண்டு. ஒரு இந்துவாய் இதனை நான் வெறுக்கின்றேன். எழுதி வைத்ததைப் படபடவென்று மூச்சு முட்டாமல் வாசித்து போல் சொல்லிவிட்டு நிமிர்ந்தபோது என் கண்கள் பனித்திருந்தது. மிஷேல் என்னைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

“நீ மாதவிடாய்க் காலத்திலிருக்கின்றாய் என்பதை உனது வீட்டு ஆண் உறுப்பினர்கள் தெரிந்ததுகொள்வதை நீ ஏன் கேவலமாக, அவமானமாகப் பார்க்கின்றாள். பெண் எனும் அம்மாவிலிருந்து பிறந்தவர்கள்தானே அனைவரும்?”

நான் அவசரமாகத் தலையை ஆட்டினேன் “எங்கள் கலாச்சாரத்தில் அது ஒரு ரகசிய விஷயமாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. இது பெண்களுக்கான அந்தரங்கமான விடயம்” என்றேன். மிஷேல் வாயைப் பிளந்து பெரிய நகைச்சுவையைக் கேட்டுவிட்டதுபோலச் சிரித்தாள். நான் மௌனமானேன். “உங்கள் கலாச்சாரத்தில்தானே, முதல் மூண்டைமில் பெரிதாகக் கொண்டாடுகின்றீர்கள்.? ஊர் முழுவதற்கும் பறைசாற்றும் போது உனக்குள் எழாத அவமானம் உன்

கனடாவின் தொல்குடிப் பெண்களின் மாதவிலக்குக் குடிசை

கூடப்பிறந்தவர்களுக்குத் தெரியும் போது ஏன் எழுகின்றது? இப்படி ஒருநாள் மிஷேல் கேட்ட கேள்விதான் எனது மகள் பெரியவளானபோது சடங்கு செய்யாமல் என்னைத் தடுத்திருக்கின்றது.

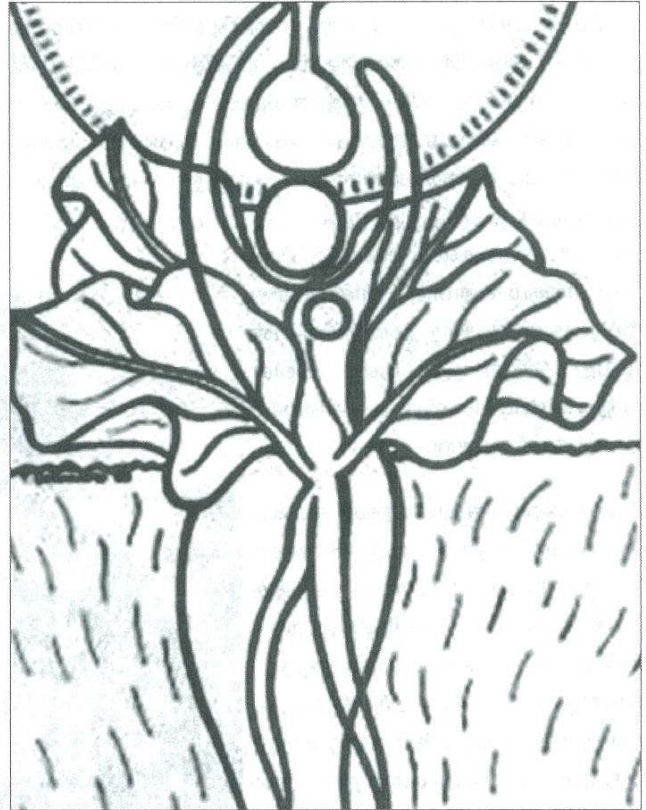
உன்னுடைய மத நடைமுறைகளுக்கும், எமது கலாச்சார நம்பிக்கைகளுக்கும் அதிகம் வித்தியாசமில்லை. மூண்டைமில் இல் பெண்கள் இன்னமும் பலவீனமாகப் போய் விடுகின்

றார்கள். அவர்களை “இந்த ஆண்”களிடமிருந்து காப்பாற்று வதற்கு எமது முன்னோர்கள், அனேகமாப் பெண்களாய்தான் இருக்கும். கண்டுபிடித்த யுக்தி இது. “மாதவிடாய்” என்று உடங்கள் மதநம்பிக் கைகள் மூலம் பெண்கள் தொடக்கூடாத வர்களாகி ஆண்களிடமிருந்தும், கடினமான வேலைப் பழவிலிருந்தும் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றார்கள். அதே போல்தான் “மூண்ரைம்” என்று எமது கலாச்சாரம் மூலம் பெண்கள் அதிகம் சக்தி வாய்ந்தவர்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, அவர்கள் சினம் கொண்டால் ஆபத்து என்று ஆண்களுக்குப் பயம் காட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை இரண்டிலும் அதிகம் வேறு பாடில்லை. இரண்டுமே பெண்களுக்கு சார்பானதுதான்.

மிஷேல் கணவன் அற்ற ஒன்றைத் தாய். அவளுக்கு இப்போது மூன்றரை வயதில் ஒரு பேரப்பிள்ளைகூட இருக்கின்றது. அவள் தனது செல்போனில் தனது பேரப்பிள்ளையின் படத்தைக் காட்டியபோது, நான் அவளை, அவள் குடும்பத்தைக் கணித்து விட்டிருந்தேன். அவளுக்கு என்னை விட ஐந்து வயது குறைவு. எனது மகள் இன்னமும் பல்கலைக்கழகத்திற்கே செல்லவில்லை. ஆனால் மிஷேலுக்கோ பேரப்பிள்ளை கூட இருக்கின்றது. எனது கணக்குப் படி மிஷேல் பதின்மூன்று வயதிலும், அவளது மகள் பதினைந்து வயதிலும் குழந்தையைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். எனது வழக்கமான மொழியில் “ஒரு கேவலங்கெட்ட குடும்பம்”. மிஷேல் தற்போது றையசன் பல்கலைக்கழகத்தில் “கனேடிய யூர்வீக் குடிகளும், அவர்கள் கலாச்சாரமும்; பாடத்தின் விரிவுரையாளராகப் பகுதி நேரம் வேலை செய்வதாக ஒருநாள் என்னிடம் கூறினாள். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக வேலை செய்வதென்றால்? நான் சந்தேக த்துடன் அவளைப் பார்க்க, சிரித்த படியே, எனக்கு அதற்கான அத்தனை தகுதிகளுமிருக்கின்றது, நான் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவள் என்றாள். மிஷேல் எப்போதுமே தன்வசம் அதிசயங்களை அடக்கிய வள் என்பதைப் போகப் போகப் புரிந்து கொண்டேன்.

ஒருநாள் சாப்பாட்டு நேரம் நானும் மிஷேலும் எமது சாப்பாட்டைப் பகிர்ந்து சாப்பிட்டபடியே, எமது வேலைத் தளத்தில் இடம்பெறும் அரசி யல்கள் பற்றி ரகசியமாக அலசி்கொண்டிருந்தோம். அப்போது எமது அலுவலக வரவேற்புப் பெண்மணி அவசரமாக ஓடிவந்து மிஷேலின் காதுக்குள் ஏதுவோ ரகசியமாகச் சொன்னாள். மிஷேலின் முகம் பேயறைந்தது போல் மாறிவிட்டது. உடனே வரவேற் பாளரோடு அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது இடையில் என்னிடம் எதையும் கூறாமல் அவள் சென்றது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகவிருந்தது. சிறிது நேரம் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மெளனமாக எனது சாப்பாட்டைப் பிசைந்தவண்ண மிருந்தேன். சாப்பிட முடியவில்லை. அனைத் தையும் கொட்டிவிட்டு, வரவேற்புப்

பெண்மணிக்குப் போன் செய்து மிஷேல் எங்கே என்று விசாரித்தேன். மிஷேலின் சகோதரி வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் வரவேற்பறையில் இருப்பதாகவும் எனக்குத் தகவல் தந்தாள். சிறிது நேரம் காத்திருந்துவிட்டு நானும் வரவேற் பறைக்குச் சென்றேன். வரவேற் பறையில் ஒரு சிறிய கூட்டம் நின்றது. நடுவில் ஒரு பெண் நிலத்தில் குப்புறப்படுத்தி ருந்தாள். அவள் சத்தி எடுத்ததற்கு அடையாளமாக அவளைச் சுற்றி கழிவு நீர் போல தெறித்துக் கிடந்தது. மிஷேலும் இன்னும் சில பெண்களும் குப்புறக்கிடந்த பெண்னைத் தூக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். அவள் முணகியபடியே அவர்களைக் கையாலும் காலாலும் தள்ளி உதைந்துகொண் டிருந்தாள். நான் அங்கு சென்ற போது வரவேற்புப் பெண் மணி தயவுசெய்து உங்கள் மேசைக்குப் போய் விடுங்கள். கூட்டம் வேண்டாம் என்று அங்கு கூடி நின்றவர்களை அகற்றிக்கொண்டிருந்தாள். எனக்குச் சங்கடமாகப் போய்விட் டது. எனது வேலை நேரமும் வந்துவிட்டதால் நான் அங்கி

ருந்துசெல்லத் திரும்பினேன். அப்போது மிஷேல் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய் நான் உணர்ந்தேன்.

“உலகின் முதல் மக்கள் ஆகாயமக்கள். அவர்கள் ஆகாயத்தின் மேல் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். காரணம் அப்போது புவி என்பது இருக்கவில்லை. ஒருநாள் தலைவரின் மகளான ஆகாயமங்கை மிகவும் உடல்நலம் குன்றிப் போனாள். அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்வதற்கு ஒருவராலும் முடியவில்லை. பாண்டித்தியம் பெற்ற முதியவரிடம்

ஆலோசனை கேட்டார்கள். அம்முதியவர் ஒரு மரத்தில் துளையொன்றைப் போட்டு அதற்குள் ஆகாய மங்கையைக் கிடத்தி மூடிவிடுமாறு கூறினார். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். உடனே அந்த மரம் ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டது. ஆகாயத்திலிருந்து மரத்தோடு அழகான பெண் விழுந்துகொண்டிருப்பதைக் கீழிருந்த கடலுக்குள் நீந்திக்கொண்டிருந்த அன்னங்கள் இரண்டு பார்த்துவிட்டன. அப்பெண்ணைக் காப்பதற்காக அந்த அன்னங்கள் கடல் தலைவனான ஆமையின் ஓட்டில் அப்பெண்ணைத் தாங்கிக் கொண்டன. ஆமைத்தலைவன் இப்பெண் கடல் மக்களின் அதிஸ்டதேவதை என்றான். இவள் எங்கேயிருந்து வந்தாள். இந்த மரம் எங்கே கிடைக்கும் என்று அறிந்து வருமாறு கடல் மிருகங்களுக்கு ஆணையிட்டான். முயன்ற அனைத்து மிருகங்களும் தோல்வியோடு இறந்து போயின. இறுதியாக பெண் தேரையொன்று தான் அறிந்து வருவதாக கடலின் ஆழத்துக்குள் சென்றது. இறுதியில் களைப்படைந்த தேரை தனது முயற்சியைக் கைவிட்டது. கைவிடும் முன்னே தனது வாயிற்குள் அடக்கி வைத்திருந்த மண்ணை ஆமைத் தலைவனின் ஓட்டில் துப்பிவிட்டது. அந்த மண் வளரும் சக்தியைக் கொண்டிருந்தது. அது வளர்ந்து வளர்ந்து ஆகாயத்தின் பரப்பளவை அடைந்தது. கீழே கடல் மேலே ஆகாயம் கொண்ட பரப்பு இருளாக இருப்பதாகத் ஆமைத் தலைவன் கண்டான். எனவே சிறிய ஆமைகளை ஆகாயம் சென்று வெளிச்சம் கொண்டு வருமாறு வேண்டினான். சின்ன ஆமைகள் தமது சக்தி மூலம் ஆகாயம் சென்றன. செல்லும் வழியில் மின்னலைக் கண்டடைந்து வெளிச் சத்தைச் சேகரித் தன. ஒரு பெரியவெளிச்ச உருண்டையும், ஒரு சின்ன வெளிச்ச உருண்டையும் உருவாக்கி மேலிருந்து கீழே எறித் தன. பெரிய வெளிச்ச உருண்டை சூரியனாகவும், சின்ன வெளிச்ச உருண்டை சந்திரனாகவும் மாறின. அன்றிலிருந்து இரவும் பகலும் உருவானது. ஆகாய மங்கை ஆமைத் தலைவனின் ஓட்டுப் பூமியில் வாழத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன. அதில் ஒரு வன் நல்லவனாகவும், மற்றவன் கெட்டவனாகவும் காணப்பட்டான். நல்லவன் பெயர் தறண்வொகியாவகன், கெட்டவன் பெயர் தவிஸ்ஹறன். ஆகாய மங்கையின் மாற்பிலிருந்து மூன்று பெண்கள் உருவானார்கள். அவர்கள் சோளம், அவரை, பூசனி."

தான்தான் அந்த ஆகாயமங்கை என்றாள் மிஷேல். நான் மௌனமானேன். மிஷேலோடு இரண்டு ஆண்டுகளாக மிகநெருக்கமாகப் பழகி வந்தாலும், அவள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பற்றி முழுதாக நான் அறிந்திருக்கவில்லை இருந்தும் அவளது அந்தரங்கத்திற்குள் என்னால் நுழைய முடியவில்லை. அவள் வேலை நேரம் போக நிறம்பவே சமூக வேலைகளைச் செய்து வந்தாள். முக்கியமாக கனேடிய பூர்வீக குடிகளின் வாழ்க்கை முறையில் ஒரு சீரிய மாற்றத்

தைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று மிகவும் அக்கறை-யோடு அவள் இயங்கிவந்தாள். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையென்று பார்த்தால் அடிக்கடி தனது பேரன் பற்றிக் கதைப்பாள். ஒருநாள் வேலைத்தளத்திற்கும் அவனை அழைத்து வந்தாள். நாங்கள் மூவரும் வெளியில் சென்று வந்தோம். எனக்கு அவள் சகோதரி பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் இருந்தது. ஆனால் கேட்பது நாகரீகமில்லை. அவளாகச் சொல்லட்டும் என்று காத்திருந்தேன். நான் எதிர்பார்க்காத ஒரு நாளில் அவள் தன்னைத் திறந்து கொண்டாள். தன்பார்த்தை என்மேல் ஏற்றிவிட்டு அவள் ஆகாய மங்கையாகிப் போகப் போகின்றாள் என்பது எனக்கு அப்போது புரியவில்லை. மிஷேல் கூறத் தொடங்கினாள்.

நான் குடியிருப்பு பள்ளிக்கு பலவந்தமாக அழைத்துச் செல்லப் பட்டபோது எனக்கு ஐந்து வயது. குடியிருப்பு பள்ளியென்றாலே "இந்தியனிலிருக்கும் இந்தியத் தன்மையைக் கொல்லுவது" என்று பொருள்படும். நான் கொல்லப்பட்டேன். நாங்கள் கொல்லப்பட்டோம். எனது சமூகம் முற்றாகக் கொல்லப்பட்டது. இப்போது நீ காண்பது எதுவுமேயற்ற ஜடங்களை மாத்திரமே. எழுமுடியாத அளவிற்கு எம் சமூகத்தைச் சாய்த்துவிட்டு இன்று மன்னிப்புக் கேட்கின்றது கனேடிய அரசு. குடியிருப்பு பள்ளியில் நான் அனைத்துத் துஷ்பிரயோகங்களுக்கும் ஆளானேன். என் உடம்பின் ஆழத்தில் கரைக்க முடியாத ஒரு கல்லாய் அது இறுகிப் போயுள்ளது. உனக்குத் தெரியாது. இதுவரை பதின்மூன்று தடவைகள் மன அழுத்தம் காரணமாக நான் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றேன். இன்றும் மருந்துகளின் உதவியுடன்தான் வாழ்ந்துகொண்டு மிருக்கின்றேன்.

இறுகிப் போயிருந்த முகத்தோடு சிலநிமிடங்கள் மௌனமாகவிருந்தவள் பின்னர் தொடர்ந்தாள். எனது கைகள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

எனக்குக் கூடப்பிறந்த சகோதரிகளும், சகோதரர்களும் இருக்கின் றார்கள். ஆனால் எத்தனை பேர் என்பதும், அவர்கள் எங்கேயிருக்கின்றார்கள் என்பதும் தெளிவில்லை. அன்று நீ கண்டது எனது இளைய சகோதரி அவளோடு மட்டும் எனக்குக் கொஞ்சம் தொடர்பிருக்கின்றது. எனது சகோதரர்கள் அனைவரும் ஒரே அம்மாவிற்குப் பிறந்தவர்கள். ஆனால் அப்பா பற்றிய தகவல்கள் தெரியவில்லை. பதின் நான்கு வயதில் நான் கருத்தரித்திருந்ததன் காரணத்தால் என்னை மீண்டும் பாட்டி வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். பாட்டியின் வீட்டில் பாட்டியின் தலைமையில் நாங்கள் கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்பவர்கள். அம்மா வீட்டை விட்டு வெளியேறி எங்கேயோ சென்று விட்டாள் என்றும் அவள் பற்றிய தகவல்கள் தனக்குத் தெரியாது என்றும் பாட்டி சொன்னாள். எனக்கு அம்மாவின் முகம் நினைப்பில் இல்லை. குடியிருப்பு பள்ளியில் நான் நான்காம் வகுப்புவரை படித்திருந்தேன்.

அதன் பின்னர் தோட்ட வேலைக்கு அனுப்பப் பட்டேன். எனக்கு கல்வியில் அதிக நாட்டம் இருந்தது. பாட்டியிடம் திரும்பி வந்ததும் நான் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை அவளுக்குக் கூறினேன். பாட்டி எனது குழந்தையின் பொறுப்பை முழுமையான எடுத்துக் கொண்டு என்னைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தாள். கல்வி ஒன்றுதான் என்னை ஆழத்துக்குள் விழவிடாமல் தாங்கிப்பிடிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு அப்போதே ஏற்பட்டிருந்தது. நான் என் எதிர்காலத்தின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து ஆர்வத்தோடு கடுமையாக கல்வி கற்க ஆரம்பித்தேன். என்னைப் போலவே எனது மகனும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று மிகவும் போராடினேன். அவளுக்குக் கல்வியில் அதிகம் நாட்டமிருக்கவில்லை. சொந்தங்களோடு சேர்ந்து சிறுதொழில்கள் செய்யத் தொடங்கினாள். பதின்மூன்று வயதில் கற்பமாக வந்து என் முன்னே நின்றாள். எதிர்காலத்தின் மேல் எனக்கிருந்த நம்பிக்கையில் முதல் விழுந்த அடி அது. அப்போது எனது பாட்டி உயிரோடு இல்லை. பாட்டி என்னைத் தாங்கியதுபோல் கனத்த மனத்தோடு அவளைத் தாங்கிக் கொண்டேன். பின்னர் எனது படிப்பிற்கு ஏற்ற வேலை தேடி மகள் பேரப்பின்

ளையோடு ரொரொண்டோவிற்கு வந்துவிட்டேன். எனது சமூகம் குலைந்துபோயுள்ளது. அவர்களை போதையின் உச்சத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவித்து விழிப்புணர்வைக் கொண்டு வருவதன் மூலமே இன்னும் நாம் அடிமைப் பட்டிருப்பதிலிருந்து விடுதலை அடைய முடியும் என்று என்னால் முடிந்ததைச் செய்கின்றேன். இருப்பினும் ஒருபடி முன்னேற பல படிகள் சறுக்கிக் கொண்டுபோய்க் கொண்டிருப்பதாய் உணர்கின்றேன் என்றாள்.

பின்னர் மிஷெல் மிக நீண்ட நேரம் மௌனமானாள்.

அவள் கைகள் சிறிது நடுக்கம். எனது கைகளுக்குள் அவள் கைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டேன். அவள் கண்கள் பனித்து நான் கண்டதில்லை. அதனால் அவள் முகம் பார்க்க நான் தயங்கினேன். நாளை அவளின் உயிரிழந்த முகத்தை நீண்ட நேரம் விறைத்த படியே பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் போகின்றேன் என்பது அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. தெரிந்திருந்தால் நடுங்கும் அவள் கைகளை நான் ஒரு போதும் விட்டிருக்க மாட்டேன். பனித்த அவள் கண்களை அழுத்தித் துடைத்து அணைத்துக் கொண்டிருந்திருப்பேன்.

குடியிருப்புப் பள்ளி:

புரவீககுடிமக்களின் குழந்தைகள் அவர்கள் குடும்பங்களிலிருந்து பலவந்தமாகப் பிரிக்கப்பட்டு கத்தோலிக்க மடப்பள்ளிகளில் வளர்க்கப்பட்டார்கள். இதனை கனேடிய அரசும், கத்தோலிக்க சபைகளும் இணைந்து செயல்படுத்தின. புரவீககுடிமக்களின் வாழ்க்கைமுறை, கலை, கலாச்சார பண்பாடுகள் அனைத்தும் மிகவும் தாழ்ந்த, இழிவான நிலையிலிருப்பதனால் அவர்களை மேம்பட்ட (வெள்ளையின, இனக் கத்தோலிக்க) வாழ்க்கை முறைக்கு மாற்றியமைத்தல் என்பதே இக்குடியிருப்பு பள்ளிகளின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

Residential Schools

Two primary objectives of the residential school system were to remove and isolate children from the influence of their homes, families, traditions and cultures, and to assimilate them into the dominant culture. These objectives were based on the assumption Aboriginal cultures and spiritual beliefs were inferior and unequal. Indeed, some sought, as it was infamously said, "to kill the Indian in the child." Today, we recognize that this policy of assimilation was wrong, has caused great harm, and has no place in our country.

Canadian Prime Minister Stephen Harper, official apology, June 11, 2008

HOT TABLE

Butter Chicken With Pop \$8.95

Tender marinated chicken simmered in a rich curry sauce served in steamed rice and grilled naan bread

Hot House Fried Chicken With Pop \$4.50

Deep fry crispy chicken with fries or salad
Extra Pc \$1.75

Oven Roasted Tandoor With Pop \$5.95

Marinated Tandoor chicken leg with salad or fries
Extra Pc \$2.75

4 Pcs Chicken Fingers With Small Fries \$5.75

1/4 Pc Pork Rib With With Small Fries \$5.95

Extra Pc \$2.95

DINNER

Dinner Daily Specials

Available

Please check in the Store

HOT HOUSE EXPRESS

Sandwich, Wrap, Pasta, Fried Chicken, Ribs Etc..

905-209-7007

Catering Available for Small Parties

Daily Specials Available See on the Board

10-20 Fincham Ave, Markham, ON L3P 4C8

16th Ave. / Fincham Ave.

Catering Available for Small Parties

905-209-7007

HOT HOUSE EXPRESS

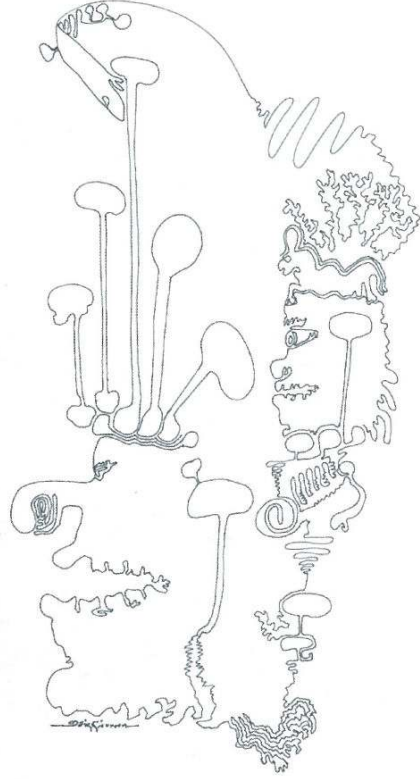
10-20 Fincham Ave, Markham, ON L3P 4C8 | 16th Av / Fincham Av

பாலகணேசன்

கவிதைகள்

F.B@balakanesan

உடலை சதுரங்கக் காயாக உருட்டுகின்றனர்
இருக்கிற சீலைத்துணியையும் துகில் உரிகிறபோது
மாயக்கண்ணன் மறைந்து நின்றுருப்பனோ
நீள நீள சேலைகள் நெய்து தருவர் யாருளரோ
கடல் கன்னியைப் போலவும் அவளிருந்தாள்
எங்கள் இளவரசியவள்
அனைத்துக் கரைகளையும் தழுவியடும் கடலுடன் கலந்துவிட்டாள் இசையருவியவள்
அவளது உடலை பிரபஞ்ச வெளியாக விரித்திருந்தாள்
யார்தான் கண்டிருப்பர்
நானில்லை
ஆத்மவிசாரத்தின் அற்புத நடனத்தை ஆங்கவள் நிகழ்த்தினள்
கல்வாரிப் பயணத்தின் போதும் இயேசு இவ்வாறே வீழ்ந்தார்
என் ஆத்மப் பேரரசியே
நானும் நடுங்குறேனடி
சேயைப் போலவும் ஒரு புன்னகையை எமக்கு விட்டுச்சென்றாய்
உடலை உன்னத மொழியாய் பிரகடனம் செய்தாய்
அனைத்து மக்களினதும் கனவுகளையும் கைவிடப்பட்ட நிலையிலும்
காவிச்சென்று காயம்பட்ட கன்னிப் பெருநிலம் நீ
அதோ உன் உடலத்தையும் மீளவும் உருட்டுகிறார்
அவர் ஒரு போதுமறியார் உன் பரிநிர்வாணப் பெருநிலையை
மீளவும் உருட்டுகிறார்
பணிய வைக்கும் பல்வேறு ஆட்டங்களுக்குள்
பகடைக்காய்களாய் உருட்டப்படவோடி நாம் இன்னும் உயிர் பிழைத்துளோம்

அடையாளம்

உள் காயங்களோடு பிள்ளைகள் வீட்டிற்குள் வந்து முடங்குகின்றனர்
இரட்டை நாக்கு இரட்டை மூக்கு இரட்டை முகம்
இராட்டினம் போலும் சூழன்றனர்
மீன் தொட்டிக்குள் நீந்தும் மீன் குஞ்சுகளோடு பேச்சு வைத்திருந்தவன் தாயிடம் கேட்டான்
எதும்மா எங்கடை அடையாளம் என்று
சுறாக்களின் நடுவே நீந்தும் சிறு மீனினம்தான் என்றான்
சிறு புழுவின் ருசி தூண்ட சிக்கிய மீனாய் தாய் துடிப்பதைப் பார்த்தான்

மிரார்த்தனையின் போது

காயப்பட்ட சிறகுடன் தன் கூடு சீரும்பும் ஒரு பறவையாக சில கோடுகளைப் போட்டான்
அது தன் வகுப்பறையில் தன்னை அடையாளப்படுத்தப் போதுமானதென நினைத்தான்
காலம் எனது வாழ்க்கையை பந்துக் கணக்காய் ஆடிவிட்டது கடவுளே
கால்களின் கீழ் மிதிபடவென்றொரு பிறப்பு
இருளின் மூலைக்குள் எறியப்பட்ட பொம்மையைப் போலவும்
தள்ளிவிட்டது காலம்
எம்மை விடுவிக்கும் இசைக்கருவியை ஏந்தி
மாற்றத்துக்கான பாடலைப்பாடிய
வீரனின் தாய் நான் கேட்கிறேன்
கடலில் வீசப்பட்ட புத்தொளி பாய்ச்சிய அவன் கைக்கருவியாய்
என்னை மாற்று
இல்லேயேல் அந்த புத்துலகிற்குள் நுழையும்
கதவைத் திறந்து விடு
உன்னை மன்றாட்டாய் கேட்கின்றேன்

கனவு

திடுக்குற்றேன்
எனது நண்பனின் நிழற்படங்களின் தொகுப்பையொரு
வண்ணாத்திப்பூச்சியைப் போலவும் இமைகளால்
சிறகடித்துத் தட்டுகிறேன்
அந்த தேன்சிந்தும் ஒளியில் நனைந்திருந்த அவன் தோற்றம்
காலத்தோடும் வெளியோடும் கலந்து நகராமல் நிற்கிறது
பின்னிழுத்து வீழ்த்தும் பண்பாட்டு வேர்கள் அறுமோசை
புயல் சாய்க்கும் விருட்சமென விழுகிறது
அவன் பரதேசியாக்கப்பட்டான்
அவன் மட்டிலுமா
இரவு பகலைத் தின்னும் இயக்கத்திற்குள்
வலையில் சிக்கியதைப் போல ஆன நிகழ்விற்குப் பிறகு
அவனைக் காண்பது அரிதாகிப் போனது
முருக்கிவிட்ட இயந்திரத்தைப் போலவும் அவன் மாறிவிட்டான்
காமம் அமுங்கிய சித்திரமாக எனது கண்களுக்குள் நிழலாடினான்
மோகம் ஓடுங்கிய பாத்திரத்தைப் போட்டுடைத்தான்
கனவுகளைத் தின்ற மிருகமோ
அவன் காலடியில் களைத்துக் கிடந்தது

ஓரான் பாமுக இன்னமும் திறக் காத அப்பாவின் சூட்கேவை உற்றுப்பார்த்தபடி இருக்கின்றார். அதில் பிரியங் கள் இருக்கின்றதா அல்லது கடக்கமுடியாத் துயரங்கள் இருக்கின்றதா என்கிற பதற்றங் களுடன் 'அப்பாவின் சூட்கேவை'ப் பற்றி தன் நோபல்பரிசு உரையை அவர் நிகழ்த்துகின்றார். தனது இருபதுகளில் ஓர் எழுத்தா ளனாய் வரவேண்டுமென விரும்பி எல்லாவற் றையும் உதறித் தள்ளி - நான்கு வருடங்கள் செல-வழித்து - முதல் நாவலை எழுதியபோது எந்த மனோநிலையில் ஓரான் இருந்திருப்பார். 'எனது பெயர் சிவப்பில்' வரும் நுண்ணோவியர்களில் ஒளிந்திருப்பது ஓவியராக வரவிரும்பித் தோற்றுப் போன இன்னொரு ஓரான் தானா?

தனித்திருக்கும்போது காதல் தங்கள் கதவைத் தட்டாதா என எதிர்பார்க்கும் சாதாரண மனிதர்களின் மனதுதான் இந்த எழுத்தாளர்களுக்கு உரித்தானதோ?

சல்மான் ருஷ்டி முதல் நாவல் வெளியிட்டு வந்த 700 எபவுண்ட்ஸோடு இந்தியாவைச் சுற்றியலைகிறார். அந்தப் பொழுதில் முளைத்ததே 'நள்ளிரவின் குழந்தைகளை' எழுதும் யோசனை. மீண்டும் இங்கிலாந்து திரும்பும்போது அவரிடம் பணமேயில்லை. ஒரு விளம்பரக் கம்பனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்துகொள்கிறார். ஒருகட்டத் தில் எழுதுவதே முக்கியமென வேலையை உதறித்தள்ளும்போது நிறுவன அதிபர் 'ஊதியத்தை இன்னும் உயர்த்துகிறேன். வேலையில்

ஓரானின் அப்பா மகன் வாசிப்பதற்காய், இதுவரை காலமும் தான் எழுதியவற்றைத் தன் சூட்கேஸிற்குள் போட்டு கொடுத்துவிட்டுப் போகின்றார். ஓரானின் தகப்பனாரும் ஒரு காலத்தில் கவிஞனாக வரவிரும்பித்தன் முயற்சியில் தோற்றுப் போனவர். நினைத்த போதெல் லாம் ஓரானையும் தன் குடும்பத்தையும் விட்டுவிட்டு பாரிஸிற்கும் அமெரிக்கா விற்கும் பயணமாகிக்கொண்டிருந்தவர். இந்தப் பயணங்கள் தான் விரும்பியதை எழுதுவதற்கான சூழலையும், காலத் தையும் தருமென நம்பி அடிக்கடி காணாமற் போய்க் கொண்டிருந்தவர். அப்பாவை நினைவு கொள்ளும் ஓரான், ஓர் எழுத்தாளராக அப்பா வர முடியாவிட டாலும் தனது வாழ்க்கையை நண்பர்க ளோடும் குடும்பத்தோடும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்துவிட்டு மறைந்து போயிருக்கின்றார் எனக் குறிப்பிடு கின்றார். தன்னால் தனது தந்தையைப் போல உற்சாகமாகவும், நிம்மத-யாகவும் வாழ்க்கையை எதிர்நோக்க முடியவில்லை என்பதைத்தான் மறை முகமாக அப்பாவை நினைவுகூர்வதன் மூலமாக ஓரான் சொல்ல வருகின்றாரா?

எழுதுபவர்களெல்லாம் தம்மை எவரும் தொந்தரவுபடுத்தாத ஓர் அறையில் தனித்து விட வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின் றார்கள். ஆனால் தனித்திருக்கும் கொஞ்ச நேரத்திலேயே தங்களால் மனிதர்கள் அருகில் இல்லாமல் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது என்பதும் அவர்களுக்குப் புரிந்து விடுகின் றது. காதல் வேண்டாம் என வரும் உறவுகளை உதறித்தள் ளிவிட்டு,

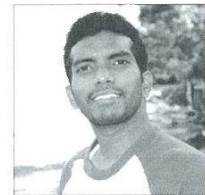
காலமற்ற வெளியில் மிதந்தபடியிருக்கும்

முத்தங்கள்

இரு' என்கிறார். பணத்திற்காக அல்ல, எழுதுவதற்காகவே வேலையை விடுகிறேன் என ருஷ்டி கூறுகின்றபோது, அந்த நிறுவன அதிபர் இவன் பிழைக்கத்தெரியாதவன் என்றுகூட நினைத் திருக்கலாம்.

எழுத்தாளர்கள் எப்போதும் பித்துப்பிடித்தவர்கள் போலும்.

டிசே துரிழன்

F.B@elanko.dse

எதற்காய் இவர்கள் இப்படியான முடிவுகளை எடுத்தார்கள் என்பதை விளங்கிக் கொள்வதே கடினமானதுதான். மேலும் எந்த நாட்டில் எழுத்தாளர்கள் இருந்தாலும், தம்மை வாசிக்

காத மதிக்காத ஒரு நாட்டில்/சமூகத்தில் தான் தாங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம் என அநேகர் கவலைப் படவும் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் அறியாத தேசத்திலிருந்து, தினந்தோறும் புதுப்புது வாசகர்களை அவர்களை வாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிவதில்லை.

மொழியை, கலாசாரத்தை, நாடுகளின் எல்லைகளைத் தாண்டி ஒவ்வொரு படைப்பும் எங்கோ தொலைவிலிருக்கும் பல்லாயிரம் வாசகர்களைத் தீண்டிக்கொள்ள அல்லவா செய்கிறது? அந்த வாசகர்கள் இவர் எங்கள் எழுத்தாளரெனக் கோப்பிக்கடைகளிலும், வீட்டு வரவேற்பறைகளிலும் விவாதிக் கொண்டல்லவா இருக்கின்றார்கள். பெயர் தெரியாத தேசமொன்றில் ஒரு வாசகர் ஒரு பிரதியைக் கொண்டாடுகின்றபோது எழுத்தாளர்கள்தம் மொழியை / பண் பாட்டை / கதை நிகழும் புதிய நிலப்பரப்பை அறிமுகப்படுத்தும் பெரும் பணியை தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்தும் விடுகின்றார்கள்.

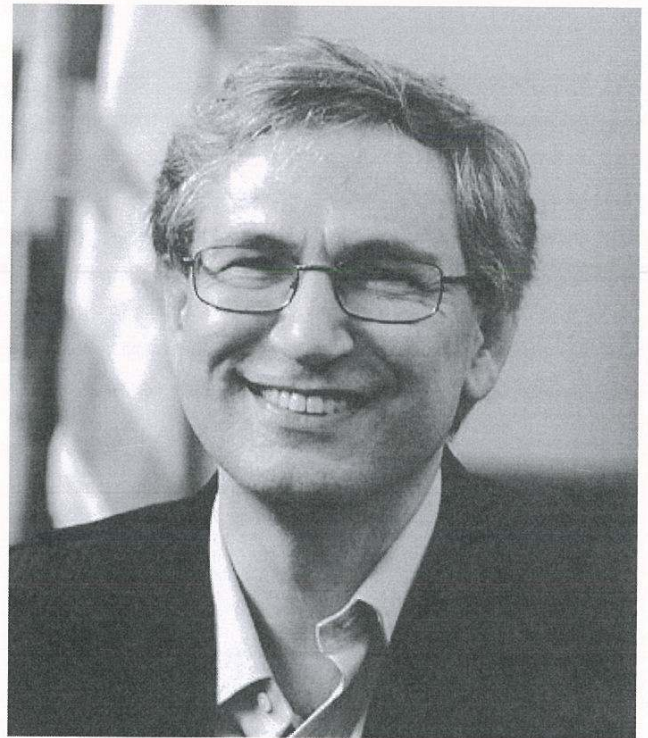
கலாச்சாரங்களையும், தேசங்களின் எல்லைகளையும் தாண்டி மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் நுண்ணுணர்வுகளோடு ஒவ்வோர் படைப்பும் உரையாடுகிறதல்லவா? சிலவேளைகளில் அருகிலிருக்கும் மனிதர்களை விட தூரதேசத்திலிருக்கும் ஓர் எழுத்தாளரோடு நாம் அதிகம் நேசம் கொள்கின்றோமல்லவா? நாமெல்லோருந்தான் ஈற்றில் தூசுகளைப் போல இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் கரைந்துவிடப் போகின்றோம். ஆனால் எழுதுபவர்கள் நம் ஆன்மாவைத் தீண்டும் போது அவர்களின் நினைவுகளுமல்லவா நம்மோடு கலந்துவிடுகிறது? .

ஆனால் அவர்களின் வாழ்வு சந்தோசமாய் இருந்ததா? காலம் முழுதும் துயரில் தோய்ந்தொழுகிய வாழ்க்கையை அல்லவா தாஸ்தவேஸ்கி வாழ்ந்திருக்கின்றார். நறுக்கான சொற்களில் கதைகளைச் சொல்லிய ரேமண்ட் காவருக்கோ, புதுமைப்பித்தனுக்கோ அவர்கள் விரும்பிய வாழ்வு கிடைத்ததா? பீடில்ஸ் கலாசாரத்தில் முக்கியமானவரும், பயணிப்பதையே வாழ்வின் உன்னதமாய்க் கொண்டவருமான ஜாக் கீரோவிற் (Jack Kerouac) ஏன் அத்தனை இளமையில் இறந்து போகின்றார்? ஜாக்கைப் போல தன்னையே பிரதிகளில் சிதைத்துப் பார்த்த ரோபார்ட் பாலானோவை (Robert Bolano) அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் யார் கண்டுகொண்டார்கள்?

ஒருவகையில் இந்த எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் தாம் வாழ்ந்த அந்தக் கணத்தில் வாழ முயற்சித்திருப்பார்களோ போலத் தோன்றுகிறது. நம்மைப் போல என்றுமே வரமுடியாத ஒரு பொற்காலத்திற்காய்க் காத்திருக்கவில்லைப் போலும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தம் கனவுகளைப் பெருக்கிப் பெருக்கி எதையும் எழுதாமற் போயிருக்கக்கூடும். அவர்கள் அந்தக் கணத்திலே வாழமுடிந்ததால் தான், தாம் விரும்பிய

தைச் செய்திருக்கின்றார்கள். மகிழ வேண்டிய கணத்தில் மலர்ந்து, துயரம் சூழ்ந்த பொழுதுகளில் சோர்ந்து அதையதை அந்தக் கணங்களில் அனுபவித்துப் போயிருக்கின்றனர். மதுவினதும் போதைப் பொருட்களினதும் பாவனை சிலரை உச்சத்திற்கு அழைத்துச்சென்றிருக்கிறது. பலரைச் சிதைக்கவும் செய்திருக்கிறது.

எழுதுபவர்களில் அநேகர் எப்போதுமே எல்லாவற்றையும் உற்றுப் பார்த்தபடியும், கேள்விகளை எழுப்பியபடியும் இருக்கின்றார்கள். எல்லோராலும் வாழ்வை அனுபவிக்கமுடியும், ஆனால் கலைகளினூடாடு தாம் உணர்பவற்றை முன்வைக்கச் சிலராலேயே முடியும். அதிலும் சிலரால்தான் இன்னும் நுட்பமாகவும் ஆழமாகவும் முன் வைக்கமுடியும். ஆகவேதான் இந்த எழுத்தாளர்கள் மற்ற விடயங்களில் மிக மிகச்சாதாரணமாய்த் தெரிந்தாலும் அவர்களின் படைப்புக்க

ளின் மூலம் நமக்குள் உயர்ந்து நிற்கின்றனர். அவர்களை மேலும் மேலும் நேசிக்க முடிகிறது.

இவர்கள் பிற எல்லாவற்றிலும் தோற்றவர்கள் என்றாலும் தம் படைப்பின் மூலம் மினுங்கிக்கொண்டிருப்பதால்தான் அவர்களைச் சலிப்பின்றி பின் தொடர்ந்து செல்ல முடிகிறது. ஆகவேதான் யாருமற்றவர்களாய் எதுவுமற்ற சூனியத்தில் அலைகிறோமென எப்போதாவது அவர்களின் உள்மனக் குரல்கள் பேசுகின்றபோது நாம் அவர்களைக் கதகதப்பாய் அணைந்துவிட விரும்புகிறோம். மேலும், காலமற்ற வெளியில் அவர்களுக்கான எமது முத்தங்கள் என்றென்றும் மிதந்தபடியே இருக்கின்றன.

புனிதவதி ரீச்சருக்குக் காதுகள் கொஞ்சம் மந்தம் எனச் சொல்லி ஆரம்பித்தான் கதை சொல்லி.

புனிதவதியைத் தேடி வந்திருந்த விடுதலைப் புலிகள் சொன்னது அவருக்குச் சரியாகக் கேட்கவில்லை. எனினும் வந்திருந்த இருவரையும் பார்த்து "வாருங்கள்" என்பதுபோலத் தலையாட்டிச் சிரித்தவாறே அவர்களை வரவேற்றுவிட்டு. முற்றத்தில் இருந்த இரண்டு ப்ளாஸ்டிக் நாற்காலிகளைக் காட்டி வந்தவர்களை உட்காரச் சொன்னார் புனிதவதி. வந்த வர்கள் புனிதவதி ரீச்சரை உட்காருமாறு சொல்ல, எதுவும் பேசாமல் புனிதவதி தலையை ஆட்டிவிட்டு முற்றத்து மண்ணில் மெல்ல உட்கார்ந்துகொண்டார். புலிகள் நாற்காலியில் உட்காரத் தயங்கி நின்றார்கள். அவர்களில் ஒருவன் புனிதவதியை நாற்காலியில் உட்காரு மாறு கையைக் காட்டி மறுபடியும் சொன்னான். அவனது சைகையை ஓரளவு புரிந்துகொண்ட புனிதவதி "பரவாயில்லை நான் பணிய இருக்கிறேன். அதுதான் எனக்கு வசதி" என்று சொல்லியவாறே இரு கால்களையும் முற்றத்து மணலில் நீட்டிக்கொண்டார். பித்த வெடிப்பால் அவரது பாதங்களில் தோல் தாறுமாறாக உரிந்திருந்தது.

யுத்தம் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. இராணுவத்துக்கும் புலிகளுக்கும் நடுவே எல்லைக் கோடுகள் அடிக்கடி நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. வடக்கும் தெற்குமாக மாறி மாறி நகர்ந்துகொண்டிருந்த எல்லைகளில் இப்போது வடக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் கடைசிக் கிராமம் இதுதான். இந்தக் கிராமத்திற்கு அப்பால் ஓங்கிய வன்னிக்காடும் காட்டிற்குள் கைவிடப்பட்ட சிறு குடியிருப்புகளும் மட்டுமே கிடந்தன. அந்தக் காட்டில் புலிகள் காவலரண்களை அமைத்து எல்லையைக் காவல் செய்தார்கள். அந்த எல்லைக்கு அப்பால் சூன்யப் பிரதேசமிருந்தது. அதற்கும் அப்பால் இராணுவத்தின் எல்லைக்கோடும் காவலரண்களும் அங்கிருந்து சில கிலோமீற்றர்கள் தொலைவில் வவுனியா நகரமுமிருந்தன.

இரண்டு எல்லைக்கோடுகளிலிருந்தும் எதிரிகளின் பகுதிகளை நோக்கி எப்போதும் துப்பாக்கிச் சூடுகளும் அவ்வப்போது எறிகணை வீச்சுகளும் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டன. அங்கே வெடிக்கும் குண்டுகளின் ஓசை இங்கே கிராமத்தில் கேட்கும். அந்தச்

ஷோபாசக்தி

தூங்குரேசை

F.B@shoba.sakthi.1

சத்தங்களால்தான் புனிதவதி ரீச்சருக்குக் காதுகள் மந்தமாகிவிட்டன என அவரது ஒன்றுவிட்ட தம்பி வேலும் மயிலும் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு. ஆனால் புனிதவதிக்கு முப்பது வயதுக்கு முன்பாகவே காதுகள் மந்தமாகிவிட்டன. அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் ஓய்வு பெறும்வரை அவர் அந்தக் கிராமத்தின் பள்ளிக்கூடத்தில் பணியாற்றியிருந்தார்.

புலிகள் வீடு வீடாகச் சென்று போராட்டத்திற்குப் பங்களிப்பாக தங்கம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். முதலில் தன்மையாகத்தான் கேட்பார்கள். தங்கம் பெயராது எனத் தெரிந்தால் பேச்சு வன்மையாகும். அதற்கும் பலனில்லாவிட்டால் எது வேண்டுமானாலும்

நடக்கும். புலிகளின் மனவோட்டத்தைப் புரிந்துகொள்வது கிட்டத்தட்ட முடியாத காரியம். இந்தக் கதைசொல்லியால் கற்பனையில் கூட அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

புலிகள் ஒரு படிவத்தை நிரப்பித் தருமாறு புனிதவதி ரீச்சரிடம் கொடுத்தார்கள். புனிதவதிக்கு அதைப்படிக்க மூக்குக் கண்ணாடி தேவைப்பட்டது. அவர் மீண்டும் சிரமப்பட்டுக் கைகளை மணலில் ஊன்றி எழுந்து தனது குடிசை வீட்டிற்குள் மெதுவாக நடந்துசென்று மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து மறுபடியும் மணலில் உட்கார்ந்து படிவத்தையும் பேனாவையும் எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டார்.

அந்தப் படிவம் நிரப்புவதற்கு எளிதானதுதான். பெயர், வயது, உறவுகள், முகவரி என்று கேள்விகளிருந்தன. அதைக் கடகடவென்று புனிதவதி நிரப்பினார். வயது அறுபத் தொன்பது, விதவை, ஒரே மகன் பிரான்ஸில் இருக்கிறான். அவனது முகவரி தெரியாது என்ற விபரங்களை நிரப்பிய புனிதவதி படிவத்தில் கடைசியாக இருந்த கேள்வியான “கொடுக்கும் தங்கத்தின் அளவு” என்ற கேள்விக்கு நேரே “பொருந்தாது” என எழுதிக் கையொப்பமிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, “தம்பிமார் தேத்தண்ணீர் குடிக்கிறீர்களா... சீனி இல்லை. தோடம்பழ இனிப்புத்தான் இருக்கிறது” என்றார்.

வந்திருந்தவர்களும் களைத்துத்தானிருந்தார்கள். அவர்களிற்கும் ஒரு தேநீர் தேவைப்பட்டது. சற்றுத் தயங்கி “அதற்கென்ன குடிக்கலாம் அம்மா” என்றொருவன் மெதுவாகச் சொன்னான். அது புனிதவதியின் காதில் விழாததால் அவர் மணலிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்கள் போவதற்காக அவர் காத்திருந்தார். அவர் பஸ் பிடித்து பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. இன்று அவருக்குத் தலைமை மருத்துவரோடு சந்திப்பு இருக்கின்றது.

படிவத்தில் புனிதவதி ரீச்சர் “பொருந்தாது” என எழுதியிருந்தது வந்திருந்தவர்களைக் குழப்பிவிட்டது. அதற்கு என்ன அர்த்தம் எனத் தெரியாமல் யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். புனிதவதியோ ஏதும் பேசாமல் வந்திருந்தவர்களின் முகங்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இப்போது ஒருவன் “அம்மா நீங்கள் போராட்டத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்யத்தானே வேண்டும்” என்றான். புனிதவதி மெதுவாகத் தலையாட்டிச் சிரித்தார். எதுவும் சொல்லவில்லை.

வந்ததிலிருந்தே புனிதவதி தேவைக்கு அதிகமாகச் சத்தம் போட்டுப் பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் அவரது கண்கள் தங்க ளது முகங்களையே இடைவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் அப்போதுதான் ஒருவன் உணர்ந்துகொண்டான். பொதுவாகக் காது மந்தமானவர்கள்தான் இப்படி நடந்துகொள்

வார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் நாற்காலியிருந்து எழுந்து புனிதவதி ரீச்சருக்கு அருகே வந்து உரத்து, ஆனால் பணிவாகச் சொன்னான்: “அம்மா நீங்கள் போராட்டத்திற்கு பங்களிப்புச் செய்யத்தானே வேண்டும்..”

இப்போது புனிதவதிக்கு அவனது கேள்வி விளங்கியது. அவர் சத்தமாக அவனுக்குப் பதில் சொன்னார்: “இந்த வயதில் என்னால் பயிற்சிக்கு வரமுடியாது தம்பி”

கிழவி நக்கல் பண்ணுகிறது என வந்திருந்தவர்கள் நினைத்திருக்கக்கூடும். எனினும் பொறுமையாகவே அவர்கள் தொடர்ந்தும் பேசினார்கள்.

“உங்களைப் பயிற்சிக்கு வரச்சொல்லிக் கேட்டவில்லை அம்மா. பவுண் சேர்க்க வந்திருக்கிறோம்.”

“என்னிடம் எங்கே தம்பி பவுண் இருக்கிறது.. இதோ காதில் கிடப்பது கூட ரோல்கோல்ட் தான்.”

இதைப் போல எத்தனை வீடுகளையும் எத்தனை கிழவி-களையும் புலிகள் பார்த்திருப்பார்கள். எனவே அவர்கள் இன்னும் பொறுமையை இழக்காமலேயேயிருந்தார்கள்

“உங்களது குடும்பம் இதுவரை போராட்டத்திற்கு எந்தப் பங்களிப்பும் வழங்கவில்லை. இது கடைசிச் சண்டை, நீங்கள் கட்டாயம் பவுண் தரத்தான் வேண்டும் அம்மா.”

“தம்பி கடைசிச் சண்டை என்றால் அது கடைசியில்தான் வர வேண்டும். நீங்கள் முதலிலிருந்தே கடைசிச் சண்டையென்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்...ஆனால் என்னிடம் பவுண் இல்லை.”

கிழவி அழுத்தக்காரி என்பது வந்திருந்தவர்களிற்கு விளங்கி விட்டது. இப்போது அவர்களது முகத்தில் புன்னகை மறைந்து விநோதமான ஒரு பாவம் எழுந்தது. அவர்களது கண்கள் வெறித்துப் பார்க்கத் தொடங்கின. அவர்களது குரல்கள் இருமடங்காக உயர்ந்தன.

“நாங்கள் உங்களுக்காகத்தானே சண்டைபிடித்துச் சாகிறோம். நாங்கள் சாவது உங்களுக்கு விளையாட்டாக இருக்கிறதா? நாங்கள் சயனைட் சாப்பிடுவது ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுவதாக உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? எல்லையைக் காப்பாற்றுவதில் எத்தனை இளம் குருத்துகள் வீரச்சாவு அடைந்து விட்டார்கள். சாகப் போகிற வயதிலே பவுணை வைத்திருந்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

புனிதவதி ரீச்சரின் காதுகளில் உள்ள பிரச்சினை

என்னவென்றால் சாதாரணமாகப் பேசினாலும் அவருக்கு விளங்காது. குரலை அதி உச்சமாக உயர்த்திப் பேசினாலும் அவருக்குக் கேட்காது. இரண்டுக்கும் நடுவில் தெந்தெட்டாகப் பேசினால்தான் அவருக்கு விளங்கும். அவரது தம்பி வேலும் மயிலுக்கும் மட்டும்தான் அப்படி நுணுக்க மாக புனிதவதிக்கு கேட்கக்கூடிய வகையில் பேசத் தெரியும்.

வந்திருந்தவர்கள் ஏதோ இரைகிறார்கள் என்பது மட்டும் புனிதவதிக்குத் தெரிந்தது. அது தனக்கு விளங்காததும் நல்லதே என்பது போலிருந்தது அவரது முகபாவம். அவரது தடித்த உதடுகள் மெதுவாகப் புன்னகைத்துக்கொண்டேயிருந்தன.

இந்தச் சிரிப்பு வந்திருந்தவர்களை மேலும் சினமூட்டக் கூடியதே. தங்களைக் கிழிவி அலட்சியப்படுத்துகிறார் என்பது அவர்களிற்கு நன்றாகவே தெரிந்தது. ஆனால் இதுபோல எத்தனை அலட்சியங் களை அவர்கள் கதறக் கதற உடைத்துப்போட்டிருப்பார்கள். வந்திருந்தவர்கள் அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்ந்தார்கள்.

மற்றவனும் எழுந்து அந்தப் படிவத்தோடு வந்து புனிதவதிக்கு அருகில் குந்திக்கொண்டான். அவன் குனிந்தபோது அவனது சயனைட் மாலை புனிதவதியின் முகத்துக்கு நேரே ஆடியது. அவன் இப்போது தனது முகத்தில் கடுமையுமில்லாத இனிமையுமில்லாத ஆனால் உறுதியான பாவனையை வரவழைத்துக்கொண்டான். அவன் படிவத்தைப் புனிதவதியின் முன்னே நீட்டி, பிரான்ஸிலிருக்கும் அவரது மகனின் முகவரியை எழுதச் சொன்னான். அது அவருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. மகன் குறித்து யாராவது முணு முணுத்தால் கூட அவருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டுவிடுகிறது. செவிப் புலன் வைத்தியர் கூட ஒருமுறை புனிதவதி ரீச்சருக்கு காதுகள் நன்றாகத் தானிருக்கின்றன. அவரது மனதில்தான் ஏதோ பிரச்சினை எனச் சொல்லியிருந்தார்.

"எனக்கு மகனின் முகவரி தெரியாது" என்றார் புனிதவதி. வந்திருந்தவன் தனது கையிலிருந்த படிவத்தைத் தரையில் வீசியடித்தான். அது புனிதவதியின் கால்களுக்கிடையே விழுந்தது. புனிதவதி அதையெடுத்து கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். "சரஸ்வதி" என அவரது தடித்த உதடுகள் முணுமுணுத்தன. அந்தப் படிவத்தை மறுபடியும் அவர் பார்த்தார். மகனின் முகவரி உண்மையாகவே அவருக்குத் தெரியாதிருந்தது.

புனிதவதியின் மகன் அமுதனுக்கு ஒரு வயதாக இருக்கும் போதே புனிதவதியின் கணவர் இறந்துபோயிருந்தார். மெக்கானிக்காக வேலை செய்த அவர் பெருங் குடிசை. நித்தமும் போதையில் வந்து புனிதவதியை மாடு போல அடிப்பார். புருசன் செவிட்டில் அடித்து அடித்துத்தான் தனது காதுகள்

மந்தமாகிவிட்டன எனப் புனிதவதி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

கிடைத்த சொற்ப சம்பளத்தில்தான் அமுதனை புனிதவதி படிக்க வைத்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வரை அனுப்பிவைத்தார். படிப்பு முடிந்ததும் மகனை நாட்டில் வைத்திருக்க புனிதவதி விரும்பவில்லை. இருந்த சிறிய கல்வீட்டையும் காணியையும் தனது தம்பி வேலும் மயிலுவுக்கும் விற்றுவிட்டுத்தான் அமுதனை அவர் பிரான்ஸுக்கு அனுப்பிவைத்தார். இப்போது அவர் வேலும் மயிலும் கொடுத்த சிறிய காணித்துண்டொன்றில் குடிசை போட்டு வாழ்கிறார். ஓய்வூதியப் பணம் வருவதால் ராங்கியான சீவியம்தான். யாரிடமும் எதையும் புனிதவதி எதிர்ப்பார்ப்பதில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்த மகனிடம் கூட தனக்குப் பணம் அனுப்பக்கூடாது எனச் சொல்லியிருந்தார்.

அமுதன் பிரான்ஸுக்குப் போன புதிதில் சற்றுச் சிரமப்பட்டான். ஆனாலும் மொழியைப் படித்துச் சீக்கிரமாகவே அவன் முன்னேறி விட்டான் என்று கேள்விப்பட்டது புனிதவதிக்கு பெரிய நிம்மதி. அவனுக்கு மனைவியை மல்லாவியில் கண்டுபிடித்து அந்தப் பெண்ணை கொழும்புவரை அழைத்துப் போய் புனிதவதிதான் விமானம் ஏற்றிவிட்டார். வேலும் மயிலும் புனிதவதியுடன் உதவிக்குப் போயிருந்தான்.

அமுதன் பிரான்ஸிலே தொலைபேசி அட்டைகளை விற்பனை செய்யும் நிறுவனத்தை நடத்திவருவதாகக் கடிதம் வந்தது. நிறுவனத்திற்கு புனிதவதியின் பெயரைத்தான் வைத்திருந்தானாம். திடீரென அவனுடனான தொடர்புகள் அறுந்துபோயின. கடந்த அய்ந்து வருடங்களாக அவனது குடும்பம் எங்கிருக்கிறது என்று யாருக்குமே தெரியவில்லை. வேலும் மயிலும் வவுனியாவுக்குப் போயிருந்தபோது பிரான்ஸில் இருக்கும் சொந்தக்காரன் ஒருவனை தொலைபேசியில் அழைத்து "அமுதன் இருக்கும் இடம் தெரியுமா?" எனக் கேட்டான். மறுமுனையில் "தெரிந்தால் நான் போய் அவனை வெட்டியிருப்பேனே" என்று புதில் சொல்லிவிட்டுத்தான் "நீங்கள் யார் கதைக்கிறது" என்ற கேள்வி வந்தது.

அமுதன் சீட்டுப் பிடிக்கும் தொழிலும் செய்திருக்கிறான். பாரிஸிலே அவனுக்கு பவுண்டீட்டு அமுதன் என்றுதான் பெயர். காசுக்குப் புதிலாக மாதந்தோறும் தங்கம் கட்டும் இந்தச் சீட்டு பிரான்ஸிலே தமிழர்களிடையே பிரபலம். கடைசியில் கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பவுண்டுகளோடு அமுதன் குடும்பத்தோடு தலைமறைவாகி விட்டானாம் என்ற செய்தியோடு வேலும் மயிலும் கிராமத்திற்குத் திரும்பினான். அவன் புனிதவதியிடம் இந்தச் செய்தியைச் சொன்னபோது அவர் அமைதி யாக, தனக்குக் காதுகளில் கடுமையான இரைச்சலாகயிருக்கிறது என்றார்.

அந்தப் படிவத்தை புனிதவதியிடமிருந்து திரும்பவும் வாங்கியவன் எழுந்து நின்றான். குரலை உயர்த்தி " பெற்ற தாய்க்குப் பிள்ளையின் முகவரி தெரியாதா?" எனக் கேட்டான்.

புனிதவதி அவனது கண்களைப் பார்த்தவாறே "இல்லை" எனத் தலையசைத்தார்.

இப்போது அவனின் கண்களிலே சிரிப்புக் கொப்பளித்தது. "உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஆனால் உங்களது மகனை எந்த நாட்டிலிருந்தாலும் கண்டுபிடிப்பதற்கான கட்டமைப்புகள் எங்களிடம் உள்ளன. நாங்கள் அவரிடம் பங்களிப்பைப் பெற்றுக்கொள்கிறோம். இருபத்தைந்து வருடங்களாக பங்களிப்புச் செய்யாமல் அவர் இருக்கிறார். ஒரு நாளைக்கு ஒரு யூரோ என்று கணக்குப் போட்டாலும் 9125 யூரோக்கள் வருகின்றன. நாங்கள் அவரிடம் வாங்கிக்கொள்கிறோம், நன்றி அம்மா" என்று சொல்லிவிட்டு அவர்கள் படலையைப் பார்த்து நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

புனிதவதி ஒரு நிமிடம் மவுனமாகயிருந்தார். பின்பு அவர் சத்தம் போட்டு அவர்களை அழைத்தார். எதிர்பார்த்திருந்த துதான் இது என்ற தோரணையில் அவர்கள் மெதுநடை-போட்டுத் திரும்பி வந்தார்கள்.

புனிதவதி மெதுவாக எழுந்து குடிசைக்குள் சென்று

திரும்பிவரும்போது கையில் தங்கச் சங்கிலி ஒன்றோடு வந்தார். வந்திருந்தவர்களில் சிவந்த நிறத்துடனும் ஒல்லியான உடல் வாசுடனும் மீசையில்லாத முகத்திலே வட்ட வடிவிலான மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தவனுமான பதினேழு அல்லது பதினெட்டு வயதுகள் மதிக்கத் தக்கவனைப் பார்த்து புனிதவதி அவனது பெயரைக் கேட்டார். அவன் தனது அடையாள அட்டையை எடுத்துக் காட்டினான். அவனது பெயர் கல்கி என்றிருந்தது.

புனிதவதி ரீச்சர் அவனின் தலையைத் தடவிக்கொடுத்துவிட்டு "தம்பி உங்களுக்கு பெரிய எழுத்தாளர் ஒருவருடைய பெயர் என்றார். அவன் உணர்ச்சியற்ற முகத்தோடு நின்றிருந்தான்.

"இது நான்கு பவுண் சங்கிலி. என்னுடைய செத்த வீட்டுச் செலவுக்காக நான் பொத்திப் பொத்தி வைத்திருந்தது. நான் செத்துப் போனால் எனக்குச் சடங்கு செய்து எரிக்கவேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு கல்கி" என்று சொல்லிவிட்டு புனிதவதி ரீச்சர் அந்த நான்கு பவுண் சங்கிலியை கல்கியின் கையில் வைத்தார்.

ஒருகணம் வாங்கும் கையினது தயக்கத்தை புனிதவதி உணர்ந்து கொண்டார். "நீங்கள் தமிழீழத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் சாவீர்கள் அம்மா" எனக் கல்கி புன்னகைத்தான். பின்பு "உங்களது கையாலே தேநீர் குடித்துவிட்டுத்தான்

போவோம்" எனச் சொல்லிவிட்டு நாற்காலியில் இருவரும் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

அவர்கள் கைகளில் தோடம்பழ இனிப்பை வைத்து நக்கிக்கொண்டே தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருக்கையில் பின்பக்கத்து வேலியை ஒரே தாவாகத் தாவிக்கொண்டு வேலும் மயிலும் அங்கே வந்தான். நேற்று வேலும் மயிலுவின் மனைவியைச் சந்தையில் வைத்து மடக்கிய வர்கள் அவளிடம் மூன்று பவுண்கள் பெறுவதாகக் கையெழுத்து வாங்கியிருந்தார்கள். அதைக் கொடுப்பதற்குத் தவணை கேட்கலாம் என வேலும் மயிலும் யோசித்துக் கொண்டே மணலில் குந்திக்கொண்டு ஒரு குறை பீடியைப் பற்றவைத்தான். அவனைச் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த புனிதவதி கல்கியைக் காட்டி உரத்த குரலில் "இந்தத் தம்பி என்னுடைய செத்தவீட்டை நடத்துவதற்குப் பொறுப்பெடுத்திருக்கிறார்.. வேலும் மயிலும் உனக்கு இனிப் பொறுப்பில்லை" என்றார்.

தலைமை மருத்துவர் வருவதற்கு மதியத்திற்கு மேல் ஆகி விட்டது. புனிதவதியும் வேலும் மயிலும் ஆஸ்பத்திரி விறாந்தையிலேயே குந்தியிருந்தார்கள். மிதிவெடியில் சிக்கிக் கால் சிதைந்துபோயிருந்த சீருடை அணிந்திருந்த ஒருவனை புலிகள் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவருவதை புனிதவதி பார்த்தார். அவர் கண்களை மூடிக்கொண்டார். அவரது தடித்த உதடுகள் "அம்மாளாச்சி" என முணுமுணுத்தன.

புனிதவதிக்கு வயிற்றில் கட்டியிருப்பது உறுதியாகிவிட்டதென்றும் அதை உடனடியாக அகற்றாவிட்டால் உயிருக்கு ஆபத்து என்றும் தலைமை மருத்துவர் சொன்னார். சிக்கலான அந்த அறுவைச் சிகிச்சையைச் செய்வதற்கு இங்கு வசதியில்லை என்றும் கொழும்புக்குப் போய்த்தான் அறுவைச் சிகிச்சை செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர் சொன்னார்.

திரும்பிவரும்போது வேலும் மயிலுவிடம் புனிதவதி "நான் செத்துக்கொண்டிருக்கின்றேனா" எனக் கேட்டார். அவன் ஒரு பெரு மூச்சை மட்டும் வெளியிட்டான். அறுவைச் சிகிச்சைக்கு நான்கு இலட்சம் ரூபாய்கள்வரை செலவாகலாம் எனத் தலைமை வைத் தியர் சொல்லியிருந்தார். வீட்டுக்கு வந்ததும் முற்றத்து மணலில் சக்கப்பணியை இருந்துகொண்டு கால்களை நீட்டியவாறே புனிதவதி ரீச்சர் சொன்னார்: " நான் இப்படியே செத்துப் போகிறேன்..எனது செத்தவீட்டுச் சடங்கை இயக்கம் செய்து முடிக்கும்"

வேலும் மயிலும் கடுமையாக யோசித்தான். வவுனியா நகருக்குப் போய் பிரான்ஸுக்கு தெரிந்தவர்களிடம் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு எப்படியாவது மருமகன்

அமுதனைக் கண்டுபிடித்து. தாயார் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவித்து அவனைக் கொழும்புக்கு வரச் சொல்வதென்றும் வரமுடியாவிட்டால் நான்கு இலட்சம் ரூபாய் களாவது அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்பதென்றும் அவன் முடிவெடுத்தான். ஆனால் அதிலும் ஒரு பெரிய சிக்கல் இருந்தது.

எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி வவுனியா நகருக்குப் போவதென்றால் புலிகளிடம் "பாஸ்" பெறவேண்டும். யாராவது ஒருவரைப் புலிகளிடம் பிணையாக வைத்துவிட்டுத்தான் "பாஸ்" பெற வேண்டியிருக்கும். வேலும் மயிலுவுக்கு "பாஸ்" கிடைக்கும் எனச் சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில் அவன் புலிகளுக்குக் கொடுப்பதாக உறுதியளித்திருந்த மூன்று பவுண்களை இன்னும் செலுத்தவில்லை. தவிரவும் வேறு யாரையும் தனக்குப் பணயமாக வைப்பதும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

வேலும் மயிலுக்கு வன்னிக் காடுகள் தண்ணிப்பட்டபாடு. எனவே அவன் இரகசியமாக எல்லைக்கோட்டைக் கடப்பதென்று முடிவெடுத்தான். என்னதான் அவன் அசல் வன்னியான் என்றாலும் ஒவ்வொரு நாளும் நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் எல்லைக்கோடுகள் அவனைக் குழப்பிவிடக் கூடியவையே. வேலும் மயிலுவின் நெருங்கிய கூட்டாளி பரமேஸ்வரன் இந்த விசயத்தில் தேர்ச்சியானவன். அவன் இரகசியமாக எல்லைக் கோடுகளைக் கடந்து ஆட்களைக் கூட்டிச்செல்பவன். இந்த வியாபாரத்தில் அவன் கொஞ்சம் செழிப்பாக இருந்தான். புலிகள் பவுண் சேர்த்தபோது அவன் அய்ந்து பவுண்களைக் கொடுத்திருந்தான். இந்தப் பரதேசியிடம் அய்ந்து பவுண்கள் இருந்தது புலிகளை உறுத்தியிருக்க வேண்டும். இந்தக் கதை நடந்து முடிந்த சிலநாட்களிலேயே அவனைப் புலிகள் பொறிவைத்துப் பிடித்துவிட்டார்கள் என்றான் கதைசொல்லி.

பரமேஸ்வரன் எல்லைக்கோடு நிலவரத்தையும் அது எப்படியெல்லாம் மாறும் என்பதையும் வேலும் மயிலுவுக்கு மணலில் படம் வரைந்துகாட்டி விளக்கியதன் பின்பாக வவுனியா புறப்படுவதை தனது மனைவிக்கு மட்டும் சொல்லிவிட்டு உடுத்த உடுப்புடன் வேலும் மயிலும் தெற்கே புறப்பட்டான். உடைகளைக் கைகளில் வைத்திருந்து புலிகளிடம் மாட்டிக்கொண்டால் நேரடியாக "பங்கரு"க் குத்தான் அனுப்பப்படுவான். வெறும் கையுடன் மாட்டிக்கொண்டாலும்கூட ஏதாவது தகுந்த காரணம் சொல்லியாக வேண்டும். அந்தக் காரணத்தை இப்போதே யோசித்து வைத்திருந்தாலும் பிரயோசனமில்லை. எந்த இடத்தில், இரவிலா பகலிலா, எத்தனை மணிக்கு பிடி படுகிறான் என்பதைப் பொறுத்து அப்போதுதான் உடனடி யாகக் காரணத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிரான்ஸ் தொலைபேசி இலக்கங்கள் மூன்றை மண்பாடம் செய்து கொண்டான்.

பரமேஸ்வரன் சொன்னது சரியாகவே இருந்தது. வேலும் மயிலும் தொம்பன் குளத்திற்கு வந்து சேரும்போது தொம்பன் குளத்திலிருந்து இரண்டாவது கட்டை தொலைவில் எல்லைக் கோடு வடக்கு - தெற்கிலிருந்து விலகி கிழக்கு - மேற்காக ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்கு மாறியிருக்கும் எனப் பரமேஸ்வரன் கணித்துச் சொல்லியிருந்தான். மாறாக, அந்த

ஆமிக்காரர்களது காவல் நிலைகள். இடையில் அய்நூறு மீற்றர்கள் சூன்யப் பிரதேசம். இரவு இந்தச் சூன்யப் பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்து வேலும் மயிலும் தெற்கு நோக்கி ஓடவேண்டும். அடர்ந்த காடு அவனுக்குத் தைரியத்தைக் கொடுத்தது. காட்டிற்குள் நுழைந்து விட்டால் அவன் காடாகவே மாறிவிடுவான் என அவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக்

கொண்டான். தான் பிறந்து தவழ்ந்த வன்னிக்காடு தன்னைக் கைவிடாது என அவன் மனதார நம்பினான்.

வேலும் மயிலும் மறுபடியும் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

அப்போது அந்த முதுகில் அடிபட்ட காயங்களுடைய, கால்களில் சேறு பூசியிருந்த மனிதன் தனது முழங்கால்களில் தலையைச் சாய்த்து மெதுவாக அழுதுகொண்டிருந்தான்.

அந்த மனிதனின் பெயர் பழு. வவுனியா நகரத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள சிறியதொரு சிங்களக் கிராமமான மைத்ரீபுரவைச் சேர்ந்தவன்

எல்லைக்கோடு தெற்கு நோக்கி முன்னகரும் என அந்த நேரத்தில் தராகி சிவராம் தலைகீழாகக் கணித்து எழுதியிருந்ததும் இந்தக் கதைசொல்லிக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

ஒரு கிலோ மீற்றர் நீளத்திற்கு கிழக்கு எல்லைக்கோட்டில் புலிகளது காவல் நிலைகள். மேற்கே அதேயளவு நீளத்திற்கு

நகருக்குப் போய்விடலாம்.

இராணுவத்தின் எல்லைக்கோட்டுக்கு இரண்டு கிலோ மீற்றர்கள் தொலைவிலிருந்து முதற்கிராமத்தின் பிள்ளையார் கோயில் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி முகத்தைக் கழுவிவிட்டு விநாயகனை மனதாரக் கும்பிட்டுவிட்டு நெற்றி நிறைய

எல்லையைக் கடப்பதில் பரமேஸ்வரன் ஒரு நுட்பமான அறிவுரையை வேலும் மயிலுவுக்கும் வழங்கியிருந்தான். ஒரு போதும் இரு எல்லைக் கோடுகளுக்கும் மத்தியாகச் செல்லக்கூடாது. நடுவாகச் சென்றால் இரு தரப்பினது நோக்கு எல்லைக்குள்ளும் நாமிருப்போம். இருதரப்புத் துப்பாக்கிச் சூட்டையும் சந்திக்க நேரிடும். ஏதாவது ஒரு பக்கமாக ஒண்டிச் சென்றால் மற்றைய தரப்பினது பார்வையிலிருந்தும் துப்பாக்கிச் சூட்டிலிருந்தும் நாம் தப்பித்துக்கொள்ளலாம். இந்த வழியில் அயம்பது விழுக்காடுகள் ஆபத்துக் குறைவு. எனவே புலிகளது பக்கத்தைத் தவிர்த்து இராணுவத்தின் பக்கத்தாலேயே செல்லுமாறு பரமேஸ்வரன் அறிவுரை சொல்லியிருந்தான். ஆமிக்காரன் கண்டுகொண்டு சுட்டாலும் இலக்குத் தவற வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆனால் புலிகளது பக்கத்தால் சென்றால் அவர்கள் இலக்குத் தவறாமல் சுட்டுச் சாய்ப்பார்கள் என்பது பரமேஸ்வரனின் அனுபவ அறிவு.

அன்றிரவு எல்லைக் கோடுகளில் ஒரு சிறிய துப்பாக்கிச் சத்தம் கூடக் கேட்டிருக்கவில்லை. காட்டின் மைந்தனைக் காடு கைவிடவில்லை. விடிவதற்குமுன்பாகவே இரண்டு எல்லைக் கோடுகளையும் வேலும் மயிலும் தாண்டிவிட்டான். காலைச் சாப்பாட்டிற்கு வவுனியா

விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு கோயில் வாசற்படிக்கட்டில் களைப்புத்தீர் வேலும் மயிலும் உட்கார்ந்துகொண்டான். அந்தக் கோயிலுக்கு வெகுதூரத்திலேயே வீடுகளிருந்தன. கோயில் சுற்றுவட்டாரத்திலே ஆள் நடமாட்டமே யில்லை. கோயிலின் சிறுமண்டபத்திற்குள் இரண்டு ஆடுகள் படுத்திருந்தன. பிரான்ஸுக்குப் பேச வேண்டிய தொலைபேசி இலக்கங்களை ஒருமுறை வாய்விட்டுச் சொல்லிச் சரிபார்த்துக் கொண்டான். மருமகனிடம் பணம் கேட்கும் போது இரண்டு பவுண்களிற்கான பணத்தையும் சேர்த்துக் கேட்டுப் பார்த்துவிடலாம் என்று முடிவுசெய்தான். புலிகளிற்குத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்ட மூன்று பவுண்களில் இரண்டு பவுண்களைக் கொடுத்தாற் கூடக் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

அப்போது கோயிலுக்குப் பின்புறமிருந்து தோன்றிய ஓர் உயரமான மனிதன் விறைப்பாக நடந்து வந்து இவனுக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அந்த மனிதனுக்கு இருபது வயதுகள் இருக்கலாம். ஆள் கிட்டத்தட்ட ஆறரை அடிகள் உயரம் இருப்பான் என வேலும் மயிலுவுக்கும் தோன்றியது. இவ்வளவு உயரமான மனிதனை வேலும் மயிலும் தனது வாழ்நாளில் கண்டதில்லை. அந்த மனிதன் அணிந்திருந்த கறுப்புநிற நீளக் காற்சட்டை அவனது முழங்கால்களிற்கு சற்றுக் கீழேவரைதான் அவனது கால்களை மறைத்திருந்தது. அவனது நீளமான கால்கள் ஒரு முழுத்திற்குச் சேறால் பூசப்பட்டிருந்தன. அவன் தலையில் முண்டாசு கட்டியிருந்தான். அவனது உடல் வற்றிப்போயிருந்தது. முகம் வீங்கிக்கிடந்தது. தன்னையே வேலும் மயிலும் கவனிப்பதை உணர்ந்த அந்த மனிதன் சற்றுத் திரும்பி உட்கார்ந்த போது வேலும் மயிலும் அந்த மனிதனின் முதுகில் வரிவரியாக இரத்தம் கட்டியிருப்பதைப் பார்த்தான். யாரோ அவனைத் தாறுமாறாகச் சவுக்காலோ தடியாலோ இரக்கமில்லாமல் அடித்திருக்கிறார்கள். முதுகில் திட்டுத் திட்டாய் இரத்தம் காய்ந்திருந்தது.

வேலும் மயிலுவுக்கு அந்த மனிதனிடம் இரக்கம் பிறந்தாலும் எதுவும் பேசாமல் எழுந்து நின்றான். யாரும் யாரிடமும் இரக்கம் காட்டத்தக்கதான நிலையில் நாட்டு நிலவரம் இல்லை. ஒருவர் மீது மற்றொருவருக்குச் சந்தேகம் மட்டுமே நிலவிய காலமது என்றான் கதைசொல்லி.

வேலும் மயிலும் மறுபடியும் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான். அப்போது அந்த முதுகில் அடிபட்ட காயங்களுடைய, கால்களில் சேறு பூசியிருந்த மனிதன் தனது முழங்கால்களில் தலையைச் சாய்த்து மெதுவாக அழுதுகொண்டிருந்தான். அந்த மனிதனின் பெயர் பமு. வவுனியா நகரத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள சிறியதொரு சிங்களக் கிராமமான மைத்திரிபுரவைச் சேர்ந்தவன் அவன்.

அவனை அவனது கிராமத்தில் "மோடயா" பமு என்று அழைப்பார்கள். அவன் பிறவியிலேயே புத்தி மழுங்கியவனாக இருந்தான். அதனாலே அவன் பாடசாலைக்குச் சென்றதில்லை. நண்டும் சிண்டுமாக ஏழு பிள்ளைக ளிருந்த அந்த விறகுவெட்டியின் குடிசையிலே பமு வேண்டாத பிள்ளையாகவே இருந்தான். அவன் யானை மாதிரி தீனி தின்னக்கூடியவன். மாடு மாதிரி வேலை செய்யக் கூடியவன். ஆனால் அவனால் திருத்தமாக ஒரு வேலையைச் செய்ய முடிவதில்லை. அரை மணிநேரத்தில் செய்து முடிக்கக் கூடிய வேலையை ஒருநாள் முழுவதும் உடலில் வியர்வை ஆறாக ஓட ஓடச் செய்வான். அப்படியும் அந்தவேலை திருத்தமாக இருக்காது. பமுவை அவனது தீராத வயிற்றுப் பசி துரத்திக் கொண்டேயிருந்தது. காடுகள் அவனுக்குப் பழக்கமானவை. அவன் தின்று தீர்த்ததால் காடே வெறுமையாகப் போயிற்று என்று விறகு வெட்டியான அவனது தந்தை சலிப்புடன் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு.

பமு காலையில் எழுந்ததும்வேலை கேட்டபடியே கிராமம் முழுவதையும் சுற்றிவருவான். அன்றைய காலை உணவு கிடைத்தால் போதுமென்றிருக்கும். மதியம் இன்னொரு வீட்டில் வேலை கேட்பான். இரவு கையில் விளக்குடன் குளத்தில் நண்டு பிடிக்கப் போய்விடுவான். அவன் மீன்களையும் நண்டுகளையும் சமைக்காமல் பச்சையாக உண்பதற்குப் பழகியிருந்தான்.

சில நாட்களுக்கு முன்புவரை கிராமத்தில் கோப்ரல் கமகே கட்டிக்கொண்டிருந்த மாடி வீட்டில் அவனுக்குத் தொடர்ச்சியாக வேலை கிடைத்துக்கொண்டிருந்தது. கோப்ரலின் மனைவி பமுவுக்குச் சலித்துக்கொள்ளாமல் பாற்சோறிட்டாள். புது மனைப் புகுவிழாவின்போது பமுவுக்கு புதிய கறுப்புநிற நீளக்காற் சட்டையும் வெள்ளைச் சட்டையும் கிடைத்தன. அந்த நீளக் காற்சட்டை அவனது முழங்கால்களுக்கு சற்று கீழே வரையான பகுதியையே மறைத்தது.

கோப்ரல் கமகே அமைதியான, நகைச்சுவை உணர்வுடைய மனிதர். வடக்கு யுத்தமுனையில் அவர் படுகாயமடைந்து பிழைத்து வந்திருந்தார். அவரது கால்கள் இரண்டும் முழங் கால்களுக்குக் கீழே நீக்கப்பட்டிருந்தன. கோப்ரல் சக்கர நாற்காலியில் உட்கார்ந்து எப்போதும் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்துகொண்டிருப்பார். அவருக்கு அரசாங்கம் வழங்கிய நிவாரணப் பணத்தோடு அவரது மனைவியின் நகைகளை விற்றுத் திரட்டிய பணத்தையும் வைத்து இந்த அழகிய மாடிவீட்டை கோப்ரல் கட்டி முடித்திருக்கிறார்.

கோப்ரல் அன்று மாலையில் உற்சாகமான மனநிலையிலிருந்தார். வழக்கத்தைவிடச் சற்று அதிகமாகக் குடித்திருந்தார். அப்போதுதான் பமு அந்தக் கேள்வியை அவரிடம் கேட்டான்.

“நீங்கள் ஒரு சாதாரண கோப்ரல். இவ்வளவு பெரிய வீட்டைக் கட்ட உங்களுக்கு எங்கிருந்து பணம் கிடைத்தது?”

கோப்ரல் ஒருமுறை உரக்கச் சிரித்துவிட்டு “பழு உன்னிடம் ஒரு ரகசியம் சொல்கிறேன் யாரிடமும் சொல்லிவிட மாட்டாயே” என்றார்.

பழு கோப்ரலின் தலையில் தனது கையை வைத்து “யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன்” என்று குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

அவனது உற்சாகம் கோப்ரலின் உற்சாகத்தை மேலும் அதிகரிக்கவே அவர் தனது குரலை இன்னும் தாழ்த்திக் கொண்டே “புலிகள் தமிழர்களிடம் தங்கம் திரட்டுவது உனக்குத் தெரியுமா?” எனக் கேட்டார்.

பழு வியப்படைந்தவன்போல தனது கண்களை விரித்து “தெரியாது கோப்ரல்” என்றான்.

“ஆமாம் பழு.. புலிகளிடம் இப்போது ஆயுதங்கள் தீர்ந்துவிட்டன. வெளிநாட்டிலிருந்து அவர்களிற்கு ஆயுதம் வரும் வழிகளையெல்லாம் நாங்கள் அடைத்துவிட்டோம்” என்றார் கோப்ரல்.

பழு தலையை உற்சாகமாக ஆட்டிக்கொண்டான்.

கோப்ரல் மதுக்கிண்ணத்தை எடுத்து ஒரு மிடறு பருகிவிட்டுச் சொன்னார்: “இப்போது புலிகளிடம் துப்பாக்கிகள் இருந்தாலும் அவற்றிற்கான தோட்டாக்கள் அவர்களிடமில்லை. அவர்களே சொந்தமாகத் தோட்டாக்களை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கினார்கள். முதலில் செம்பிலிருந்தும் பிறகு ஈயத்திலிருந்தும் பிறகு அலுமனியத்திலிருந்தும் பிறகு இரும்பிலிருந்தும் பிறகு வெள்ளியிலிருந்தும் அவர்கள் தோட்டாக்களை உற்பத்தி செய்தார்கள்.

“மெய்யாகவா! அது எப்படி உங்களிற்குத் தெரியும் கோப்ரல் ?

கோப்ரல் கெக்கடமிட்டுச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்: “அந்தத் தோட்டாக்களை அவர்கள் எங்களிடம்தானே அனுப்பி வைத்தார்கள்.”

அது உண்மைதான் என பழு தலையை ஆட்டிக் கொண்டான்.

“கடைசியில் எல்லாவித உலோகங்களும் தீர்ந்துபோன நிலையில்தான் அவர்கள் மக்களிடம் தங்கம் சேர்க்கத் தொடங்கினார்கள். அந்தத் தங்கத்தை உருக்கி அவர்கள்

துப்பாக்கிகளிற்கான தோட்டாக்களைச் செய்தார்கள். சண்டையின்போது அந்தத் தங்கத் தோட்டாக்களில் எட்டுத் தோட்டாக்கள் எனது கால்களிலே பாய்ந்து அங்கேயே இருந்துவிட்டன. அந்தத் தங்கத் தோட்டாக்களை விற்றுத்தான் இந்த வீட்டைக் கட்டினேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கோப்ரல் தனது முகத்தில் இரகசியமும் உறுதியும் கலந்த பாவனையை வரவழைத்துக் கொண்டார்.

“அதுவா விஷயம்” எனச் சடுதியில் கூவிய பழு தனது நீண்ட மெல்லிய கைகளால் தனது வாயை முடியவாறே நிலத்தில் பொத்தென அமர்ந் துகொண்டான்.

அடுத்தநாள் காலையில், கிராமத்திலிருந்து பழு சொல்லாமற் கொள்ளாமற் காணாமற்போனான். இராணுவத்தில் சேருவதென்ற உறுதியான முடிவுடன் அவன் வவுனியா நகரத்திலிருந்த தலைமை இராணுவ அலுவலகத்திற்கு நேராகப் போனான். அங்கே காவலரணில் இருந்தவர்கள் இவனை

பேக்கரியில் வாங்கிய ஒரு றாத்தல் பாணில் அரை றாத்தல் பாண் தங்கரேகைக்கு அந்தப் பக்கம் இருந்தது...

உள்ளே அனுமதிக்கமறுத்தார்கள். “எதற்காக இராணுவத்தில் சேரப் போகிறாய்” என்று ஒரு சிப்பாய் இவனைப் பார்த்துக் கேட்க பழு எதுவும் சொல்லாமல் நின்றிருந்தான். இரகசியத்தைக் காப்பதாக அவன் கோப்ரலின் தலையில் கை வைத்தல்லவா சத்தியம் செய்திருந்தான்.

இவன் சற்றுப் புத்தி மழுங்கியவன் என்பது காவலரணிலிருந்த சிப்பாய்களிற்கு விளங்கிவிட்டது. "உனக்கு மரம் ஏறத் தெரியுமா" என ஒரு சிப்பாய் கேட்க. தெரியும் என பழு தலையை ஆட்டினான்.

"அதோ அந்தத் தென்னைமரத்தில் ஏறி நல்லதாக இளநீர் பறித்துப் போடு. உன் திறமையையும் பார்த்துவிடலாம்" என்றான் சிப்பாய். "இதோ" என்று சொல்லிவிட்டு பழு தென்னைமரத்தை நோக்கி ஓடினான்.

தென்னைமரம் என்னவோ குட்டையானதுதான். பழுவைப் போல இரண்டு மடங்கு உயரம்தானிருக்கும். ஆனால் அதில் ஏறிப் பத்துக் காய்களைப் பறித்துவிட்டு இறங்குவதற்கு பழுவுக்கு ஒருமணிநேரம் பிடித்தது. சிப்பாய்கள் இளநீர் குடித்து முடிந்ததும் வெற்று இளநீர் கோம்பைகளை பழுவை நோக்கி எறிந்தார்கள். பழு சிப்பாய்களை முறைத்துப் பார்த்தான். ஒரு சிப்பாய் " இங்கே ஆட்கள் தேவையில்லை , எல்லையில்தான் சண்டை நடக்கிறது அங்கே ஓடு " எனக் கூச்சலிட்டவாறே தனது கையிலிருந்த இளநீர் வெற்றுக் கோம்பையை பழுவை நோக்கி வீசிவான். இலக்குத் தப்பால் கோம்பை பழுவின் முழுங்காலைத் தாக்கியது. பழு கூச்சலிட்டவாறே காலைப் பிடித்துக்கொண்டான். மேலும் கோம்பைகள் பழுவை நோக்கி வர, பழு காலை நொண்டியடித்தவாறே ஓடத் தொடங்கினான். ஒரு கோம்பை அவனது முதுகில் விழுந்தது. ஒரு கையால் காலைப் பிடித்தவாறும் மறுகையால் முதுகைப் பிடித்தவாறும் ஒரு விநோதமான பிராணிபோல பழு துள்ளித் துள்ளி ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு எதிரே வீதியில் இராணுவப் பிரிவொன்று அணிநடை போட்டவாறே மிடுக்காக வந்துகொண்டிருந்தது.

அன்று மாலையில் எல்லையிலிருந்த இராணுவக் காவலரண் ஒன்றில் பழு உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனது முன்னுக்குப் பின்னான பேச்சுகள் இராணுவத்தினருக்குச் சந்தேகங்களைக் கிளப்பியவாறேயிருந்தன. இராணுவத்தில் சேருவதற்கு எதற்கு எல்லைக்கு வரவேண்டும் என அவர்கள் கேட்டார்கள். தலைமை முகாமில் அப்படித்தான் சொன்னார்கள் என்றான் பழு. காவலரணிலிருந்து தலைமை முகாமுக்குத் தொடர்பு கொண்டு கேட்ட இராணுவத்தினருக்கு, பழுவை அடித்துத் துரத்துமாறு உத்தரவு கிடைத்தது. முதலில் அவனிடம் தன்மையாக எடுத்துச்சொல்லி அவனைத் திரும்பவும் கிராமத்திற்கே போய்விடுமாறுதான் இராணுவத்தினர் சொன்னார்கள். ஆனால், கிராமத்திற்குச் திரும்பிச் செல்வதென்றால் இராணுவ வீரனாகத்தான் செல்வேன் என்று பழு சொல்லிவிட்டான். அந்த நேரம் பார்த்து புலிகளின் பக்கத்திலிருந்து துப்பாக்கிகள் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. இராணுவச் சிப்பாய்கள் மணல் மூடைகளிற்குப் பின்னால்

பதுங்கிக்கொண்டு பழுவின் கைகளையும் பக்கத்திற்கு ஒரு-வராகப் பிடித்து பழுவைக் கீழே இழுத்தார்கள். பழு நிமிர்ந்து நின்று தலையை ஒரு சிலிர்ப்புச் சிலிர்த்துக்கொண்டு தனது இரு கைகளையும் உதறிக்கொண்டான். இரண்டு சிப்பாய்களும் மூலைக்கு ஒருவராய் விழுந்தார்கள். பழு காவல் அரணிலிருந்து பாய்ந்து முன்னோக்கி ஓடினான். அடுத்த நூறு மீற்றர்கள் தூரத்தில் மரங்களிடையே பதுங்கியிருந்த இராணுவத்தினரிடம் பழு வசமாக மாட்டிக்கொண்டான்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவர்கள் இராணுவக் காவலரணில் வைத்து பழுவை உருட்டி விளையாடினார்கள். ஒரு சிப்பாய் தனது இடுப்புப் பட்டியால் அது பிய்ந்துபோகும்வரை பழுவின் முதுகில் அடித்தான். காலையில் அவர்கள் பழுவை விரட்டி விட்டார்கள். பழு சட்டையைக் கைகளில் எடுத்தவாறு அழுகொண்டே போனான். அப்போது ஒரு சிப்பாய் "ஏய் பழு! யாழ்ப்பாணத்தில் தான் இராணுவத்துக்கு ஆட்கள் தேவை" என்றான். அதைக் கேட்டதும் பழுவின் அழகை கொஞ்சம் குறைந்தது. அவனுக்குச் சற்று உற்சாகம் கூட ஏற்பட்டது. அவன் யோசித்தவாறே நடந்துகொண்டிருந்தான். இராணுவத்தில் எப்படியாவது சேர்ந்துவிடுவது என அவன் தனக்குள் ளேயே உறுதி எடுத்துக்கொண்டான். கையிலிருந்த சட்டையைத் தலையில் முண்டாசாகச் சுற்றிக்கொண்டான். கைகளை விறைப்பாக வைத்துக்கொண்டு ஒரு நிமிடம் நின்றுான். பிறகு ஒரு காலை முன்னே வைத்து "வம" எனச் சொன்னான். பிறகு அடுத்த காலை முன்னே வைத்து "தக்குன" என்றான். வம - தக்குன, வம - தக்குன, வம - தக்குன எனச் சொல்லிக்கொண்டே அவன் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்து சேரும் வரை அவன் தனது இராணுவ நடையை நிறுத்தவில்லை.

காலை பத்துமணிக்கு வவுனியா தொலைத்தொடர்பு நிலைய மொன்றிலிருந்து பிரான்ஸுக்கு முதலாவது தொலைபேசி அழைப்பை வேலும் மயிலும் செய்தான். அவன் அழைத்துப் பேசிய மூவருக்குமே புனிதவதி ரீச்சரின் மகனைக் குறித்து எதுவும் தெரியவில்லை. ஆனால் மூவருமே அவனைத் திட்டினார்கள். புனிதவதி உயிருக்கு ஆபத்தான நோயிலிருக்கிறார் என வேலும் மயிலும் சொன்னபோது "சிவன் சொத்து மட்டுமல்ல உற்ச சொத்தும் குலநாசம்" என்று பிரான்ஸிலிருந்து பதில் கிடைத்தது.

இனி அழைப்பதற்கு இலக்கமுமில்லை. அழைக்கப் பணமும் இல்லை. வேலும் மயிலுவின கையில் நூறு ரூபாய் சொச்சம் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தது. மதியம் சைவக் கடையில் சாப்பிட்டு விட்டு நேரத்தைப் போக்குவதற்காகத் திரைப்படம் பார்க்கப் போனான். அவன் கடைசியாகப் படம்பார்த்து இருபது வருடங்களிருக்கும். திரைப்படம் முடிந்ததும், இப்போது புறப்படால் எட்டுமணியளவில் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போய்ச்

சேர்ந்துவிட முடியும் என வேலும் மயிலும் கணக்குப் போட்டான். பிள்ளையார் கோயிலில் கொஞ்சம் உறங்கிவிட்டு, நடுச் சாமத்தில் காட்டுக்குள் நுழைந்து எல்லைக் கோட்டைக் கடக்கலாம் என முடிவு செய்தான். இரவு சாப்பிடுவதற்காக “சிந்தாமணி பேக்கரி”யில் ஒரு றாத்தல் பாணும் அருகிலிருந்த சிறிய கடையில் நான்கு பச்சை மிளகாய்களும் ஒரு பீடிக்கட்டும் வாங்கி ஒரு பையில் வைத்துக் கொண்டே வவுனியா நகரிலிருந்து அவன் புறப்பட்டான்.

பிள்ளையார் கோயிலில் யாரோ விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டுப் போயி ருப்பது தெரிந்தது. வேலும் மயிலும் கவனமாக சுற்றுப்புறத்தை நோட்டம் விட்டவாறே கோயிலுக்கு வந்தான். கோயிலின் சிறிய மண்டபத்தில், காலையில் பார்த்தவன் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருப்பது மங்கலாகத் தெரிந்தது. இப்போது அவன் அழவில்லை. சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு வேலும் மயிலும் எதிர்ப்புறச் சுவரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். எதிரிலிருப்பவனின் கண்கள் மண்டபத்தின் நடுவாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த விளக்கையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் அவனது கால்கள் தாளகதியில் தரையைத் தட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் வேலும் மயிலும் கவனித்தான்.

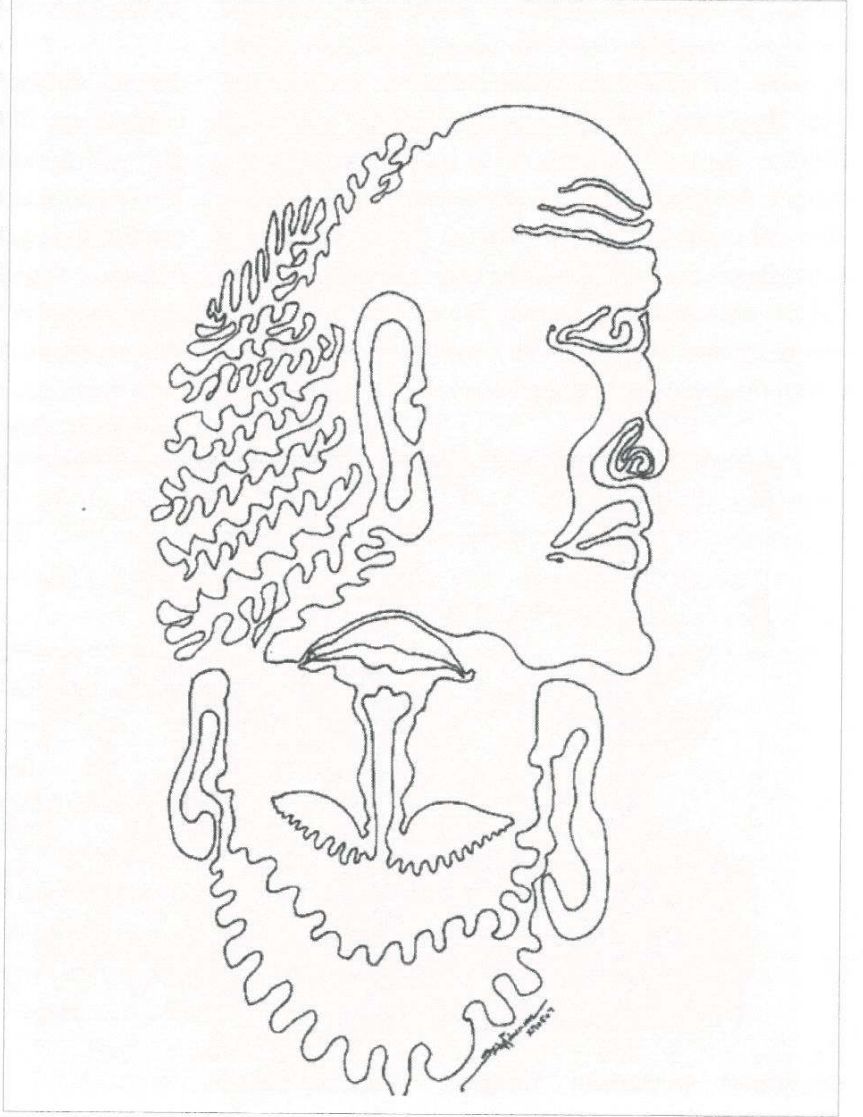
வேலும் மயிலுவுக்குப் பசி எடுத்தது. முதல் நாள் இரவு முழுவதும் தூங்காததால் சோர்வு கண்களை அமுக்கியது. வேலும் மயிலும் தான் சாய்ந்திருந்த சுவரிலிருந்து நகர்ந்து மண்டபத்தின் நடுவாக உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனது தலைக்கு மேலே விளக்கின் சுடர் தங்கம் போல ஒளிர்ந்தது. அவன் எதிரிலிருந்தவனை “தம்பி” எனக் கூப்பிட்டு தன்னருகே வருமாறு சைகை செய்தான். அந்த உயரமா னவன் எழுந்திருக்காமல் கைகளையும் கால்களையும் அசைத்துக் குண்டியை நிலத்தில் தேய்த்தவாறே முன்னே நகர்ந்துவந்து வேலும் மயிலுவுக்கும் முன்னால் இருந்தான்.

பையிலிருந்த ஒரு றாத்தல் பாணை எடுத்து சரி பாதியாகப் பிய்த்து ஒரு துண்டை எதிரிலிருந்தவனிடம் கொடுத்த வேலும் மயிலும் பையைத் துளாவி நான்கு பச்சை மிளகாய்களையும் எடுத்து இரண்டு மிளகாய்களை அவனிடம் கொடுத்தான்.

இருவரும் எதுவுமே பேசிக்கொள்ளாமல் அமைதியாகச் சாப்பிட்டார்கள். உயரமானவன் பச்சை மிளகாயைக் கடிக்கும்

போதெல் லாம் ஸ்.. ஸ்.. எனச் சத்தம் எழுப்பினான். “பச்சை மிளகாய் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லை போல” என்று வேலும் மயிலும் நினைத்துக்கொண்டான். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் வேலும் மயிலும் தனது சுவர் ஓரமாகப்போய் இருந்து கொண்டான். உயரமானவனும் உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலேயே பின்நகர்ந்து தனது சுவர் ஓரமாக உட்கார்ந்து கொண்டான்.

வேலும் மயிலும் சுவர் ஓரமாகப் படுத்துக்கொண்டான். மற்றவனும் தனது சுவர் ஓரமாகப் படுத்துக்கொண்டான். நடுச் சாமத்தில் எழுந்திருந்து அங்கிருந்து போவது என்ற திட்டத்

துடன் வேலும் மயிலும் கண்களை மூடிக்கொண்டான். சற்று நேரத்திலேயே மற்றவன் எழுப்பும் குறட்டைச் சத்தம் இவனுக்குக் கேட்டது. வேலும் மயிலும் நிம்மதியுடன் கால்களைத் தளர்வாக்கி ஆட்டிக்கொண்டான்.

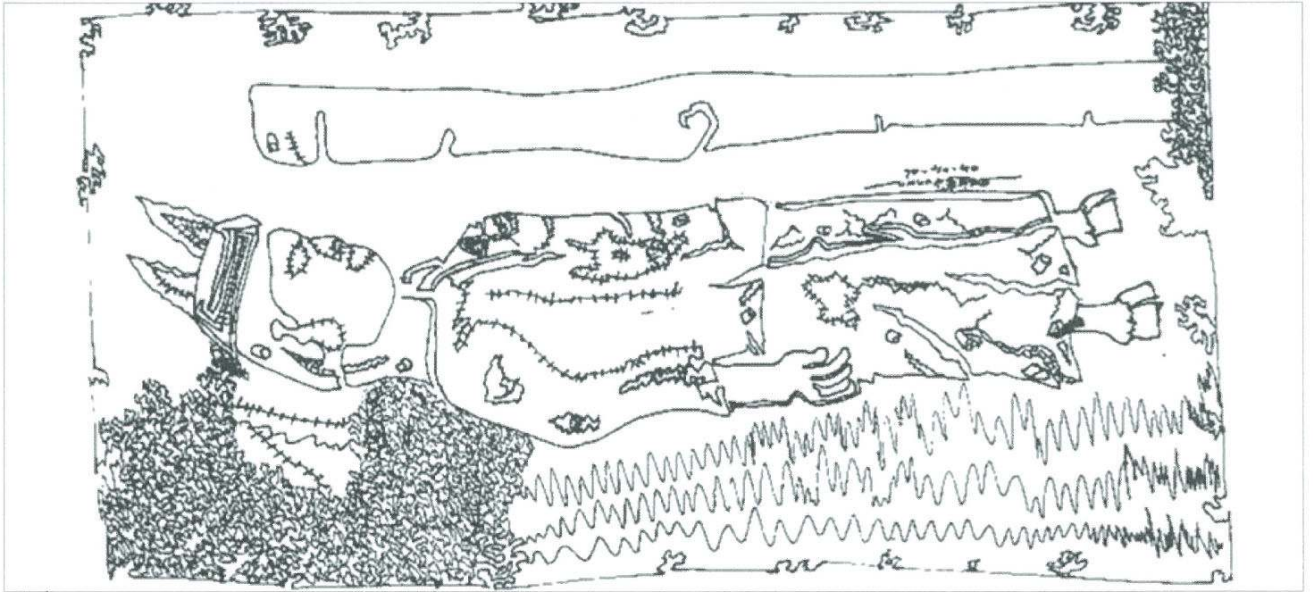
நடுச் சாமத்துக்குச் சற்று முன்னதாகவே கண்விழித்த வேலும் மயிலும் எதிர்ச் சுவரைப் பார்த்தபோது அங்கே உறங்கிக்

கொண்டிருந்த உயரமானவனைக் காணவில்லை. வேலும் மயிலும் இருளில் தட்டுத் தடுமாறிப் போய்க் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி முகத்தைக் கழுவிவிட்டு, கோயிலுக்குள் வந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்த சங்குக்குள் கையைவிட்டு கை நிறைய விழுதியை அள்ளி நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்து நின்றான். இருளுக்குக் கண்கள் பழகியதும் காட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

காட்டுக்குள் நுழைந்து மரங்களோடு மரங்களாக வேலும் மயிலும் நடந்துகொண்டிருந்தான். ஏதோ ஒரு மாற்றத்தை அவனால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்ததெனினும் அதை அவனால் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. காடு வெளிச்சமாக இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. ஏதோ சரியில்லை... திரும்பிப் போய்விடலாமா என அவன் நினைத்த போது எதிரிலிருந்த மரம் ஓசையில்லாமல் அவன் கழுத்தை நோக்கிப் பாரமான கத்தியை வீசியது. வேலும் மயிலுவின் தலை இரண்டடி தள்ளிப்போய் விழ அவனது முண்டம் அனிச்சையில் கைகளைக் குப்பியவாறே காட்டின் மடியில் வீழ்ந்தது. அன்று மாலை எல்லைக்கோடு மாறியிருந்ததை அறியாமலேயே வேலும் மயிலும் செத்துப்போனான்.

சந்தையடியில் அந்த வண்டி நிறுத்தப்பட்டபோது, கல்கி கூரையிலிருந்து ஒரே தாவாகக் கீழே தாவி வண்டியின் பின்புறம் சென்று பிரேதத்தை முடியிருந்த படங்கை இழுத்து ஓரத்தில் போட்டான். சந்தையிலிருந்த சனங்கள் அந்த வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். சந்தையிலிருந்த வேலும் மயிலுவின் மனைவி சனங்கள் ஓடுவதைப் பார்த்தாள். அவர்கள் "பிரேதம்" எனக் கூச்சலிட்டபோது அவளது நெஞ்சு திடுக்குற்றது. அவள் போட்டது போட்டபடியிருக்க எழுந்து அந்த வண்டியை நோக்கி ஓடினாள். வண்டியின் அருகில் நின்றிருந்த கல்கி, சனங்களை ஒழுங்குபடுத்தி வரிசையில் விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வேலும் மயிலுவின் மனைவி அந்த வண்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தபோது பிரேதத்தைக் கண்டாள். இலங்கை இராணுவத்தின் தொப்பியை அந்தப் பிரேதம் அணிந்திருந்தது. இலங்கை இராணுவத்தின் சீருடைச் சட்டையை அந்தப் பிரேதம் அணிந்திருந்தது. இலங்கை இராணுவத்தின் தடித்த இடுப்புப் பட்டியை அந்தப் பிரேதம் அணிந்திருந்தது. இலங்கை இராணுவத்தின் சீருடையான பச்சை நிற நீளக் காற்சட்டையை அந்தப் பிரேதம் அணிந்திருந்தது. அந்தப் பச்சைநிற நீளக் காற்சட்டை பிரேதத்தின் முழங்கால்களிற்கு சுற்றுக் கீழே வரைதான் பிரேதத்தின் கால்களை மறைத்திருந்தது.

அடுத்தநாள் காலையில் புனிதவதி ரீச்சரின் வீட்டுப் பக்கமிருந்து புழுதியைக் கிழித்துக்கொண்டு வேகமாக கறுப்பு நிற "பிக்கப்" வண்டி வந்தது. அந்த வண்டிக்குப் பின்பாக சில இளைஞர்கள் சைக்கிள்களிலும் சிறுவர்கள் வெறுங் கால்களுடன் ஓடியும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த வண்டியின் கூரை மீது, வட்ட வடிவத்தில் மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருந்த கல்கி இறுகிப்போன முகத்துடன் கால்களை அகலவிரித்துப் போட்டவாறு உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த வண்டிக்குள் பிரேதம் இருந்தது.

இவ்வாறாக "சிந்தாமணி பேக்கரி"யில் வாங்கிய ஒரு றாத்தல் பாணில் அரை றாத்தல் பாண் தங்கரேகைக்கு அந்தப் பக்கம் இருந்தது. அரை றாத்தல் பாண் தங்கரேகைக்கு இந்தப் பக்கம் இருந்தது என்று சொல்லி முடித்தான் கதைசொல்லி.

அவர்களால் கண்டடைய முடியாத பரவசம் ஒன்றிருக்கிறது

கஜ்சுரா

F.B@katsura.bourassa

எனது கவிதையை நானே மீள்புணருகையில் கிடைக்கும் இன்பத்தின் கொள்ளளவு என்ன? ஒரு கவிதையை எழுதுவதும் அதை இன்னொரு தருணத்தில் வாசிப்பதிலும் இருக்கின்ற பரவசம் என்பது ஒன்றாவதில்லை. அது வேறொரு பெயரில் இருக்கும் கவிதையைத் திரும்பப் பார்த்து எழுதுவதற்கு ஒப்பாகும்.

எண்ணற்ற கவிஞர்களுடன் வாழும் கவிதைகளில் இன்னமும் கவிதை குறித்து எழுதிக்கொண்டே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் எழுத்துக்களில் கவிதை ஒழிந்துகொண்டே ஓடுகிறது ஆங்காங்கே வழியும் சில ததும்பல்களுடன்.

1980 களிலிருந்து 'கிறீஸ்' பூதங்களைப் பார்த்த. 'இந்தா பிள்ளையைப் பிடி இந்த பிள்ளையைப் பிடி' என்று மல்லாகத்தில் அலைந்த. மோகினிப் பிசாசுகளைக் கண்ட கண்களால்தான் நாம் நமது கவிஞர்களையும் காண்கிறோம். அதனால் எமக்குப் பெரிய ஆச்சரியங்களை அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு தமிழகத்துக்கார வாசகன்அல்லது வாசகியால் 'கிறீஸ்' பூதத்தை தன் மன-தளவிலோ அல்லது புலனளவிலோ புரிந்து கொள்ளவே முடியாதபோது ஈழத்துக் கவிதை அலகை எப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? ஆனால் பாருங்கள் ஈழத்தில் வாழ்கின்ற கவிஞனைவிட தமிழகத்து ஆய்வாளர்களுக்கும் அவர்களது பதிப்பகத்தார்களுக்கும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்து கவிஞர்கள் உலகத்தை மாய்க்கின்றவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். உன்னதமானவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். வாழும்

காலநிலை அரசியல் நெருக்கடிகள் என்று எதையும் அருகிருந்து உணராதவர்கள் பரதேசம் போய் பழஞ்சீலையைக் கிழித்தாலும் பாடிப்பெருவழி கடந்ததாய் எடுத்துரைக்கிறார்கள். பாவம் கணக்கு வழக்குகளுக்குள்ளேயே கவிதையை நெறுத்தெடுக்கிறார்கள்.

1.

யுத்தம் எப்போதும் நிர்வாணத்தை நோக்கியே அசையும். யுத்தத்தில் வெல்வதிலும் தோற்பதிலும் அதிகம் தரிசிக்க முடிவது நிர்வாணமே. இராணுவச்சிப்பாய்க்கு நிர்வாணம் குறித்து இருக்கும் அக்கறைக்கும் அவனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட போர்க்கைதிக்கு இருக்கும் அக்கறைக்கும் பெரிய வேறுபாடுகள் இருப்பதில்லை. இரண்டுக்கும் உயிரில் இருக்கும் அச்சத்தைப்போலவே ஆசையைப் போலவே நிர்வாணத்திலும் அச்சமிருக்கிறது. ஆசையிருக்கிறது. ஒன்றையொன்று வெற்றி கொள்வதில்தான் அதன் இருப்பிடம் மாறுபடுகிறது.

2.

நிழலை நகர்த்தி
உயர்த்தியது
சூரியன்.

நிழல் குளிர்
 சூடுபட்ட இடத்தில்
 வெளிச்சம்.
 வெளிச்சத்தில் சூடற்று
 குளிர்ந்து போன
 நிழலுக்குள்
 ஒழிவதென்ன
 விளையாட்டு?

3.

நனைந்து கிடந்த ஆற்றின் வாசலில்
 இராணுவக் கோடு.
 அவனைப் போலவே
 ஊர்ந்து போன ஓணானில் ஓட்டியது பயம்.
 காட்டை வழி மறித்து ஊருக்குள் ஓடியது
 இராணுவநதி.

சலசலவும் கிறுகிறுவும்
 சரீரம் முழுதும்
 பரவ
 ஆற்றின் திசை நோக்கி அகலும்
 உயிர்சதை.

ஆறு வழி வந்த
 ஒரு இராணுவத் தாக்குதலில்
 இருந்து தப்புவது-

அரை நூற்றாண்டுகாலம் பொதுவான
 வாழ்க்கையை இழந்த ஒரு சமூகத்தின்
 மொழியை விளங்கிக்கொள்ளல் என்பது
 அந்த சமூகத்தாலேயே முடியாதபோது...
 அதற்கு வெளியிலிருந்து பராக்குப்பார்த்த
 சமூகத்தால் விளங்குதல் சாத்தியமில்லை

மரணத்திற்கும் வாழ்வுக்கும்
 இடையில்
 எத்தனை நிமிடம்?

4.

மண்ணிற் துளையிட்ட கற்சுவர்.
 துளை விளிம்பில்
 புதையுண்டு போன மரணத்ததைத்
 தருவி ஆறவிடும் கண்ணீர்.
 நினைவுக்கு மலரிட்டு மலருக்கு நீரிட்டு
 மனதை வருத்துவதில் ஆறாது நீ செய்த துயர்.
 தோண்டி எடுத்தித் தூரப் போடு.
 தேவையான இடத்தில் எதற்கு?
 உனக்குத் தேவையற்ற கல்லறை.

இந்தக்கவிதைகள் ஒரு தமிழக வாசகனுக்கு அல்லது
 கவிதை விமர்சகனுக்கு எவ்வித சலனத்தைக் கொடுக்கும்?
 நமது மொழியை அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள
 முடிந்ததா?
 எப்பொழுதும் தன்மீதான அத்தீத கவனக்குவிப்பைக்
 கொண்ட ஒரு அரசியல்வாதியைப் போன்ற தமிழகத்து
 எழுத்தாளன் புரிந்து கொள்ளும் முறை நம்மைப்
 போன்றதல்ல. அது வேறு.

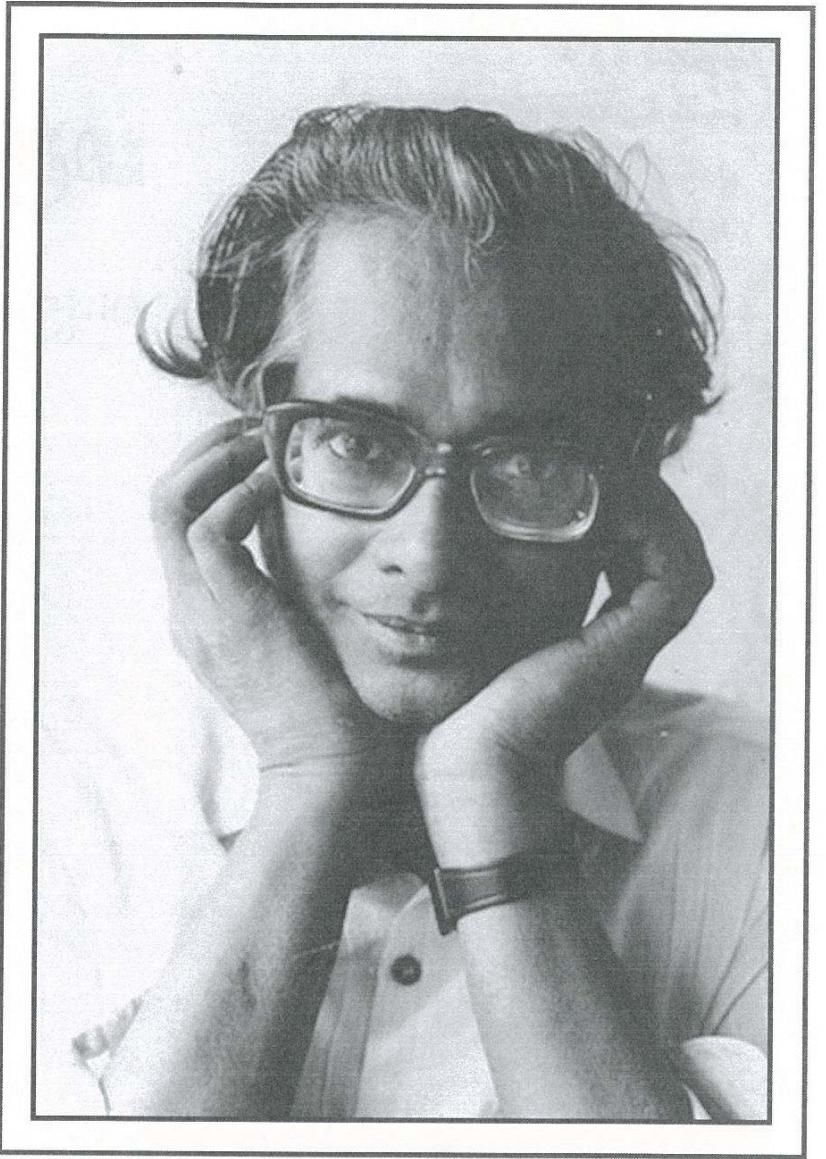
நமது மொழியை அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள
 முடிந்ததா? என்ற கேள்வியில் ஊடுருவும் ஒரு
 அப்பாவித்தனம் எதுவென்றால் நாங்கள் எழுதுவதெல்லாம்
 , அவர்களுக்கு விளங்கவேண்டும் என நினைப்பதுவும் -
 தமது விளங்கிக் கொள்ளலுக்கு உட்படாதவை
 இலக்கியமல்ல என அவர்கள் நினைப்பதும்தான். இவை
 இரண்டுமே வேறு வேறு தளங்களில்
 இலக்கியத்திற்கு சம்பந்தமற்றவை. இங்கே
 மொழி என்பதும் வெறும் தமிழை அல்ல
 அது கடந்து வந்த சமூக
 வியாக்கியானங்களை.

இப்பொழுது ஒரு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை
 ஈழத்தவனுக்கு வாசிப்பில் கிடைக்கும்
 அனுபவத்திற்கும் தமிழகத்துக்காரனுக்கு
 கிடைக்கும் அனுபவத்திற்கும் மிகப்பெரிய
 வேறுபாடு உள்ளது. நமது மொழியும்
 பாடுகளும் அதன் பரவசங்களும் வேறு.
 அது தமிழகத்து இலக்கிய முதலைகளால்
 கண்டடைய முடியாதது.

எப்படி கவிதை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தமது
வசதிக்குரிய
கவிதைகளை மொழி பெயர்த்தார்களோ
அதுபோலவே தமது
வசதிவாய்ப்புக்குரிய புலம்பெயர்ந்தவர்களது
கவிதைகளையே பொருள்
கொள்ளுகிறார்கள். தமக்கு முன்னுரை எழுதக்
கிடைக்கின்ற புலம்பெயர்ந்தவர்களது கவி
தைத் தொகுப்புகளை சிறுகதைகளை
நாவல்களை உலக இலக்கியமாக்கி புனைந்து
தள்ளுகிறார்கள்.

உண்மையில் பாலஸ்தீனியக் கவிதைகள்
என்றும் நிக்கரகுவாக் கவிதைகள், ரசியக்
கவிதைகள் என்றும் நாம் தமிழில்
வாசித்தவைகள் அந்தப் பிரதேசங்களை
அவர்களின் படிப்பினைகளை எங்களால்
பூரணமாக உள்வாங்கக் கூடியனவாக
இருந்தனவா? உண்மையில் அவை
பாலஸ்தீனக் கவிதைகள் என்று
அடையாளப்படுத்த முடியுமா? தமிழ்
மார்க்சியர்களால் தமக்கு ஏற்ற கவிதைகளே
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அவற்றைப்
பாலஸ்தீனக் கவிதைகள் என்ற பெயரில்
வெளிவந்தன. உண்மையில் அவை
பாலஸ்தீனக் கவிதைகளல்ல. பாலஸ்தீன
அரசியல் கவிதைகள். மேலும் ஈழத்துத்
தமிழ்க்கவிதை என்று மாற்றுமொழிகளில்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகள் மட்டும்
அல்லவே ஈழத்துக் கவிதைகள். தனியே
மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுப்பு மட்டுமானா
ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள்? இந்த மாதிரி யான மொழிபெ-
யர்ப்புக்கள் மாற்று மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பவர்களின்
அரசியலைப் பொறுத்தே அவை தெரிவு செய்யப்படும்.
அவை கவிதை குறித்தான அக்கறையின் நிமித்தம் ஒருபெ-
றுமூலம் செய்யப்படுவதில்லை.

அரை நூற்றாண்டு காலம் பொதுவான வாழ்க்கையை
இழந்த ஒரு சமூகத்தின் மொழியை விளங்கிக் கொள்ளல்
என்பது அந்த சமூகத்தாலேயே முடியாதபோது அதற்கு
வெளியிருந்து பராக்குப்பார்த்த சமூகத்தால் விளங்குதல்
சாத்தியமில்லை. ஆனால் என்னமோ ஒரு ஈழத்துப் புலம்
பெயர்ந்த எழுத்தாளனுக்குத் தமிழகத்து பஞ்சவர்ணக்கிளி
தேவைப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. இன்று அதிகமாகத்
தன்னை எழுதுதலை விடுத்து தமிழகத்து ஆசாமிகளுக்குக்
கதை எழுதிக் காலத்தைத் தள்ளுகிறார்கள் ஈழத்து
எழுத்தாளர்கள்.

இதற்குள் நமக்குப் பரீட்சார்த்தக் கவிதைகள் வேறு எழுதித்
தருகிறார்கள் எமது கவிஞர்கள். கவிதை எழுதுதல்
என்பதற்குள் எதற்கு பரீட்சார்த்தக் கவிதை? நமது
கவிஞர்கள் என்ன நாசாவிலா வேலை செய்கிறார்கள்?
கவிதை என்ன விண்வெளிக்கு அனுப்பிவைக்கும்
ரொக்கட்டா? பரீட்சார்த்தமாக அனுப்பிவைக்க?

தமிழகத்து இலக்கியவாதிகள் தமக்குத் தேவையான சார்பு
நிலையிலிருந்து புலம்பெயர் இலக்கியங்களை
அணுகுதலும் அவற்றை தம்மால் முடிந்தவரை
உன்னதமாக்குதலும் தமக்குத் தோதானவர்களைக்
கொண்டு தமது எழுத்துக்களைத் தாமே சந்தைப்படுத்தும்
முயற்சிகளை புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகள் தொடர்ந்து
செய்வதும் கேவலமானவை. இந்த இரண்டு கேவலமான
நடைமுறைகளும் விரைவில் இருசாராராலும் நடைமுறைச்
சாத்தியமற்றுப் போக வேண்டும்.

கருகும் நீரில்
தலைகீழாக மருத மரங்களும்
என நீனை வகளும் நெளிய
சிற்பரறு நடக்கிறது.

மருத நிலம்

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்

பறக்கிற குறு மணலிலாடு
பார்வையில் தென்படும்
இராணுவத் தடங்கள்
கண்ணை உறுத்தியபொதும
பொர் ஓசைகள் மவுனித்த துணிச்சலில்
பாலியாற்றும் கரையில் இருந்தென்.

இருந்தும் என்ன
நம் வீர விந்துகள்
இன்னும் சிறையில் என்பது நெருடும்.

தென்றலிலா
வரால் மீன்களின் இராப்பொசனத்திலா
நாணல்கள் அசைகின்றன.
வண்டிபாடலில் மயங்கி மொட்டுகள்
துகில் அவிழ்க்கிற மரலை.

அழிக்கப்பட்ட காடுகளும்
காடு மண்டிய வயல்களுமான் தி
நீர்ப் பறவைகளை இழந்த
என் மருத வழி.

எனினும் நீர் ஓடி நெல்தழைத்து
நீர்ப்பறவை வான் நிறைய
ஆம்பலின் கீழ் வரால் மறையும் நாளுக்காய்
முட்டையாய் காத்திருக்கும் மண்.

F.B@jaya.palan.9

வெள்ளைவானரங்கள் துள்ளும் சந்து

F.B@: ramanitharan.kandiah

சித்தார்த்த சே குவேரா

வெள்ளைவானரங்கள் துள்ளும் சந்தொன்றில்
விழி பிதுங்கி வாழ்ச் சபிக்கப்பட்டார்
என்னார் காய உலர்ந்தவர்
பழந்தோப்பு
கருகிக் கவி கண்பட்டு.

கதையும் கவிதையும்
கட்டுரையும் தத்துவமும்
கூட்டுக் கலவிக் குரங்குகள்
நாற்றபீயெனக் கழியும்
வான் இரதம் தரிக்கும்
இடைவெளியில்..
வசப்பட்ட திரை. அரங்கில்.

கையகட்டி.

காலகட்டிக்கொள்ளைவானரங்கள்

கையைக்கட்டிக் காலைக்கட்டி – வேக

சாயங்கலைந்து இன்னொரு காலை
மீள மானுடராய்ப் பின்கூர்ந்து காலை
நிலம் பாவி பாவக்கதைகள் வேளை
இதுவென வரும் முன்வெள்ளை
வான் இரதமுலாவிய கள்ளவானரங்கள்.

வெள்ளை வான்ரதங்கள்
வெறிகொண்டுவாக் கண்டார்.
தம்முன்றில். தெருமுக்கில்
பொழிநிலவெச்சத்தில், எரிகதிர்வெளிச்சத்தில்.

வந்து குந்தி,
வாய்பொத்திக் காற்றையும்
மொழிபொத்தி நாவையும்
வழிபொத்தி விழியையும்
சான்றாய் சத்தமின்றியிருந்தற்கு
மெச்சி, மாந்துமொந்தை மதுச்சேனை
மீண்டிடாதழித்த தோப்புக்காய்
“துன்புற்றோம் நும்மோடு தோழீர் நாம்”
விண்டு விசனித்து மீண்ட
மறுவேளை பையப் பறக்கும்
வெள்ளை வான் இரதம்.
வந்த வழி மீந்தது
முகர்ந்துண்ண...

“எரியெண்ணெய்ப்புதங்கள் போயின” என்றெண்ணி

மடல் விழிமூட முன் தாவின, சுள்ளிவால் சுழன்றாடக்
கொள்ளிக்கலம்பகம் கொண்டோம் நாமென்று சாய
வெள்ளைவானரங்கள் விரிந்து தோப்பெங்கெங்கணும்.

தோப்பு மேலொரு முறை
யோனி கிழியக்

.....கதறவுங்கூடாமல்

முன்னே மொழி கொண்டு
எள்ளியதை நுணாவின்
நுணாவியதை நுள்ளின்
நுள்ளியதை அள்ளின்
அள்ளியதை துள்ளியகற்றின.
வெள்ளியது பள்ளிமெல்ல எழு
தோப்பில் சத்தம் செத்திருக்கும்
சொட்டி....

குருதி கழியும்
நிணநிலத்தில்.

..... துளி இரத்தமும் அற்றதுவாய்

வாய்பொத்திக்காற்றும்த
மொழிபொத்திநாவும்

கள்ளச்சூரியனோ நிலை
காணான்போற்சென்று பொல்லா
வன்கலவி பிரித்துப் புரிந்து
கொன்றான் வெண்மதியை!

வழிபொத்திவிழியும்
சத்தமின்மையே சான்றாகும்.

12/10/13

சர்வதேச விழாக்களில் பெரிதும் பேசப்பட்ட படம் "With you without you". பிரசன்னா விதானகே என்ற சிங்களத் திரைப்படக் கலைஞரின் ஏழாவது கலைப்படையாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு அற்புதத் திரைப்படம் இது. மரபு வழிப்பட்ட திரைப்படங்களின் தன்மைகளை முறித்துக் கொண்டு ஒரு புதிய பாணியில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாழ்வின் உண்மையான நடப்புகளையும், அநுபவங்களையும், உண்மை வாழ்க்கையிலிருந்து பெயர்த்தெடுத்து, தத்ரூபமாக கமராக்காட்சிகளை கதை என்ற முழு வடிவத்துக்குள் ஒட்ட வைத்து, அழகாகத் திரைப்படமாக்கியிருக்கிறார் இந்த கலைஞன்!

முப்பது ஆண்டு காலம் நடந்த போரும், அந்தப் போர் தந்த அழிவுக்குப் பின்னால் இந்த நாட்டின் இரு சமூகங்களினதும் தனி மனித வாழ்வும், அதன் உயர் மதிப்பீடுகளும் சிதைந்து அழிந்துவிட்டன. நெருக்கடிகளும் துயரமும் மனஉறுத்தல்களும் நிறைந்த வாழ்வுக்குள் மூழ்கிச் சிக்கித் தவிக்கின்றார்கள் மக்கள். இவை அனைத்தையும் எந்தவித ஆரவாரமும் இல்லாமல், சொல்ல வேண்டியதைக் கலையழகாக உணரவைக்கின்ற படம் இது.

பிரசன்னா விதானகே என்ற கலைஞரின் இப்போதைய நிலையை இப்படம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. சிங்களத் திரைப்படத்தில் அரசியலை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு வந்து காட்டியதில் பிரசன்னா விதானகே முதலிடம் வகிப்பவர். இன்றைய சிங்களத் திரைப்படங்களில் அரசியல் கட்சிகளை நடாத்திச் செல்பவர்களினது ஆதிக்கம் நிறையவே இருக்கின்ற காலகட்டம்தான். திரைப்படங்கள் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற மூடப்பட்ட விதிகளுக்குள்ள்தான் இந்த நாட்டுத் திரைப்படக்கலைஞர்கள் இயங்கமுடியும். அதையும் மீறித்தனது ஆளுமையை நிலைநாட்டி இத்திரைப்படத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார். ஒரு கலைப்படையுள் என்பது அதனை உருவாக்கியவரது ஆளுமையை உணர்த்தும் வெளிப்பாடு. இது இந்தப்படத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்துகின்ற வார்த்தை.

கண்முன்னே காணும் மனித வாழ்க்கையை மறுபதிப்பாகத் தனது கமராக் கோணங்களுக்குள் கொண்டு வந்து, இந்த மனிதர்களின் வாழ்வியல் குறித்துத் தனது கண்ணோட்டம் என்ன என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் பிரசன்னா

விதானகே. இந்த இரு சமூகங் களுக்குள்ளும் இருக்கின்ற தனிமனிதக் கதையைக் காட்டுவதன் மூலம் இந்தக் கதைக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற இரு சமூகங்கள் பற்றிய ஓர் உணர்வினை இத்திரைப்படத்தைப் பார்க்கின்றவர்களுக்கு அடையச் செய்திருக்கிறார் பிரசன்ன விதானகே. திரைப்படத்தின் கதை இன்றைய சமூக வெளிச்சத்திலிருந்து பிறக்கிறது. இன்றைய இலங்கைத்தீவில் போர் தந்த அழிவுக்குப்பின் இரு சமூகங்களின் போக்குகள் உள்ளார்த்தமாக தெரிகின்றன.

இரு வேறு கலாசாரப் பின்னணியைக் கொண்ட ஒரு நடுத்தர வயதைத் தாண்டிவிட்ட ஆணும், பருவ வயதைக் கடந்து நடுத்தர வயதைத் தொட்டு நிற்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படுகின்ற உறவு, அவர்களின் மனங்களிலும், உணர்வுகளிலும் படிந்துள்ள கறைகள் என்பவை அவர்களின் வாழ்வில் ஏற்படுத்துகின்ற விளைவுகள் என்பவற்றை அடிப்படையாக வைத்து இத்திரைக்கதை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

படம் தொடங்கும் போது பிரகாசமான சூரிய வெளிச்சத்தில் வாடிய முகத்துடன் மிக அண்மையாகத் திரையில் ஒரு மனிதன் தோன்றுகிறான். திரை முழுவதுமாக அந்த மனிதனின் உருவம்! ஆம் அவன்தான் அந்தச் சிங்கள மனிதன்! பவுண் நகை அடைவு பிடித்து வியாபாரம் செய்து வாழ்க்கை நடாத்தும் வியாபாரி. இவரின் நகை அடைவு நிலையத்துக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களில் அதிகமானவர்கள் தமிழர்கள். அவர்களில் சில உருவங்கள் திரும்பத்திரும்பக் காட்டப்படுகின்றன. குறியீடுகளாகப் பொன் அணிகலன்கள் காட்டப்படு

With You Without You

பாலா

F.B@bala.kanapathipilai

கின்றன. கைகள் விரிகின்றன, பொன் அணிகலன்கள் கைமாறு கின்றன. இது பார்வையாளர்கள் ஊகித்து அறியும் படியாகத் திரை மொழியூடாகக் கதையை விளக்க முற்பட்டதைக் காட்டுகின்றது .

அடுத்த காட்சியில் ஒரு இளம் தமிழ்ப்பெண் தலையை மூடி மறைத் தபடி தோன்றுகிறாள். இவளைச் சுற்றித்தான் இந்தக் கதை சுழல்கிறது. இப்பெண்ணின் குடும்பமும் போர் என்ற அழிவிலிருந்து தப்பவில்லை. இந்தப்பெண்ணின் உறவுகளின் இழப்புகள் இப்பெண்ணின் மனதிலும் உணர்விலும் மிக ஆழமாகப் பதியப்பட்டிருக்கிறது. எதோ தனது பாதுகாப்புக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து இங்கு வாழ்ந்து வருகிறாள். இப்பெண்ணும் இந்த நகை அடகு வியாபாரிக்கு ஒரு வாடிக்கையாளர். சில தடவைகள் இந்த வியாபார நிலையத்துக்கு வந்து போகின்றாள். இந்த மனிதன் (சிங்கள வியாபாரி) இப்பெண் மீது பரிவும், இரக்கமும், ஏன் காதலும் கொள்கிறான். இப்பெண்ணைத் திருமணம் செய்யவும் விருப்பம் கொள்கிறான். தனிமையும், தாபமும் பற்றிக்கொண்டு தவித்து வாழும் இப்பெண், இந்த மனிதனின் விருப்பத் திற்கு உடன்படுகிறாள். இந்த முரண்பட்ட இரு வேறு சமூகங்களின் ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து கொள்கிறார்கள் .

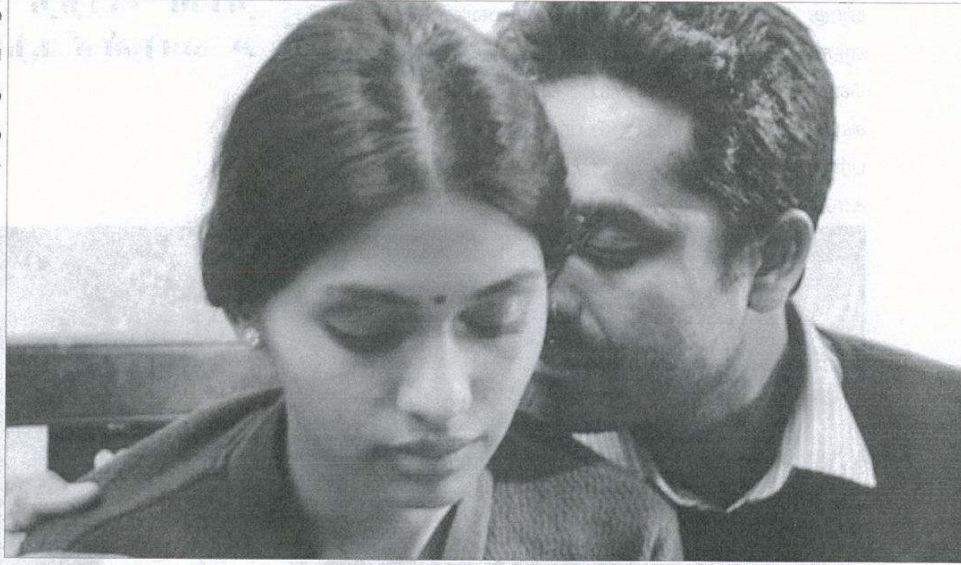
இணைவின் பின் இந்தப்பெண் அந்தச் சிங்கள மனிதனின் வீட்டில் புது வாழ்வைத் தொடங்குகிறாள். இப்போது இப்படத்தின் கதை வீட்டுக்குள்ளேயே முற்றாக நகர்த்தப்படுகிறது. கமரா வீட்டின் ஒரு கோணத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்படுகிறது. இப்போது காமரா சுழல்வதைத் தவிர, தாவித் திரியவோ அல்லது இயற்கை அழகைப் படம் பிடிக்கவோ வேறு மனிதர்களைத் தனது கோணத்திற்குள் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் வேலையோ இடம் பெறவில்லை. மாறாக இந்த இரு மனிதர்களின் அன்றாட வாழ்வைக் கமராக் காட்சிகள் மெது மெது வாகக் கொண்டு வந்து குவிக்கின்றது.

இப்போது இப்பெண் கனவுகளில் சுகமாகவும், தனது வாழ்வு நெகிழ்ந்து மென்மையாகப் போவதாகவும் எண்ணுகிறாள். ஆனால் அந்த ஆணின் (சிங்கள மனிதனின்) போக்கில் எந்த வித மாறுதல் களும் காணப்படவில்லை. அந்த மனிதனிடத்தில் இப்போதும் விரக்தி, குற்ற உணர்வு என்ற ஒரு விதமான தவிப்பு நிறைந்த வாழ்வதான் நிலவுகிறது. இந்தச் சுகமான வாழ்க்கை அதிக நாட்கள் அப்பெண்ணுக்கு நீடிக்கவில்லை.

தனது கணவனின் நெருங்கிய நண்பன் ஒருவரின் வருகையோடு தனது கணவனின் முந்தைய வாழ்வு வெளிப்படுகிறது. தனது கணவன் இராணுவத்தில் இருந்து விட்டுத் தப்பியோடி வந்து மறை முகமாக வாழ்ந்து வரும் மனிதர் என்பதும், தனது நண்பன் ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணை பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்திய வழக்கில் பொய்ச்சாட்சி கூறி அவனைத் தப்பிக்க

விட்ட விடயங்கள் என்பன தெரிய வருகின்றன. இவளின் வாழ்வில் இப்போது இருள் சூழ்ந்து விட்டது .

தனது உடன் பிறப்புக்களின் இறப்புக்களுக்கும் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் அழிவுக்கும் உடந்தையாகவிருந்த மனிதன் தனக்குக் கணவனாக வந்து விட்டானே என்ற குற்ற உணர்வு, கோபம், விரக்தி எல்லாமே அவளின் வாழ்வை நிலைகுலைய வைத்து விட்டது. கணவன் தனக்கு உண்மைகளை மறைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்து விட்டானே என்ற கோபம், தன் கணவனைக் கொலை செய்யுமளவிற்கு அவள் மனம் துணிகின்றது. அவள் முயற்சியும் செய்கிறாள். ஆனால் முடியவில்லை.

தனது மனைவியின் மனதில் தனது முந்தைய வாழ்வு ஏற்படுத்திய கறையைத் துடைத்து விட முயற்சிக்கிறான் அவன். இப்போது அவள் மீது அதிகமாகக் காதல் கொள்ளுகிறான். அவள் விரும்பிய விடயங்களை, தான் நிறைவேற்ற மறுத்ததையெல்லாம், இப்போது நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று துடிக்கிறான். சிலவற்றை நிறைவு செய்தும் காட்டுகிறான். அவள் மனமுடைந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் இந்த நேரத்தில் பாய்ந்து பாய்ந்து பணிவிடைகள் செய்கிறான். தன் மனைவியை அவளது மன உடைவிலிருந்து, மீண்டும் எழுந்து வரக்கனவு காண்கிறான். இந்த மனிதன் சிங்கள இராணுவத்தைச் சேர்ந்த மனிதனாக இருந்தாலும் அவனிடத்தில் ஒரு உயர்ந்த மனித விழுமியம் இருப்பதை இந்த மனிதனது பாத்திரம் படம் பார்க்கும் பார்வையாளர்கள் முன் உந்தித் தள்ளுகிறது. மனிதத் துயரத்தின் ஆழமான அவலத்தொளி படம் முழுவதும் பரந்து காணப்படுகிறது. படக்காட்சிகள் நிகழ்ச்சிகளைமட்டும், கோர்வையாகக் காட்டுகின்றன. அதிக உரையாடல்கள் கிடையாது.

இப்படத்தின் இறுதி நிகழ்வாகத்தான் வலிந்து அமைத்துக் கொண்ட இந்த வாழ்க்கையில் தீய்ந்து கருகி வாழ்க்கையே

வெறுத்துப்போய் அந்தப்பெண் தற்கொலை செய்வதாகக் காட்டப்படுகிறது. படத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியும், மெது மெதுவாக நகர்ந்து போகிறது. இனி வாழ வேண்டும் என்ற நினைப்பே அற்றுப்போகும் இந்தப் பெண்ணின் வீரத்தியும் சோகமும் அதனால் உந்தப்பட்ட வேகமும் உத்வேகமும் "தான்" என்ற தன்னிலிருந்து வரவில்லை, தான் சார்ந்த உயர்ந்த ஒரு சமூக உணர்விலிருந்தே வருகின்றது என்ற உத்வேகத் தொனியோடு இப்படம் முடிந்து போகின்றது.

எந்த ஒரு வெளிப்பூச்சும் இல்லாமல் தனது மதிப்பீடுகளை இழந்து போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகி நின்ற மனித வாழ்வின் துயரத்தை எந்த அளவுக்குக் காட்ட முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டிய படம் இது! பார்க்கக் கூடியவர்கள் காட்சிகளைப் பார்த்து வெளிப்படையாகப் புரிந்து கொள்வதற்குப் பார்வை யாளனுக்கு இடமளிக்காமல், பார்க்கக் கூடியவர்களின் மன நிலை,

சமூகத்துக்கு இழைத்த அட்டுழியங்கள், அநியாயங்களுக்கு நியாயம் தேடி அவர்களை நோக்கி நேசக்கரம் நீட்ட

**பெண்ணின் வீரத்தியும்
சோகமும்
அதனால் உந்தப்பட்ட வேகமும்
உத்வேகமும்
'தான்' - என்ற தன்னிலிருந்து
வரவில்லை.
தான் சார்ந்த உயர்ந்த ஒரு சமூக
உணர்விலிருந்தே வருகின்றது**

சிந்திக்கின்ற அறிவு இவற்றைத் தூண்டிவிடும் நிலையில்தான் இந்தப்படங்களின் காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் படத்தைப் பார்த்து விட்டு எந்த நினைவும் உணர்வும் அற்று வர முடிகின்ற சாதாரண மக்கள் இந்தப்படத்தின் தளத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படம் புத்திசீவிகளின் சரணாலயமாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முரண்பட்டு கலகலத்து தள்ளாடிப்போய் நிற்கும் இவ்விரு சமூகங்களின் இன்றைய அழிவுப்போக்கினை விமர்சனச் சாயலோடு சித்தரித்துக் காட்டியிருக்கிறது. சிங்களச் சமூகம் தாம் தமிழ்

முற்படுவதை இப்படம் சித்தரிக்கின்றது. போலியாகத் தோற்று விக்கப்படுகின்ற இந்த நேசக்கரத்தைப் புற்றிக்கொள்ள மறுக்கின்ற தமிழ்ச் சமூகம் என்ற கருத்துப்படவும் திரைக் காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தீவில் நடந்து கொண்டிருக்கும் மனித வாழ்வின் உண்மைகளை அதன் நியாயப் போக்கை அந்த இரு சமூகங்களின் உள்ளுணர்வுச் சலனங்களை பார்வையாளன் பார்வைக்கு இந்த சிங்கள கலைஞன் புதியதொரு திரை மொழியில் படைத்திருக்கிறார். இப்படத்தை படைத்த கலைஞனின் குரலாக இப்படம் திரையில் பேசுகின்றது.

தமிழகத்திலிருந்து விஷ்ணுபுரம் விருதைப்பெறும்

செளவசூதை யோசப்

அவர்களின்

ஓர் சிறிய சிறப்பு நேர்காணல்

உரையாடியவர்: திலகர்

fb@mallyappusanthi.thilagar

கேள்வி:

நீண்டகால எழுத்தனுபவத்தின் பரிசாக கிடைத்திருக்கும் இவ்விருது தரும் புதிய உற்சாகத்தை வாழ்த்துவதோடு, இவ்விருது உங்களுக்குக் கிடைக்கும் அல்லது இப்படி ஓர் விருது அண்மையில் கிடைக்கும் என்று எதிர் பார்த்தீர்களா? அல்லது இந்த விருது கிடைக்கப் பெற்றதின் ஊடாக என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

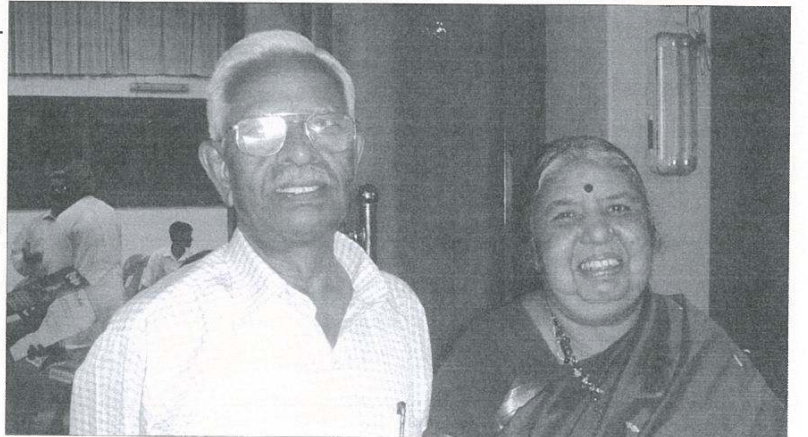
பதில்:

எனக்கு இப்போது ஏறக்குறைய 80 வயதாகிறது. அதில் ஏறக்குறைய 50 வருடங்களாக எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறேன். 1963 ல் பேசும்படம், உமா போன்ற தமிழக இதழ்களிலேயே அதிகம் எழுதினேன். அப்படிப்பார்த்தால் சரியாக 50 வருடம் என்றே சொல்லலாம். அப்போதே தமிழக இதழில்தான் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது. அதற்கு பின் வீரகேசரி மலையக சிறுகதை போட்டிகளினூடாக அறியப்பட்டவன். அந்த களம் எனக்கு அதிகம் உத்வேகத்தைக்கொடுத்தது.

இந்தப்பின்னணியில் தமிழகத் தொடர்பு என்பது எனக்கு புதிதல்ல. அக்கறை இலக்கியத்தில் எனது கதைகள் வெளியாகியிருக்கின்றன.

கலைமகள் பல கதைகளை வெளியிட்டுள்ளது. 'குடைநிழல்' நாவல் கூட இலங்கை தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை-வயுடன் இணைந்து 'சுபமங்களா' நடாத்திய நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்றதுதான்.

அதே நேரம் இன்று தமிழகத்தில் இந்த விருது எனக்கு வழங்கப்படுகிறது என்பது வித்தியாசமான அனுபவம்தான். நான் இந்த விருதுகள், பரிசுகள், பயணங்கள் போன்ற விடயங்களை கடந்து வந்தவன். ஆகவே விருதுகள் புதிதாக எனக்குள் எதையும் செய்யப் போவதில்லை. ஆனால் இன்றைய சூழலில் அதுவும் தமிழ்நாட்டில் 'மலையகத்

தமிழன் ஒருவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டுள்ள ளார்கள் என்ற வகையில் இந்த விருதினை சற்று முக்கியத்துவம் உடையதாக பார்க்கிறேன். இந்த விருது எனக்கு உற்சாகம் அளிக்கிறதா என்பதை விட நான் சார்ந்த சமூகத்தை அடையாளப்படுத்துகின்ற ஒரு வேலையை இந்த விருது தமிழகச்சூழலில் செய்ய விளைகிறது என்பதில் பெருமை அடைகிறேன்.

இந்த விருது எனக்கு வழங்கப்படுவதன் ஊடாக 'இலங்கை' என்றால் 'பிரச்சினை' என்றும் அங்கு வாழும் தமிழர்கள் எல்லாம் 'ஈழத் தமிழர்கள்' அல்லது 'இலங்கைத் தமிழர்கள்' என்று மட்டும் புரிதல் கொண்டுள்ள பெருவாரியான தமிழக மக்களுக்கு 'இலங்கையில் வாழும் இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்' பதினைந்து லட்சம் பற்றிய ஒரு அறி தலை கொடுக்க முடியும். ஆந்த வகையில் 'விஷ்ணுபுரம்' வாசகர் வட்டத்துக்கு நான் நன்றி கூறக்கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கேள்வி:
'இலங்கையில் வாழும் இந்திய வம்சாவளி மலையகத் தமிழர்' பற்றி தமிழகத்துக்கு தெரியாது என நினைக்கிறீர்களா?

பதில்:

நான் அப்படி சொல்லவரவில்லை. தமிழ் சிறுகதைகளின் பிதாமகன் என்று சொல்லக்கூடிய புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில் ஒன்றான துண்பக்கேணியில் இந்த மக்கள் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். 'மேகம் மூடிய மலையகங்களுக்குப் பின்னால்' என்று நா.பார்த்தசாரதி இந்த மக்களை பற்றி ஒரு நாவல் எழுதியிருக்கிறார். சுற்றுலா வந்து எழுதிய நாவலாக நாங்கள் அதை விமர்சனத்துடன் பார்த்தாலும் இவ்வாறான விடயங்கள் நடந்துள்ளன. ஏன் நான் சொன்னது போல நானே ஐம்பது வருடத்துக்கு முன்னமே 'தெளிவத்தை' எனும் தோட்டத்தின் பெயரை இணைத்துக்கொண்டுதான் எழுதியுள்ளேன். ஆனால் கடந்த முப்பது வருடகாலமாக இலங்கையில் நடைபெற்ற உள்நாட்டு யுத்தம் மற்றும் அதோடு தொடர்புடையதான பிரச்சார வியாபகம் தமிழ்நாட்டில் மிகவும் வித்தியாசமாக பார்க்கப்படுகிறது. யாராவது ஒரு வரைக்கண்டால் எப்படி சுகமாக இருக்கிறீர்களா? அல்லது செளக்கியமா? என்று கேட்பதுதான் வழமை. ஆனால்

இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறோம் என்றவுடன் எங்களை தமிழ்நாட்டில் கேட்கிற முதல் கேள்வி 'எப்படி அங்க பிரச்சினையெல்லாம்'? என்பதாகத்தான் இருக்கிறது. அது இனப்பிரச்சியை மயைப்படுத்தித்தான் கேட்கப்படுகின்றது. அப்படி கேட்கப்படும்போது அதில் தங்களது தொப்புள் கொடி உறவாக இருக்கக்கூடிய மலையக மக்கள் பற்றிய கேள்வி அறவே இல்லாமலே இருக்கிறது.

இலங்கையில் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் வகுதியினர் வாழ்கிறார்கள் என்பதே மறக்கடிக்கப்பட்டதாகவும் அவர்களைப்பற்றி யாராவது பேசினால் அவர்கள் தமிழினத் துரோகிகளாக பார்க்கும் நிலைமையே தமிழகத்தில் உள்ளது. மலையக மக்களது தங்களது கோரிக்கைகளை முன்வைத்தால் அது இவர்கள் பிரச்சாரம் செய்யும் இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு இடைஞ்சலாகிவிடுமோ என்கிற அச்சம்தான் அது. ஒரு தமிழ்நாட்டு கட்சித்தலைவர் இலங்கையில் வாழும் ஒவ்வொரு தமிழனும் ஒவ்வொரு சிங்களவனைக் கொல்ல வேண்டும் என பேசியுள்ளார். அப்படிசெய்தால் இலங்கையில் எத்தனைத் தமிழன் எஞ்சுவான்? இருப்பதோ 70 க்கு 30க்கு என்கிற கணக்கில். ஆப்படி செத்தால் முதல் சாவது மலையகத் தமிழனாகத்தான் இருப்பான். இந்தப்பின்னணியில்

இலங்கைப் பிரச்சினை பற்றி அங்கு வாழும் தமிழர்கள் பற்றி புரிந்துகொள்ள என்னுடைய எழுத்துக்களை, அது பிரதிபலிக்கும் மக்கள் கூட்டத்தைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ள இந்த விருதின் மூலமான பிரசித்தப்படுத்தல்கள் பயன்படக்கூடும் என நினைக்கிறேன். விழாவின் பலரின் உரைகளில் இருந்தும் அதனைத் தொடர்ந்த பத்திரிகை செய்திகளிலும் இதை உணர முடிந்தது.

கேள்வி:

உங்கள் எழுத்தின் தொடக்கத்திற்கான தேவை எதனால் எழுந்தது?

பதில்:

முதலில் என்னுடைய வாசிப்புப் பழக்கம் என்னை எழுதத்தூண்டியது. இந்த கதை வாசித்து கதை எழுதும் கற்பனை விளையாட்டு நெடுநாளானக்கு ஓடாது... காலப்போக்கில் நான் வாழ்ந்த சூழல் அங்கு வாழும் ஒடுக்கப்பட்ட மனிதர்கள், அவர்களது இயலாமைகள், அவர்களது உள்மனப்போராட்டங்கள் என்பன என் எழுதுக்குள் இயல்பாகவே ஒட்டிக்கொண்டன. பின்னர் அதுவே அவர்களது வாழ்விலை அடையாளம் காட்டும் படைப்புகளாக வரடத்தொடங்கின. ஏன்னுடைய எழுத்துக்கள் கவனிப்புக்கு உள்ளாகின. குறிப்பாக 'பாட்டி சொன்ன கதை' எனும் வீரகேசரி பரிசு பெற்ற சிறுகதை. ஆதன் உள்ளடக்கம். மலையக மக்கள் என்றால் தொழிலாளர்கள் என்றால் சோரம் போகுவவர்களாக கணிக்கப்பட்ட காலத்தில் வர்களிடம் இருந்து எதிர்ப்புக்குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கியமையை படைப்புகள் ஊடாக வெளிக்கொணர்ந்தேன். ஒரு தொழிலாளியைப் பார்த்து உனது மகளை 'துரை' வரச்சொன்னார். சுவர்காகரமும் கொடுத்தனுப்பியுள்ளார். குளித்துவிட்டு போகச் சொல் என ஒரு கங்காணி தகவல் அனுப்பினால் அப்பிடி போன காலமும் இருந்து. பின்னாளில் அதே அப்பன் 'எவண்டா அப்பிடி கூப்பிட்டவன்..?' என கவ்வாத்து கத்தியோட போன

காலம் வந்தபோது அதையும் பதிவு செய்தவை இலக்கியங்கள்தான். குறிப்பாக மலையக இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் மக்கள் இலக்கியங்களாக இருப்பது அது அந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசுவதுதான். ஏன்னுடைய எழுத்துக்களும் அதையே செய்கின்றன என நினைக்கிறேன்.

இலங்கை மலையக மக்களின் வாழ்வின் கண்ணாடி நீங்கள் என்ற வகையில் அவ்வாழ்வு இலக்கியத் தமிழ் உலகில் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறீர்களா?

ஒடுக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் இலங்கையில் இன்னும் பூரணமாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளார்களா என்பதுபற்றியே வாதப்பிரதிவாதங்கள் உண்டு. அது அரசியல் நிலைப்பாடு. ஆனால் இந்திய வம்சாவளி மக்கள் என்ற நிலையில் இருந்து மலையக மக்கள் என்ற அடையாளத்தை அதுவும் இலங்கைத் தமிழர் எனும் பூர்வீகத்தமிழர் கையோங்கி வாழும் நாட்டில் அந்த அடையாளத்தை நிறுத்திய பெருமை மலையக இலக்கியத்துக்கு உண்டு. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி சொல்லுவார் ஈழத்து இலக்கியத்தை செழுமைபடுத்தியதில் மலையக இலக்கியத்துக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு என. அதேபோல பேராசிரியர் கைலாசபதியும் மலையக இலக்கியம் பற்றி சி.வி.வேலுப்பிள்ளை போன்றவர்களின் எழுத்துக்களில் பெரிதும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவராகவே இருந்துள்ளார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் ஆரம்பகரத்தாக்களில் மலையக எழுத்தாளர் கே.கணேஷ்

மிக முக்கியமானவர் என்பதை நான் எனது மலையக சிறு-கதை வரலாறு எனும் நூலில் விரிவாகவும் ஆதாரங்களுடனும் எழுதியுள்ளேன். கவிஞர் சி.வி.வேலுப்பிள்ளை ஆரம்ப நாட்களில் தாசூரின் தாக்கத்தில் 'விஷ்ணுஜினி' போன்ற படைப்புகளைத்தந்தாலும் பின்னாளில் அவரது 'டை ஊநல-டழி வநய பயசனநடு' என்ற ஆங்கில நெடுங்கவிதை அந்த மக்களின் வாழ்வியலை சர்வதேசத்துக்கு கொண்டு சென்ற படைப்பு என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இல்லை. அதன் தமிழ் மொழியாக்கம் கவிஞர் சக்தீ பால ஐயா அவர்களினால் செய்யப்பட்டு இரண்டு பதிப்புகையும் கண்டுள்ளது. மலையக இலக்கித்தின்மிக முக்கியமான அம்சம் அது ஆங்கில மொழியிலான இலக்கிய படைப்பு மற்றும் மொழி-பெயர்ப்பு துறையிலும் தன்னை தொடர்ச்சியாக பதிவு செய்துகொண்டு வந்துள்ளது. கே.கணேஷ் முன்னோடி மொழிபெயர்ப்பாளராக இருந்துள்ளார். சி.வி ஆங்கிலத்தி-லேயே எழுதியுள்ளார். அண்மைக்காலத்திலும் ஊசனளவல எடைஎழுபு என்ற அம்மையார் எழுதிய டைவவநச டைசசல என்கிற இலங்கை கோப்பித்தோட்ட வரலாற்றோடு பிணைந்த ஆங்கில நாவலை மலைநாட்டு எழுத்தாளரும் சட்டத்தரணியுமான சடகோபன் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். அது கோப்பிப்பயிர்ச்செய்கைபற்றியதாயினும் அக்கால மலையக மக்கள் பற்றிய கணிசமான பதிவுகளைத் தருகிற நாவல் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் உள்ளது. அதே போல மலையக எழுத்தாளர் அல் அஸு/மத் அவர்கள் எழுதிய 'அறுவடைக்கனவுகள்' தேயிலைப் பயிர்ச்செய்கை சார்ந்து மக்களின் வாழ்வியலை பேசுகிறது. நாங்கள் எழுதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். புரிந்துகொள்வது என்பது வாசிப்போரின் பக்குவத்தைப்பொறுத்தது. ஆர்வத்தைப் பொறுத்தது.

இதைப் பலவகையிலும் சாத்தியப்படுத்தி உதவியவர் மல்லியப்பூ சந்தி திலகர் என்னும் பெயரில் கவிதைகள் எழுதிவரும் தெளிவத்தை யோசப் அவர்களின் அன்புக்கு பாத்திரமான தொழில் முனைவர் திலக் என்னும் திலகர் அவர்கள். அவரையும் உரையாடல் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொள்கிறது.

எமது முதல் அட்டையில் தெளிவத்தை யோசப்போன்ற ஓர் மூத்த, வாழ்க்கையைப் பதிவிட்ட, வரலாற்றில் வாழ்ந்து சாட்சியமாய் நிற்கின்ற ஓர் இலக்கியப் படைப்பாளரையும் அதன் வழியான சமூகச் செய்பாட்டாளராகவும் உள்ளவரையும் அட்டைப்படமாகக் கொள்வதில் உரையாடல் பெருமமைப்பட்டுக் கொள்கிறது.

கேள்வி:

புதிதாக எழுதவரும் தமிழ்ச் சிறுகதை - நாவல் எழுத்தாளர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

பதில்:

புதிதாக உள்வாங்கி எழுதுங்கள் என்பதுதான். உலகம் வேகமாக மாறிக்கொண்டு வருகிறது. இண்டரநெட். பேஸ்புக் என்றெல்லாம் நிறைய 'டவுன்லோட்' எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டார்கள். இதற்கெல்லாம் மத்தியில் ஒரு படைப்பாளியாக கவனிப்பு பெறவேண்டுமானால் அது காத்திரமான படைப்புகளால் மட்டுமே முடியும். ஏற்கனவே பயன்படுத்தப்பட்ட உத்திகளோ கருப்பொருளோ தொடர்ச்சியாக எடுபடாது. நவீன மாறுதல்களை உள்வாங்கி களத்தின் புதிய அவதானிப்புகளை பதிவு செய்ய முனைய வேண்டும். மலையகத்தைப் பொறுத்தவரை புதிய இளம் வரவுகள் நம்பிக்கைதருகிற வகையில் வரத்தொடங்கியுள்ளனர். இப்போது பாடசாலையில் வெளிவந்தவர்கள் இப்போதுதான் ஆசிரியத் தொழிலில் உள் நுழைந்தவர்கள் என்றெல்லாம் பலரை அடையாளம் காண முடிகிறது. பதிப்பகத்துறையில் கூட புதிய முயற்சிகளைச் செய்யும் திலகர் போன்ற இளைஞர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். எனது தலமையில் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் பல கவிதை, சிறுகதை போட்டிகளை நடாத்தி இவர்களை ஊக்குவித்து வருகிறோம். எதிர்கால மலையக இலக்கியம் செழிப்பாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு நிறையவே இருக்கிறது.

நன்றி!

விரிவானதொரு நேர்காணலிலும் படைப்புக்களிலும் உங்களைச் சந்திக்க உரையாடல் வாசிப்போர் தயாராகவும் விருப்புடனும் இருக்கிறார்கள்.

தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படைப்புகள் சில:

- 1 காலங்கள் சாவதில்லை (1974, நாவல், வீரகேசரி வெளியீடு)
- 2 நாமிருக்கும் நாடே (1979, சிறுகதைகள், வைகறை வெளியீடு)
- 3 பாலாயி (1997, மூன்று குறுநாவல்கள், துரைவி வெளியீடு)
- 4 மலையக சிறுகதை வரலாறு (2000, துரைவி வெளியீடு)
- 5 இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இதழியலும் இலக்கியமும் (மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடு)
- 6 குடை நிழல் (நாவல், 2010)
7. வி.பி கணேசனின் புதிய காற்று திரைப்படத்திற்கு இவருடைய கதை வசனம் இடம்பெற்றுள்ளது.

நூல்:

இற்றை வரை பன்னிரண்டு வெளியீடுகளைக் கொண்டு வந்துள்ள "எழுநா" ஊடக நிறுவன வெளியீடுகளில் இறுதியாக வந்த ஐந்து நூல்களைப் பற்றியதே இவ்வறிமுகம். தமிழ் மொழியின் ஒலிப்பு நிலையிலிருந்து பண்பாட்டு நிலை வரை அனைத்து நிலைகளிலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

இதனை எமது புலம்பெயர் சமூகத்திற்கு பயனுறும் வகையில் இளம் சந்ததியினரின் ஆய்வு நோக்கங்களுக்கும் அரசியல் பின்புலத்தையும் அறியச்செய்தல் காலத்தின் கடப்பாடாகும். இதனை "எழுநா" செவ்வனே செய்கின்றது என்பதற்கு இதன் வெளியீடுகள் எம்கண்முன் கிடக்கின்றன. இவற்றைக் கண்ணியில் பதிவிறக்கம் செய்து படிப்பதனை விடுத்து நூல்களாக வாங்கிப் படிப்பதனால் அதன் வளர்ச்சிக்குச் சிறிது பங்காற்றுவதாய் அமையும்.

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனின் "தோழமையுடன் ஒரு குரல்" என்ற நூலானது முஸ்லீம் தேசியமும் தமிழ் முஸ்லீம் உறவுகளும் என்ற சமூக ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வெளியீட்டுள்ளது.

ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையில் வரலாற்றை ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவோமாயின் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனின் பங்கு அளப்பரியது. இதே போன்று இனங்களுக்கிடையேயான தோழமைப் பார்வை என்பது தமிழ்ச்சமூகத்தின் மீது அவர் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த அன்பே காரணம். தமிழ் பேசும் முஸ்லீம் சமூகத்தின் உடன்பார்வை என்பது மதம் சார்ந்து பொருளாதார நிலை சார்ந்தது என்பதை சமூகவியல் பார்வையோடு அவர் விளக்குகிறார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களின் சாதீய மிதவாதப் போக்குகளினால் சிங்கள தேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழ், முஸ்லீம் சமூகங்களின் நில அபகரிப்பை வெள்ளிடையாக வெளிப்படுத்துகிறது இவ் ஆக்கம். இதனோடு விடாமல் தமிழர்களிடம் புரையோடிப் போன சாதீயக் கொடுமைகளினால் மதம் மாறிப் போன முஸ்லீம் மக்களின் மனங் களை வெல்வதென்பது இலகுவில் நடைபெறாது என்பதனை இதயசுத்தியோடும் பதிவு செய்கிறது.

புலம்பெயர் மண்ணில் இன அடையாளங்களைத்

தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மவர்கள் போன்று தாயகத்திலும், புலத்திலும் இன ஒற்றுமையைப் பேணுதல் எவ்வளவு முக்கியம் என்பது வலி யுறுத்தப்படுகிறது. புலத்தில் வாழும் எம் இளம் சந்ததியினர் கடந்து வந்த அரசியல் நிலைகளை அறிதல் அவர்களின் இன அடையாளத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்க எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதனை "எழுநா" என்ற "இளநா" தனது வெளியீட்டின் மூலம் நன்றே செய்திருக்கின்றது.

அ.கௌரிகாந்தனின் மீளாய்வுப் பதிப்பாக "யாழ்ப்பாண சமூக உருவாக்கமும் விபுலானந்தரும்" என்ற நூல் எழுநாவின் பதினொராவது புத்தகமாக வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளது. விபுலானந்தர் காலத்திய அரசியலையும் இன்றைய அரசியலையும் ஒப்புமைத் தன்மையோடு பார்க்கின்றார் கட்டுரையாளர். தமிழ் தேசியம் தொடர்பான இவரின் நிலைப்பாட்டை பிரதேச ரீதியாகவும், துறைசார் ரீதியாகவும், மனித இனக்குழும ரீதியாகவும் சமூகவர்க்க குழுக்களாகவும் பிரித்துப் பார்த்து விமர்சிக்கின்றார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலப்பகுதியில் சிங்கள மக்களின் விடுதலையோடு தன்னாட்சி அதிகாரத்தை நிலைத்து வைக்கப் போராடிய அநகாரிக தர்மபாலாவையும் மத வேற்றுமை மையில் சைவத்தை முன்மொழிந்த ஆறுமுக நாவலரும் அன்றைய நிலையில் தமிழ் தேசியத்தை விரிவாகப் பார்க்கவில்லை. இதற்கு மாறாக விபுலானந்தரின் செயற்பாடு தூர நோக்குக் கொண்டதாக இருந்திருக்கிறது என்பதனை மாற்றுச் சமயத்தார் கூறுவதிலிருந்து காணலாம்.

எழுநா வெளியீடுகள்

ராசையா மகிந்தன்

F.B @mahindan.rasih

விபுலானந்தரின் பத்துறைசார் அறிவினால் தமிழ்த் தேசியம் என்பதனைத் தீண்டாமை இயக்கத்தின் ஒட்டுமொத்த செயற்

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின்

பண்ணடைத்தமிழர்

ஆசித்தமிழ் கறித்தும் தமிழர் கறித்துமான ஆய்வுக்கட்டுரைகள்

தொகுப்பாசிரியர்
முனைவர் ஜெ. அரங்கராஜ்

பாடுகளில் இவர் ஆற்றிய உரைகளின்மூலம் தமிழ்ப்பண்பாட்டு மீட்சியின் முக்கியத்துவத்தினைக் கூறியுள்ளார். இன்று மிகக்கொடிதாக வளர்ச்சியுற்றுள்ள மதச்செயற்பாடுகளை அன்றே முன்னுணர்ந்து பாடல்கள்மூலம் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றார்.

விபுலானந்தரின் செயற்பாடுகள், தமிழ்நாட்டின் சில பிரதேசங்கள், யாழ்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலையகம் என்று தன் ஆளுமையில் தாக்குறவு செய்திருந்ததைச் சுட்டியுள்ளார். இந்நூல் வெளிவந்த காலப்பகுதியைக் கருத்தில் எடுப்போமானால், இடதுசாரிச் செயற்பாட்டாளராகத் தன்னை இனம் காட்டியவர். உலகநாடுகள் ஒன்றிணைந்து தேசிய விடுதலையைப் பின்தள்ளியபோது மக்களின் விழிப்புணர்வோடு செயற்படுதல் என்பதில் மாறா நிலை கொண்டிருந்தமை கண் கூடு!

ஈழம் தந்த தமிழ் பெரியார்களில் ஒருவராகவும் பெண்ணிய விடுதலைச் செயற்பாடுகளில் முன்னோடியாகவும் திகழ்ந்த தி.தா.சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய "தமிழ்ப்பாலை" என்ற சுவடி நூல் "எழுநாவின்" ஒன்பதாவது வெளியீடாக வந்திருக்கிறது.

தமிழ்மொழிக்குத் தம்பங்கினைத் தந்திருக்கும் ஆரம்பகால அறிஞர்களை அறிதலும் அவர்களைப் பற்றிய புரிதலை மற்றையோருக்குப் புரிய வைப்பதும் இன்றைய காலத்தின் கடப்பாடாகும். ஆங்கில மொழியின் அதியுச்சப் போக்கில் தமிழ் தன்னை நலியாமல் இருத்தலுக்கு அன்று தம்பங்கினை ஆற்றியவர்களை இன்றைய கணணி உலகத்தில் நாம் நினைவுகொள்ளுதல். நமது வருங்கால சந்ததியினருக்குப் புலப்படுத்துதல் மிகவுயர்ந்த செயற்பாடாகும்.

மொழியியல் பற்றியபுரிதல் அன்றைய அறிஞர் குழுமத்திற்குள் சிலரிடையே மட்டுமே இருந்திருக்கிறது. வட மொழிக் கலப்பற்ற தமிழ் கதையாடல்களை இவரின் பாக்களில் பார்க்க முடிகிறது. தமிழ் மொழி இலக்கணமான தொல்காப்பியத்தை வேற்று மொழியின் வருகையில் தன்னைத் தப்பித்து மீண்டும் தலைநிமிரும் என்பதனை இவரின் எழுத்துக்கள் காட்டுகின்றன.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தமிழை நேசித்த தமிழரை நாம் நேசிக்க பாதை அமைத்திருக்கின்றன இப்பதிப்புக்கள்.

"மட்டக்களப்பு வரலாறு" பூர்வீகக் குடிகளும். குமார தெய்வ வழிபாடும் என்ற பண்பாட்டு உசாவல் நூல் எ.விஜயரத்தினம் (விஜய்) அவர்களின் எழுத்தில் எழுநாவின் எட்டாவது நூலாக உருவாகியுள்ளது.

தமிழர்களின் பூர்வீகம் மூலக் குடிகளின் மூலம் மொழியியல் கூறுகளின் தன்மை, பண்பாட்டு மூலக்கூறுகளினூடு ஆதிக்க குடிகளான தமிழர்களின் நிலையினை ஆய்வு நிலையில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆய்வுத் துறைகளில் மிகச்சிறப்பான முடிவுகளை எய்துவதற்கு ஆய்வு முக்கியமானதாக ஆய்வாளர்களினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வரலாறு, கல்வெட்டு, அகழ்வாய்வு, பண்பாட்டாய்வு, நாட்டுப்புறவியல், சமூகவியல் என கள ஆய்வைத் தமது முடிவினுக்குச் சான்றாகக் கூற முற்படுதல் நீண்டு கொண்டே போகிறது. இப்படி பல நம்பத்தகுந்த முடிவுகளை ஏற்க வைக்கும் ஆய்வின் மூலம் மட்டக்களப்பு மக்களின் மூலத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

வேட்டுவக் குடிகளாக உருமாற்றம் பெற்றிருக்கும் தமிழ் குடிகள் இன்று போல் அன்றும் மாற்று மொழி, அந்நியப் படையெடுப்பு என்று போராடிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. உயிர் வாழுதல் என்பதற்கு குளிர் வலயத்தில் நாம் நடத்தும் போராட்டம்போன்றே அன்றைய சூழலில் இவர்களின் கரந்துறையும் இருந்திருக்கிறது.

புறச்சூழலில் எம் இனத்தின் வரலாறு காலம்காலமாகத் திரிந்து எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இதனை முற்றாக மாற்றியமைத்தல் இன்றைய கணணி உலகின் தேவை. இதன்மூலம் எம் இன அடையாளங்களை வருங்கால வருங்கால ஆய்வாளர்களாக வரப்போகும் சந்ததிகளிற்கு நமது ஆய்வின் மூலம் தொடராக விட்டு வைத்தல் எம் கடமை. இதனை இவ்வாசிரியர் பலகாலமாக ஆய்ந்துள்ளதை இந் நூல் மூலம் அறியலாம்.

பன்னிரண்டாவது வெளியீடான சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது பண்டைத் தமிழர் என்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல் மீள்பதிப்பாக வந்திருப்பதில் மகிழ்ச்சி! ஏனெனில் இன வரைபு ஆய்வில் நாம் கண்ட சுவாமிபோன்றதொரு அழிவில் எம் மூதாதையரின் ஆதித்தாய் மொழியாம் தமிழின் மூலம் வெளிக் கொணர்தல் வெறுவாய் மெல்லு வோரை ஆச்சரியப்பட வைக்கும்.

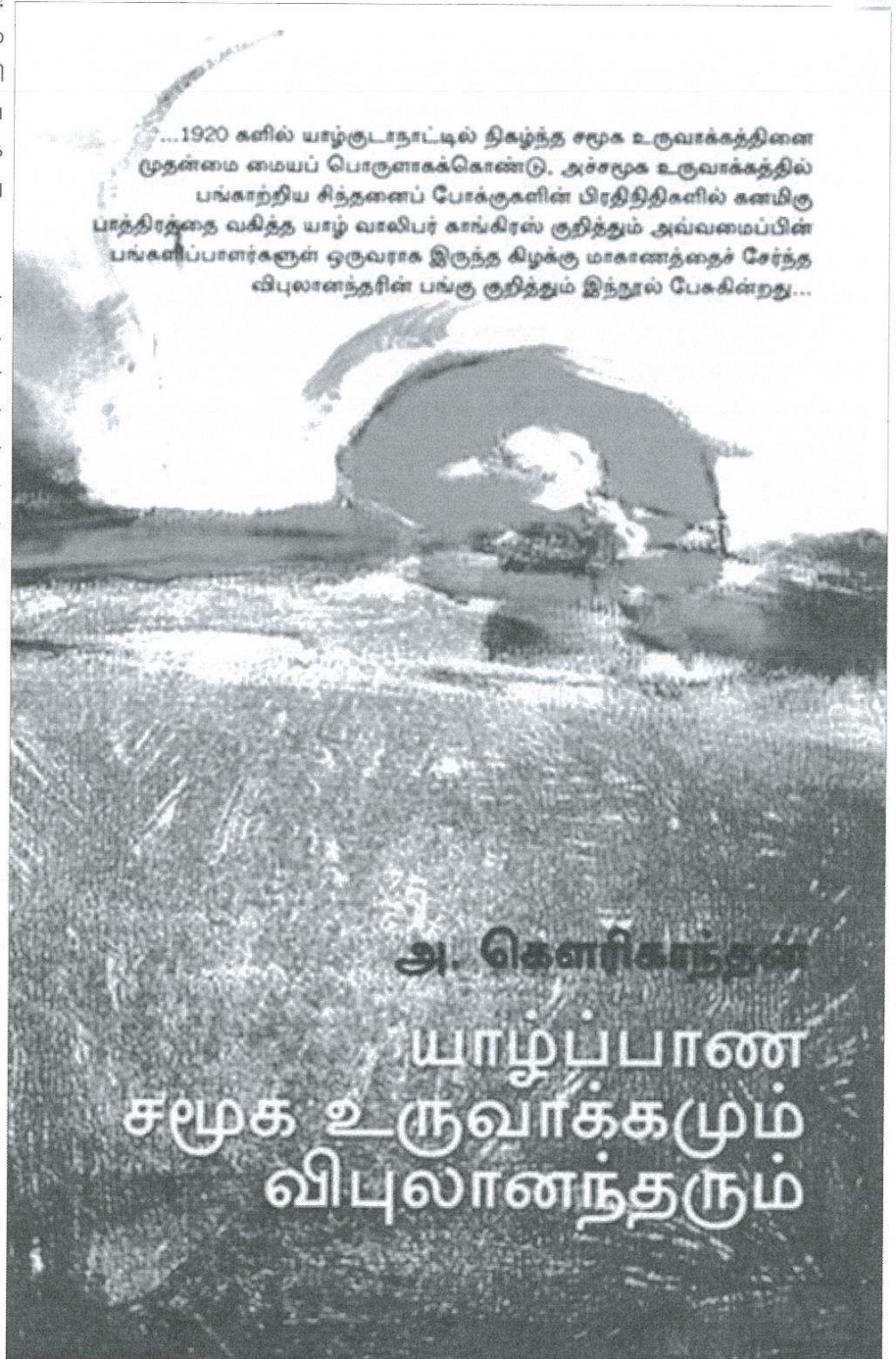
உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் தந்தையாம் தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். தன்பன்மொழிப் புலமையால் பல நூல்களை ஆய்ந்து தமிழ் மொழியின் மேன்மையை வெளிக்கொணர்ந்தார். இன்றைக்கான கணணி வலைப்பின்னல் போன்று பத்திரிகை வாசித்தல் அன்று மக்களிடையே பழகிப்போயிருந்தது. இதன்போது தனது ஆய்வினைக் கட்டுரை வடிவில் வெளிக்கொணர்ந்து மக்களுக்குத் தெளியவைத்தார்.

மொழிக்கான இலக்கணம் என்பது இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் மொழியைப் பற்றியது என்ற வரையறைக்கு உட்படுத்தப்படின் இது செவ்வியல் வழக்காகத் திகழும். இதுவே பேச்சு மரபுக்கு உரிய மொழி மரபுகளைக் காட்டும் போது "செய்யுள் மரபின..." எனத் தொல்காப்பிய மொழிதல் போல் பழஞ் சொல்லாராய்ச்சியில் காணலாம்.

முனைவர் ஜெ.அரங்கராஜ் அவர்களின் தேடல் மிக இன்றியமையாதது. இன்றைய காலகட்டத்தில் பழமையைத் தொகுத்தல் என்பது ஒரு தனிக்

கலையே. இதற்கு வெறும் தேடல்மட்டும் இருந்தால் போதாது. உள்சூத்தியோடு அவர்களின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை மாற்றமின்றி மீளவும் மக்களுக்கும் தொகுத்தளித்துத் தனது வரலாற்றுக் கடமைதனைச் செய்திருக்கின்றார்.

கணணித் தலைமுறையினர் தமது தமிழை. எமது தமிழைத் தன்னார்வத்தோடு கற்கும்போதுதான் தமிழ் மொழி மீண்டும் அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி நகரும்.

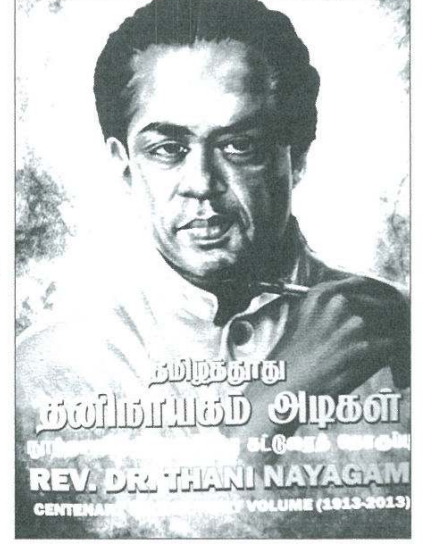

கனடாவிலும் பிற நாடுகளிலும் கடந்த சில மாதங்களில் வெளிவந்த நூற்கள்...

தமிழ்த்தாது தனிநாயகம் அடிகள்

நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு கட்டுரைத் தொகுப்பு

தனிநாயகம் அடிகள் தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு ஆகியவற்றுக்கு அளப்பரிய பணி ஆற்றியவராக உலகத்தமிழர் மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்டவர். தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழம்பெரும் நூல்களை ஆய்வு செய்து கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலிய மொழி இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழ் மொழியின் மேன்மையை உலகறியச் செய்தவர். உலகத் தமிழ் மாநாட்டை தான் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த கோலாலம்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடக்கி வைத்தார். 68இல் சென்னையிலும், 70இல் பாரீசிலும், 74இல் யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளை நடத்தத் துணை நின்றார்.

தொகுப்பாசிரியர்: அன்ரன் சின்னராசா பிலிப்

“தமிழ்த்தாது தனிநாயகம் அடிகள் - நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு கட்டுரைத் தொகுப்பு”

வெளியீடு : கனகத் தாதன் வெளியீடு

“இரட்டைத் தேசியமும், பண்பாட்டுப் புரட்சியும்”

ந. ரவீந்திரன், இலங்கை.

ஈழத்தமிழரின் சாதியக் கட்டுமானங்களையும், பண்பாட்டு விழுமி யங்களையும், மார்க்சிய நோக்கில் இணைத்து ஆராய முற்படுகிறது இந்நூல். தமிழில் வரும் ஆய்வுநூல்களுக்குரிய சொற்கட்டுமானங்களை கொண்டிருக்கிறது. சமூகவியலாளர்களுக்கும், அரசியல் ஆர்வலர்களுக்கும் பல விமர்சன கருத்தாக்கங்களைத் தரும் அளவிற்கு உள்ளடக்கம் நிறைந்திருக்கும் நூல்.

“பிரெஞ்சுப் புரட்சி”

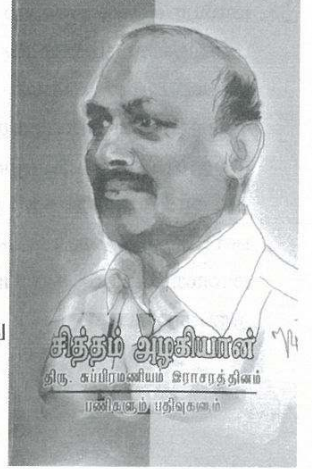
க. வாசுதேவன், பிரான்ஸ்

பிரெஞ்சுப் புரட்சி பற்றி தமிழில் வந்திருக்கும் நூல். பிரெஞ்சுப் புரட்சி கருக் கொண்டது முதல், 220 வருடங்களுக்கு முன்னர் அது கருகியது வரை நடந்த வரலாற்றை எளிய நடையில் விபரிக்கிறது. இறுக்கமான அரசியல் பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், வரலாற்றுக்கதை சொல்லும் பாங்கில் நேர்த்தியாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்நூல் தமிழுக்குப் புதிய முயற்சி.

“சித்தம் அழகியான்”

கனடாவின் சமூக சேவகர்களில் ஒருவான சு.இராசரத்தினம் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களும், பதிவுகளும் கொண்ட நூல். சு.இராசரத்தினம் கனடாவி லும், இலங்கையிலும் செய்த பணிகள் குறித்து அவரது நண்பர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக இந் நூல் அமைகிறது. ஒருவரின் பணிகளை அவர் வாழும்போதே தொகுத்து வெளியிட்டிருப்பது புத்தகத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. தொகுப்பாசிரியர்: க.நவம்

மனசுலாவிய வானம்

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன், கனடா

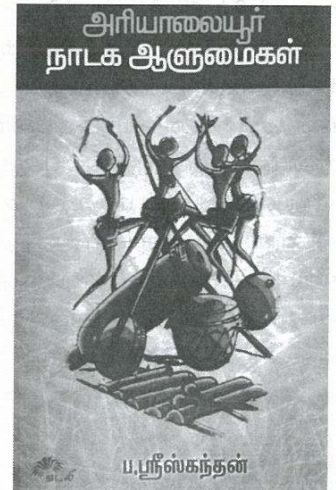
நாடகரும், எழுத்தாளருமான ப.ஸ்ரீஸ்கந்தன் தனது இளமைக்கால அனுபவங்களை எளிய நடையுடனும், உள்ளார்ந்த நகைச்சுவையோடும் கலந்து இந்த ஆக்கத்தை எழுதியுள்ளார். இந்த நூல் தனிமனித அனுபவம் என்பதையும் தாண்டி ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவாக அமைந்துள்ளது.

அரியாலையூர் நாடக ஆளுமைகள்

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன், கனடா

அரியாலையில் ஒரு காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த நாடக ஆளுமைகள் பற்றிய பதிவு. ஆளுமைகள் வாழ்ந்த காலம், அவர்களது கலைத்திறன் ஆகியவற்றை சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டு அவர்களது வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும் வெளிக்கொணர்ந்து இந் நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னரேயே எஸ்.பொ முதலோரால் சொல்லப்பெற்றதுபோலப் புலம்பெயர் இலக்கியம் முன்னோடியாக இருக்குமா இல்லையா என்பதெல்லாம் தேவையற்ற கவனப் புள்ளிகளில் நம்மை இருத்துவன. புலம்பெயர் இலக்கியமும் “இலங்கைத் தமிழர்களின்” என்ற பாரிய பெயருக்குள் அடங்கியிருக்கும் ஈழத் தமிழர், தமிழ் முசுலிம்கள், புலம்பெயர் தமிழர், மலையகத் தமிழர் ஆகியோரது படைப்பு, சிந்தனை வெளிப்பாடுகளும் தனித்து வமானவையும் குறிப்பானபுரிதலை வேண்டி நிற்பனவுமே.

மிகப்பொத்தாம் பொதுவான, பலரும் தங்களுக்கு அதைப் பொருத்த விருப்பப்படாத அடையாளமோ, அதைப்போல வேதான் இந்தப் புலம்பெயர் என்பதும். தமிழகத்தில் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தங்கித் தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக்கொண்ட இலங்கைத் தமிழரை எந்த வகைக்குள் அடக்குவது இங்கு என்பதும் கேள்வி? தயாகம் திரும்பியோர் என்ற பெயரில் இலங்கைத் தமிழர்களாகவும் இல்லாமல், இலங்கையில் இருந்த - இந்திய வம்சாவழியினர் என்ற ‘பட்டமும்’ இல்லாமல் சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தந்தால் ஆக்கப்பட்ட - தமிழத்தில் திரும்பி வந்து பதியம் பெயர்க்கப்பட்டுள்ள ‘தயாகம் திரும்பியோரை’ எந்த வகை என்பது?

ஓ! டோனட் பக்கங்கள்...

இலக்கியம், மொய்யியல், சீர்

ரஃபேல்

F.B.@raphelcv

புலம்பெயர்ந்திருக்கும் தமிழர் வாழ்வு ஓர் பொதுப் படச்சட்டகத்தில் அடங்காது. பிரித்தானியாவின் லண்டனும் கனடாவின் ரொரன்ரோவும் மொன்றியாலும் பிரான்சின் பாரிசும் ஜெர்மனியின் பெர்லினும் டோட்முண்டும் சுவிசின் பெர்ண் உம் தூண் உம் ஆஸ்திரேலியாவின்.... நார்வேயின்.... ஒல்லாந்தின்....ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றேயல்ல. இப்படிப் பல உலகின் பொருளாதார வெளிச்சப் புள்ளிகளில், பெருநகரங்களில் சிறுபான்மையினராகவும் இரண்டாம் பட்ச வாழ்க்கையுடனும் மொழித் திணறலுடனும் ஓர் புதிய வாழ்வைத் தொடங்கிய ஈழத்தின் (இலங்கையின்)தமிழர்கள் இந்தப் புலம்பெயர் தமிழர்களாக இன்று பொது அடையாளத்தில் நுழைந்திருக்கிறார்கள்.

ஈழத்துத் (இலங்கைத்) தமிழர் என்பது எப்படி

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல்வேறு பண்பாட்டுப் பிரிவுகளையும் சமூகக் கட்டுமானங்களையும் தாக்குறவுக்குள்ளாக்கி, அவற்றின் தாக்குறவுக்காளாகி இந்தப் புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் இருத்தலை வைத்திருக்கிறது. படைப்பு, எழுத்து, கல்வி, வாழ்க்கை, பண்பாட்டு நடைமுறை என அனைத்திலும் அதன் செயற்பாட்டு உருவாக்க நிலையில் பல வேறுபாடுகளைக்கொண்டது. நாட்டுக்கு நாடான வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்துவிட்டும் இதைப் பார்க்கலாம்.

உபரியாக நேரம் இல்லாத வாழ்வு, உபரியாக வாழ்வில் செலவிட நேரம் இல்லாத வாழ்வு, இதில் இலக்கியம் வாசித்து, சிந்திக்க நேரமாக்கி, கருத்துாட்டலுக்கு வாசித்து அதிலிருந்தும் வாழ்விலிருந்தும் படைப்புச் செய்யவும் வேண்டும். எனில், அந்த வாழ்க்கை தரும் குறுகிய, கடுக-

எவான இடைவெளிச் சாத்தியங்களே இலக்கியத்துக்கு என உள்ளன என்பது வெளிப்படை.

இலங்கையின் தற்போதையத் தமிழ்ச் சமூகமும் அவ்வாறேதான். அரை நூற்றாண்டுகாலத் தவிப்பை இது கடந்து வந்திருக்கிறது. அதன் காலக் கடப்பின் விளிம்பில் பலமான சமூக உளத்தாக்கத்திற்கு உள்ளாகி மனப்பிறள்வுடன் உள்ளது. இரண்டு, மூன்று, நான்கு, பல என மனத்து(ங்களு)டன் இருக்கும் சமூகம் இது. இந்த மெய்மை தவிரவும், ஆதியிலிருந்தே தொடர்ந்துவரும் சாதியின் தளைகள் மறுபுறம். அரை நூற்றாண்டு இடைவெளி விட்டு பொருளாதார பலத்துடன் மீண்டும் இறுக்குகின்றன சாதியின் தளைகள்.

ஆக, இதன் இலக்கியமும் சிந்தனையும் - அப்படி ஒன்று இருந்து இயங்கும், இயக்கப்படும்பட்சத்தில் - புலம்பெயர் ஆட்களுக்கும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் தனித்தன்மையானதே. எமது தமிழகத்து நண்பர்கள் அல்லது தோழர்களது படைப்புக்களும் இலக்கியமும் எவ்வாறான-தோ அப்படி! இந்த இடத்தில் தமிழ் இலக்கியத்தில் தங்களைத் தனித்து அடையாளப்படுத்தி வரும் மலேசியத்தமிழை விட்டுவிடாமல் இருப்பதற்காகக் குறித்து வைக்கிறேன்.

இந்த இலங்கைத் தமிழரின் இலக்கியம் மற்றும் அதன் தனித்தன்மை, ஓர் அண்டப் புதிர் அல்ல. ஆயினும் இதன் பக்கங்கள் புரட்டிப் பார்த்துத் தாண்டிப்போவதற்குக் கடினமான வாசிப்பை அவை தருபவை. ஆக, இதன் தற்போதைய வெளிப்பாடுகள் அனைத்தும், அவை குறுணியாயினும் முக்குறுணியாயினும் தேவையானவை வயும் முதன்மையானவையும் வரலாறாக ஆகின்றனவும் ஆகும்!

இவ்வாறான பல ஆக்கங்களைக் கொண்டு இந்த 'உரையாடல்' இதழ் உருவாகியிருக்கிறது. இது தனித்த இலங்கையின் தமிழ்ப் படைப்புக்களின் பரவல் தளமாக இருக்கும். இது இன்னும் மேலும் இலங்கையின் எழுத்தாளர்களையும் சிந்தனையாளர்களையும்

கல்வியாளர்களையும் உள்ளடக்கி ஒருங்கிணைக்கும் விருப்பில் செயற்படும்.

மறைந்த பெரிய எழுத்தாளரிடம் இப்போதைய 'பெரிய' எழுத்தாளர் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றி உரையாடிய குறிப்பைப் படிக்காமல் ஒரு இலக்கியப் பிறவி இருக்குமா இவ்வுலகத்தில் என்பது அய்யமே! அவருடைய உசாவலில் புலம்பெயர் இலக்கியம் 'சசும்மா, சசும்மா!' என்ற முடிவு கிடைத்திருந்தது.

பார்வைகள், அவரவர் அறிவின் அளவிலும் கருத்துச் சுதந்திர வெளிப்பாட்டு அடிப்படையிலுமானது. அதை நாம் மறுக்க முடியாது. அது பொதுமைப்படுத்தப்பட்டு

இலக்கியமும் சிந்தனையும் புலம்பெயர் ஆட்களுக்கும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் தனித்தன்மையானதே. எமது தமிழகத்து நண்பர்கள் அல்லது தோழர்களது படைப்புக்களும் இலக்கியமும் எவ்வாறானதோ அப்படி

வகைமாதிரியாக கண்மூடித்தனமான கறுப்பு வெள்ளையாகப் பார்க்கையில் அடிப்படைவாதம் வந்து சேர்கிறது. இந்துத்துவா அடிப்படைவாதம் கேட்பாரற்றுக் கடைவிரித்திருக்கிறது. இன்றைய தமிழகத்தில், விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய குறிப்பிடத்தக்க 5 எழுத்தாளர்கள் கேள்விக்கப்பாற்பட்ட இந்துத்துவாவின் பத்தி எழுத்தாளர்களாக மாறிவிட்டார்கள். ஆனால் - அவர்கள் தங்களது கருத்தில் உறுதியாக நிற்பதை ஆணி அடித்தமாதிரி எழுதுகிறார்கள்.

ஒருதுளி பால் - இவர்களது எழுத்து!

இந்த மாதிரியான அடிப்படைவாத அல்லது கண்மூடித்தனமான உசாவலில் சிக்கிச் சின்னாபின்னமான புலம்பெயர் உலகத்தின் சிறந்த எழுத்துக்கள் இல்லாமல் இல்லையாம்.... சில எழுத்துக்கள் உள்ளனவாம். அவையோ நாய்க்கு முள்ளுக்கு குத்துகையில் கவலைப்பட்டு மனிதனுக்கு செல் குத்துகையில் கொக்கரித்த இலக்கியம்.

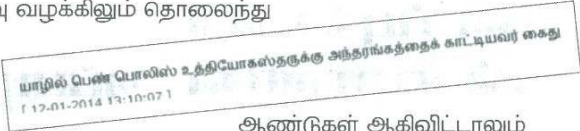
அதைக் கண்டும் கேட்டும்தான் நாம் பெருமூச்சு விடுகின்றோம்! இந்த வகையில் சிறந்த ஈழத்து இலங்கை இலக்கியங்களை அடையாளம் காணும் மதிப்பைத்த அறநூட்டம் பற்றி பின்னர் ஒரு தடவை பார்க்கலாம்.

யாமார்க்கும் குடியல்லோம். எமக்கு குடியிருக்க இடமில்லாவிடினும்!

பல இணையங்கள்தான் செய்தி மூலங்களாகப் புலம்பெயர் தமிழருக்கு இருக்கின்றன. நாளிதழ்களைப் பார்ப்பது தமிழகத்திலும் இலங்கையிலுமே சாத்தியம். புலம்பெயர் நாடுகளில் கிழமைக்கு அல்லது மாதத்திற்கு ஒன்று என வரும் செய்திக் கட்டுரை ஏடுகளே அதிகம். இவ்வாறான பல செய்தி இணையங்களில் புலம்பெயர்ந்திருப்போர் செய்தி தேடுகின்றனர். இவை பால்சார்நடவடிக்கைகள் குறித்துக் கையாளும் சொற்கள் வேடிக்கையானவை.

இதில் குறிப்பிட்டவாறான 'கற்பு' தமிழரின் சொல்வழக்கிலும் வாழ்வு வழக்கிலும் தொலைந்து அதிக

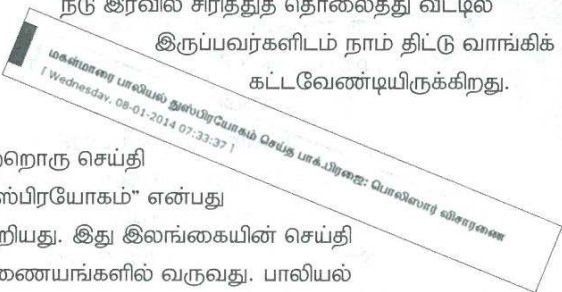

ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டாலும்

இந்தச் செய்திஏடுகளில் அவை தொலைந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. (அப்படி ஓர் இணையத்தளத்தின் படம் இங்கு தரப்பட்டிருக்கிறது).

செய்தியின் உள்ளே "நான் அவரிடம் இவ்வாறு பலமுறை கற்பைத் தொலைத்தேன்" என்று நடிகை சொன்னதாக எழுதியிருப்பதுதான் வேடிக்கையின் உச்சம். அதைப்படித்து ஓர் நடு இரவில் சிரித்துத் தொலைத்து வீட்டில்

இருப்பவர்களிடம் நாம் திட்டு வாங்கிக் கட்டவேண்டியிருக்கிறது.

மற்றொரு செய்தி 'துன்பிரயோகம்' என்பது பற்றியது. இது இலங்கையின் செய்தி இணையங்களில் வருவது. பாலியல் துன்பிரயோகம். "பெண் பாலியல் துன்பிரயோகம் செய்யப்பட்டார்" என்று செய்தி போடுகிறார்கள். அதைவிடச் சகிக்க முடியாதது. சிறுவர்கள் சிறுமியர் மீதான பாலுறவு-நோக்கிலான தாக்குதலும் இவ்வாறே எழுதப்படுகிறது. ஒருவேளை abuse என்பதை இப்படி மொழிபெயர்கிறார்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இந்தச் செய்திகளில் வல்லுறவு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது அது ஓர் குறிப்பிட்ட இனத்தை சாடும்

நோக்குடையதாக மட்டும் இருப்பதையும் காணமுடிகிறது. அப்படியாயின் இவர்கள் அறிந்தே பயன்படுத்துகிறார்கள்!

இப்படியான அண்மைய செய்தியில் ஒன்று 'பெண் பொலிசாரிடம் அந்தரங்கத்தைக் காட்டியவர் கைது' என்பது! அந்தரங்கம்

என்பது என்றால் என்ன? இதற்கு நிகண்டைத்தேடுவது தேவையற்றது? சிவாஜியின் பாடல் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. 'அயம்பதிலும் ஆசை வரும்' "அந்தரங்கம் கிடையாதம்மா..." என்பது அந்தப்பாடல்வரி. அது சிவாஜி பாடுவதாக வரும் வரிகள். அந்தரங்கம் கிடையாதா?! இப்படி முறையற்றுப் பொருத்துவது தவறுதான் என்றாலும் முறையற்ற சொற்ப யன்பாடுகள் என்பனவற்றை பதிவாக்க இவ்வாறான முறையற்ற பொருத்துதலும் தேவைப்படுகின்றது.

இப்படிச்செய்தி எழுதிக் கற்பைத் தொலைத்தால் போகட்டும். அத்தோடு சேர்த்து தமிழையும் தொலைக்கிறார்கள்.

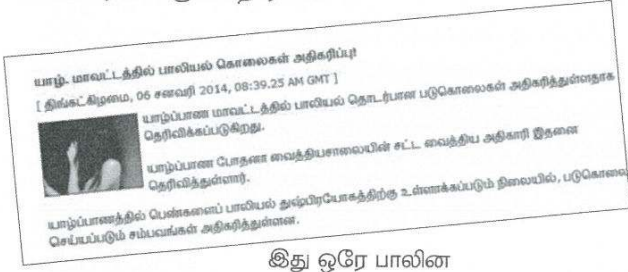

பால்நடவடிக்கை என்பது ஆணும் பெண்ணும் சேர்வது மட்டும்தான் என்று வாதிடும் அன்பர்கள். ஆதரவாளர்களுடன்தான் நம் வாழ்வு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அண்மையில் குறிப்பிடத்தக்க இரு உலக நாடுகள் - இந்தியாவும் கனடாவும் சேர்ந்தால் உலகம் ஆகாதா என்ன? - எடுத்த சட்டவாக்க முனைப்புக்கள் கவனத்துக்குரியன.

1.

கனடா கடந்த மாதம் பால்நடவடிக்கைசார் உடல் தொழிலாளருக்கு சட்டவாக்கத்தின் மூலம் உரிமை கொண்டுவர நினைத்தது. அதாவது, கனடாவில் பால்சார் உடல்தொழில் சட்டவகையில் இதுவரை அங்கீகாரம் பெறவில்லை. அது சட்டத்துக்கு முரணானதாகவே கருதப்படுகிறது. இந்தச் சட்டத் திருத்தத்தில் போதியளவு முறையான பாதுகாப்பும் சீர்திருத்தமும் இல்லை. தொழிலாளர், முகவர், பயன்பாட்டாளர் போன்றவரிடையே ஊடாட்டம், பொருளாதார நடவடிக்கைகள் குறித்து தெளிவான முன்வைப்புக்கள் இல்லை என்று கனடாவின் உச்ச நீதிமன்றம் அதை ஒத்திப் போட்டுள்ளது. அதாவது மேம்படுத்தப்பட்ட சட்டவரைவுகளுடன் வரும்படி பாரா-எம்மன்ற வாதிகளுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளது.

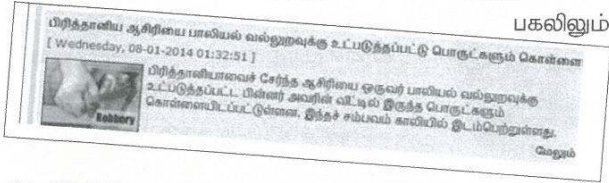
ஆனாலும் தொழில் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. சட்டமாக்கப்பட்டு நடைமுறையில் இல்லாததால் பதுக்கல் ஏற்படுமிடத்து பண்டங்களுக்கு ஏற்படும் விலை உயர்ச்சியைப்போல் கனடாவிலும் உள்ளது என்று பாவனையாளர் கோருகின்றார்கள்.

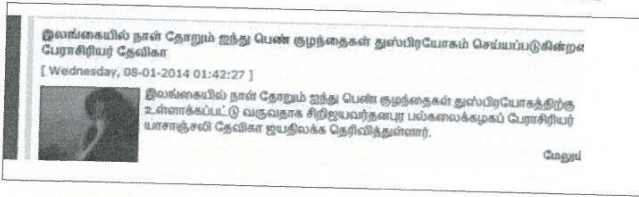
இது ஒரே பாலின

விருப்பாளருக்கும் பொருந்தும் என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

பிரான்சில் இந்தத் தொழில் வெளிப்படையான சட்டமாக்கப்பட்ட அங்கீகாரத்துடன் இல்லாவிடினும்

பகலிலும்

இரவிலும் கிடைக்கும் வாய்ப்புடன் இருந்தது. அந்நிலை பலருக்கும் ஆறுதலாகவும் இருந்தது. ஜேர்மனியிலும், ஒல்லாந்திலும் சட்டமாக்கப்பட்ட பால்சார் உடல் தொழிலாளர் தங்கியிருந்து வாடிக்கையாளரைச் சந்திக்கும் இடங்கள் அடுக்குமாடிக் கட்டடங்களாகவும் தெளிவான வண்ண விளக்குகளால் குறிப்புணர்த்தப்பட்டவையையும் இருந்தன.

ஜேர்மனியின் டூஸல்டோர்ஃப் நகரின் மையப் புகையிர நிலையத்தில் ஒரு வாயில் பொதுப் பெருவீதிகளுக்கு திறக்கும். அதன் மற்றைய பக்கம் (இந்தியா இலங்கைபோல இந்தக் குளிர்நாடுகளில் பெரும்பாலும் எல்லாப்பக்கமும் வாசல் விடமாட்டார்கள். பொதுவான இரு பக்கத்தில் பல திசைகளிலும் இருந்து வந்து கட்டடத்திற்குள் நுழையும் வகையில் வழிகள் அமைந்திருக்கும்.) ஆக மற்றப் பக்கத்தில் பெரிய வீதி எதுவும் இல்லை. ஓர் முதன்மையான நூலகமும் ஓர் பல்கலைக் கழகத்தின் பிரிவும் ஓர் 'பப்பும்' இருந்தன. நான் எதற்கு அடிக்கடி அந்தப் பக்கம் போயிருப்பேன் என்பது உங்கள் ஊகத்துக்கும் விருப்பத்துக்கும் இருக்கட்டும். அது என் புலம்பெயர்

நாட்களின் தொடக்க காலம். குடும்பங்கள் பிரிந்த தலைவர்கள், வீட்டைக் காக்க வெளி வந்த இளையோர், உயிர்தப்பி ஓடிய இளையோர் என்று பெரும் எண்ணிக்கையில் தனித்த தமிழ் ஆண்களை, தமிழ் ஆண்களை மட்டுமே கொண்ட காலம்.

யாரைக்கண்டாலும் ஓடிப்போய்க் கதைப்போம். வீட்டுக்கு - முகாமுக்கு அழைப்பார்கள். புட்டவிப்பார்கள். (புட்டு அவிப்பார்கள்) ஆட்டிற்சீக்கறி சமைப்பார்கள். பியர் குடிப்பார்கள். கார்ட்ஸ் விளையாடுவார்கள். குறிப்பிட்ட இந்த வாயிலிலோ நடைமுறை நிலை வேறு. காணும் தமிழ்த் தலைகள் எல்லாம் ஒன்று மற்றொன்றை நிமிர்ந்து பார்க்காது. காரணம் அது 'பப்புகான' வாயில் மட்டுமே! அங்கே முகம்பார்க்க முடியாது. ஆனால் அந்தப் பப்புகள் வழங்கிய உடல் ஆற்றுப்படுத்தல் ஒன்று அன்று அவர்களுக்குக் கிடைத்திருந்தது என்றே நினைக்கின்றேன்.

முதலில் ஏன் இவர்கள் இப்படி ஒதுங்கி ஓடுகிறார்கள் என்பது புரியாது இருந்தது. பின்னர் 'பப்ப'ப்பற்றிப் புரிந்த போது - அட அதில் ஏதும் தவறுள்ளதா? என்பதாக. அதுபற்றி உரையாட, அவர்களுக்குக் கருத்துச் சொல்வது முடியுமா என்ன?

ஆனால் ஜேர்மனியின் சட்டஆதரவுள்ள பால்சார் உடல்தொழில் இருக்கும் இடத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பும் பயனாளரின் இசைவும் சமூகத்தில் பால்சார் குற்றங்களின் குறைவும் கண்கூடாக தெரிந்தன. இன்றும் இதே நிலை இருக்கும் - குற்றச் செயல்களைப் பொறுத்தவரை என்றே நம்புகிறேன்.

கனடாவில் இதற்கான முறையான சட்ட அங்கீகாரம் கொடுக்க அரசியல்வாதிகள் பாராளுமன்றத்தில் புத்தாண்டில் முனைப்பாக ஈடுபடுவார்களாயிருக்கும்.

2.

இந்தியாவில் ஓரினச் சேர்க்கை குறித்த சட்டச் சீராக்கம் கொண்டுவர முனைந்ததைப் பார்க்கலாம். இந்தச் சட்டவாக்க முனைப்பு பெரும் இடபாடுகளுக்குள் சிக்கித் தவித்தது. அந்த நேரத்தில் மு.புவில் பல நண்பர்களை உள்விருப்பாக என்ன வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிப் புரிய வைத்தது.

இந்தியாவில் மும்பையிலும் கொல்கொத்தாவிலும் அதற்கெனப் 'பொன்னகரங்கள்' குறித்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். அங்கு பால்சார் உடல்தொழில் வெளிப்படையாக நடக்கிறது. ஆனால் எதற்காக அடிக்கடி

வள்ளளவானில் அழகிகள் கைது என்று தமிழ்நாட்டில் செய்திபோடுகிறார்கள் என்பது மட்டும் புரிவதில்லை. அதுவும் குறிப்பாக தமிழகத்தில் ஆந்திர. கேரள அழகிகளையும் பங்களூருவில் தமிழ் அழகிகளையும்தான் கைதுசெய்கிறார்கள் என்பது. மொழிசார் மாநிலங்களிடையே வெறுப்புணர்வை உண்டாக்கும் சதியோ என்று எண்ணவைக்கும் அளவிற்கு அதிகம்.

இந்தியாவில் பெண்களின் பால்சார் உடல்தொழில் குறித்த சட்டத்தின் பார்வை என்ன என்பது தெளிவாக இல்லை. இதுவே முற்றாக வேகாத அரிசியாக இருக்கையில் எதற்காக ஓரினச்சேர்க்கை குறித்த சட்டவாக்கம் கொண்டுவந்தார்கள் என்பதும் தெரியவில்லை. அதுவும் அரை வேக்காட்டைவிட குறவாகத்தான் வந்துசேரும்...முடிவில். பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம்.

ஆனால் ஓரினச் சேர்க்கை பற்றிய புரிதலையும் அதன் சனநாயகக் குரல்களையும் வெளிப்படுத்துவதில் தமிழர் தரப்பில் பல நிகழ்ந்தன. சிறுவர் குழந்தைகள் மீதான வன்பால் தாக்குதலுக்கும் ஓரினச் சேர்க்கைக்கும் கூட வேறுபாடு தெரியாமல் இந்த இடத்தில் பேசிய பலரையும் பார்த்தோம். கவலைதான்.

ஓரினச் சேர்க்கை என்பது நாட்டுக்குத் தேவையா இல்லையா என்பது நாட்டின் 'நலன்' பொறுத்தது. ஆனால் அது பற்றி தெளிவான அறிவுரையாடல் நிகழ்த்துவது சமூகத்துக்கு தேவையானது.

ஓரினச்சேர்க்கையில் விருப்புடையோரை ஏன் தடைசெய்யவேண்டும்? எந்தவகைப் பால்சார் நடவடிக்கையும் மற்றொருவரை வலுக்கட்டாயத்துக்கு ஆளாக்காதவகையில் பாதிக்காத வகையில் நிகழ்ந்தால் அந்தப் படுக்கையறையில் நாம் ஏன் நுழைய வேண்டும். படுக்கையறையில் பாராளுமன்றத்துக்கு இடமில்லை என்பதாக ஒரு பயன்பாடு உள்ளது.

அறிவில் முதியர்ச்சியுடைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட வயதுடைய இருவர். ஆணாயினும் பெண்ணாயினும் ஆணும் பெண்ணுமாயினும் பால்சார் நடவடிக்கைக்காகத் தாங்கள் இணைய விரும்பினால் ஏன் தடைசெய்யவேண்டும்...? இவ்வாறானதைப்போன்ற தடையைத்தான் சாதி யும் விதிக்கிறது. அது கலப்பு மணத்திற்கான தடை!

அது ஓரினத்திற்காக இருந்தால் என்ன? ஈரினத்திற்காக இருந்தால் என்ன? தடை தவறுதான்.

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது. ஜனவரி இரண்டாவது கிழமைக்கான கனடாவின் பிரபல இதழின் அட்டைப்படம் இவ்வாறு சொல்கிறது - 'உங்களுடைய மகன் நான் உண்மையிலேயே ஓர் பெண்தான் என்று உங்களிடம் வந்து சொல்லும்போது என்ன நடக்கும்?' . இதுதான் இது மட்டுமேதான் அட்டைப்படம். (Maclean's Jan 20, 2014 - 'What Happenes when your son tells you he's really a Gril' - visit www.macleans.ca)

பாலின நெகிழ்வு நிலை என்பதும் அதுசார் கவனக்குவிப்பும் இன்று அதிகமாக உள்ளது. அண்மையில் வந்த ஓர் புள்ளிவிவரம் யப்பான் நட்டு நகரத்து இளைஞரது விசித்திர நடவடிக்கை பற்றி படம்பிடித்தது. இவர்கள் பொம்மைகளைத் தங்கள் துணைகளாகப் பாவித்து வாழ்கிறார்கள்

என்றும் வாழ்க்கையில் பிடிப்பற்றது இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பலவாறான பாலின மாறுதல்களும் பால்சார் நடவடிக்கை மாறுதல்களும் உலகை அசைத்து மாற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன.

உலகப் பொருளாதாரம் வேண்டும். கணினி வலைப்பின்னல் வேண்டும். வலையமைப்பில் சுற்றி-வரவேண்டும் உலகின் விழுமியத் தாக்கங்கள் மட்டும் எதிலும் வேண்டாம் என்பது தப்பித்தல் அல்ல...வேறு!

இதே வேளை ஓரினச் சேர்க்கை முதலியவற்றையும் சிறார்மீதான் பால்சார் தாக்குதலையும் ஒன்றாகப் பொருத்திப் பார்ப்பவர்கள் மீது பச்சாத்தாப்பப் படுகிறேன். சிறார்மீதான் பால்சார் தாக்குதல் வன்முறை. குற்றவியல் சட்டத்திற்கு முரணானது. ஆனால் இதைத் 'துஸ்பிரயோகம்' என்று எளிமையாகத் தமிழில் எழுதி தப்பித்து விடுகிறார்கள்.

இவ்வாறான வன்முறை ஒன்றை தன் ஒப்புதல் வாக்குமூலமாக ஒருவர் எழுதி, அது தமிழகத்தில் புனைவாக வந்துள்ளது. அந்தப் பிரபலம் கனடாவுக்கு வந்தால் கனடாவின் சட்டப்படி அவர் உள்ளேதான் என்பதில் எந்த அய்யமும் இல்லை. அவருக்கும் இங்கு. கனடா போன்ற நாடுகளில் எப்பவாவது விருது கொடுப்பாங்களா என்று நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். யாரும் போட்டுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. விசா கொடுக்கும்

முன்னரே கனடாவின் காவல் பிரிவு இவ்வாறான மனப்பிறள்வுகளை விசாரித்துவிடும். வந்தால் 'அந்தோ'தான். எச்சரிக்கை.

கனடாவின் தேசிய அடையாளங்கள் பல உள்ளன. உலகம் அறியாமல் மறைபொருளாகக் கிடக்கும் அவ்வாற ஒரு பெயர் 'ரிம் ஹொர்ட்டன்ஸ்'. இது ஓர் கோப்பிக்கடை என்று சொல்லி அறிமுகப்படுத்தினால் தவறுதான். ஓர் கனடியரால் தொடங்கப்பட்டது. பின்னர் கார்ப்பரேட் நிறுவனமாகக் கிளை விரித்திருக்கும் இது பல அருமை பெருமைகளைக் கொண்டது. (கவலைப்படாதீர்கள். மற்றைய மேற்கின் நிறுவனங்கள்போல-மக்டொனால்ட், கொகாகோலா, வால்மார்ட் போல - விரைவில் உங்களிடமும் வந்து சேர்ந்துவிடும் முனைப்பு அவர்களிடம் உள்ளது.)

பிரான்சில் கஃபே ஃபிலோ என்ற வகையைப்போல இந்தக் காப்பிக் கடையை நினைத்து விடத்தேவையில்லை. இது ஓர் வண்ணமயமான ஜஸ்கிரீம் கடைபோலப் பலரும் அமர்ந்து சாப்பிடுவதற்கு வசதியானது. கொழுப்பில் திரட்டிய பல சீனிக்

குவியல்களை வைத்திருப்பார்கள். ஆம் சீனிக் குவியல்தான். இங்கு விற்கப்படும் அடிப்படை உணவுப் பொருள் எதுவும் சீனி முலாம் பூசப்பட்டதாகவே இருக்கும்.

இவ்வாறான ஓர் சீனி உருண்டைதான் 'டோனட்' இந்தச் சொல்லை சிலர் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அது கனடியர்களின் தேசிய வடை. சீனி வடை. அவ்வளவுதான். எண்ணை உண்டு. கொழுப்பு உண்டு. சீனி பொதிந்திருக்கும். உழுந்து வடை வடிவத்தில் வகைவகையாக சாக்லட், ஸ்ட்ராபெர்ரி என்று பிரித்து மேய்ந்திருப்பார்கள்.

உண்ண உண்ண விரைவில் பரகதி கிடைக்கும் அனைத்தும் இந்தக் கடை உணவில் உண்டு. ஆனால்

கனடியர்களுக்கு இது ஓர் பெருமைக்குரிய அடையாளம். அமெரிக்கர்கள் 'செல்லமாக' கனடாவிலிருப்போரை டோனட்டுகள் என்று அழைக்கிறார்களாம். ஆனால் இந்தக் காப்பிக் கடை அமெரிக்காவிலும் கடைபரப்பிவிட்டது. பெரும்பாலான பங்குகள் அங்கேதான்! துணையாக காப்பி, தேனீர் வகையறாக்களும் தற்போது சாண்விட்ச்சும் கிடைக்கிறது. காப்பியில் இவர்கள் 3 சீனியும் 3 கிரீமும் கலந்து தருவதைத் தொடர்ந்து சாப்பிட்டால் கருணைக் கொலைக்கு நீங்கள் யாரையும் நாடத் தேவையில்லை.

ஆனால் கட்டணமில்லா இணைய இணைப்பு வழங்குகிறார்கள். சந்திக்கு சந்தி வைத்திருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் விலையும் மலிவு என்பதால் பெருநகரங்களில் புலம்பெயர் உலகத்து மக்களும் சிறு நகரங்களில் மத்திக்கு கீழே வரும்படியுள்ள கனடியர்களும் கூடும் இடம். இந்தக் கடையின் காய்ந்த ரொட்டித்துண்டை வைத்துக்கொண்டு தொ.ப (முனைவர் தொ.பரமசிவன் தான்!) கனடாவில் பட்டபாடு தனி அத்தியாயம். தொ.ப கனடாவில் தங்கியிருந்த பட்டறிவைக் கேட்டுப் பதிந்தால் அது ஓர் தனியான சுவாரஸ்ய நூலாகிவிடும் வாய்ப்பிருக்கிறது. அதன்வழியாக தமிழர் நூலிலும் கனடாவின் பெயர் இடம்பெற்று பெரும்பேறு பெறும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது.

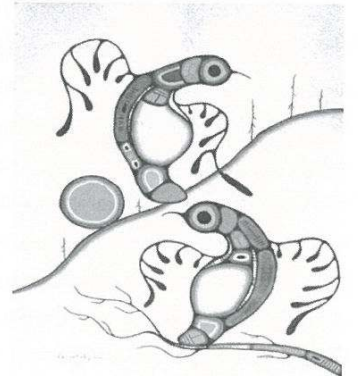

கனடியர்கள் என்றால் வெள்ளைநிறத் தோலுடன் ஆட்கள் நினைவுக்கு வந்தால் அது தவறல்ல. ஆனால் உண்மையான கனடியர்கள் மஞ்சள் நிறத் தோலுடையவர்கள்! அவர்களே ஆதி குடிகள். செவ்விந்தியர்கள் என்று குறுக்கப்பட்டு, அம்மக்களுக்கு அவ்வாறு அழைக்கப்பட விருப்பமில்லாத பெயரினால் ஆங்கிலப்படங்கள் வழியாக தமிழர் அறிந்துகொண்ட பெருந்தொகை மக்கள். அமெரிக்கத் துணைக்கண்டத்தின் பூர்வ குடிகள்.

தொல்குடிவழி ஓவியரின் படைப்பு

அவர்கள் தந்த பெயரே கனடா என்ற பெயர். ரொரன்ரோ என்ற பெயர். ஓட்டாவா என்ற பெயர். நயாகரா என்ற பெயர்.

அவர்களுடையதே கனடா! அது இப்போது கருணைக் கொடுப்பனவுகளாகவும் சலுகை என்ற பெயரில் கிடைக்கும் அற்பச் சுகங்களாகவும் மாறிவிட்டது. அவர்கள் தொகையும் குறுகிவிட்டது. இராக்குவா.

இன்னுயிற் என்று தொடங்கி நூற்றுக்கணக்கான சிறிய குழுக்களும் பெரிய குழுக்களும் தொல் கனடியர்களில் உள்ளன.

பீவர் என்னும் ஒரு பிராணியின் பஞ்சுபோன்ற தோலுக்காக இந்த மக்களைப் பெருந்திரளாய் வந்து கைப்பற்றி வைத்திருந்தோர் பிரஞ்சு மூலம் கொண்டவர்கள். இந்தப் பிராணியின் தோலை வைத்த வணிகத்தின் தொடர்ச்சியே கனடாவின் பிரபலமான ஸ்ட் எனும் தோல் நிறுவனம். தற்போதைய கனடாவை நிலத்தளவில் ஒருக்கிணைத்தபின் ஆங்கில மொழிப்பிரிவினரிடம் அகப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிரஞ்சு மொழிபேசும் மக்களின் பெரும் மாநிலமான கூபெக் அவ்வப்போது தனியாகப் போய்விடுகிறோம் என்று கேட்கிறது. அதாவது வாக்கெடுப்பு மூலம் கேட்கிறது. கருத்து வாக்கெடுப்பு நடக்கிறது. அதை எதிர்த்து ஆளும் அரசுகள் கரும் பரப்புரை செய்கின்றன. கடந்த தடவை பிரிந்து போகும் உரிமைக்கு வாக்குக் கேட்கப்பட்டபோது அது 1.12 விழுக்காட்டினால் வீழ்த்தப்பட்டது. ஆனால் செல்லாத வாக்குகள் 1.82 ஆக இருந்தன. அடுத்துவரும் கருத்து வாக்கெடுப்பில் பார்க்கலாம்.

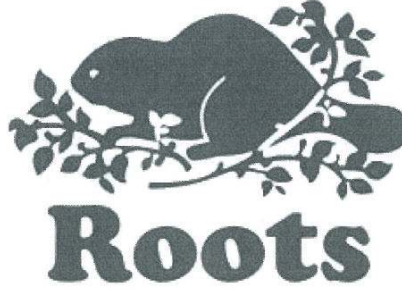
இவ்வாறு பிரிந்துபோவதைப்பற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்தவாவது பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் ஓரிடத்தில் அரசு-திகாரத்துடன் பெருந்தொகையாக அனைத்து உரிமைகளுடனும் வாழ்கிறார்கள். தனி அரசு தவிர!

ஆனால் இவர்கள் எல்லாம் வரும்போது யார் இந்தக் கனடாவில் இருந்தார்களோ அந்த தொல்குடி மக்கள் ஒரு மகாணம் கூடச் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாது ஆங்காங்கே சிதறிச் சிதைந்து வாழ்கிறார்கள்.

<▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶

கொடியில் துணிகாயப்போடத் தடையுள்ள நாடு கனடா. தனித்த வீடுகள் இருப்பவர்கள் அயலவர்களது, சுற்றாடலில் இருப்போரின் அழகைக் கெடுக்காமல் கொடியில் துணிகாயப் போடலாம். ஆனால் அடுக்குமாடியில் இருப்பவர்கள் அப்படி போடவே கூடாது. அதைவிடவும் ஏதாவது வகையிலும் துணிகளை இயற்கை முறையில் காய வைத்துவிடக்கூடாது. துணிகாயப்போடுவதற்கு மாங்கு மாங்கென்று உள்ளும் ஓர் எந்திரத்தை மிகுந்த பொருட்செலவில் மிகுந்த மின்சாரச் செலவில் நீங்கள் இயக்கித்தான் ஆகவேண்டும். சுற்றுச் சூழலைப் பாதுகாக்கவென்று தனது வாழ்வை

அர்ப்பணித்தவரான டேவிட் சசூக்கி போன்றவர்கள் இருக்கும் இந்த நாட்டில்தான் துணிகாயப்போடச் சூரியனைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்கிறார்கள். ஆனால் இதே டேவிட் சசூக்கி முதலியோரின் பாதிப்பில் உருவான கியோட்டோ ஒப்புந்த அடிப்படையில் ஓர் புதிய சட்டம் வண்டிகளின் எரிபொருள் பயன்பாட்டைக் குறைக்கப் படு பிரயத்தனப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக மைனஸ் 40 ஐ தொடர்விடத்துடிக்கும் இந்த நாட்டின் குளிர்காலத்தில்கூட நீங்கள் வண்டிக்குள் இருந்தால் உங்களைச் சூடாக்கிக்கொள்ள 1 நிமிடத்திற்குமேல் வண்டியை ஓடவிடக்கூடாது. முன்னர் இது 3 நிமிடம் என்று இருந்தது.

ஆண்கள்...போகட்டும். பெண்கள் குழந்தைகள் என்று நீங்கள் கவலைப்பட்டால்...காவல்துறை தரும் டிக்கட்டுக்கு தண்டம் 240 டொலர் கட்ட நேரிடும்.

ஆனால் சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டு குளிரில் நீங்கள் பாதிக்கப்பட்டு மருத்துவமனைக்கு போனாலும் தற்கொலைக்கு நீங்கள் முயன்றதாகவும் உங்களுக்கு தண்டம் வரக்கூடும். ஒரே நேரத்தில் மயிரில் முட்டையும் புடுங்கி முட்டையில் மயிரும் புடுங்கப் பார்ப்பார்கள். ஏதாவது நாம் சொன்னால் சிக்கலாகிவிடும். ஓர் புலம்பெயர்ந்த கறுப்பு நிறத்தவனுக்கு - அல்லது சிறிது கறுப்பான தொலியை உடையவனுக்கு என்னைவிட என்ன தெரிந்திருக்கும் என்பதில் மட்டும் எப்போதும் உறுதியான நம்பிக்கையுடையவர்கள்.

நாமிருக்கும் நாடே கனடாவே உலகில் சிறந்த பத்து நாடுகளில் எப்போதும் இடம்பிடித்துக்கொண்டே வருகிறது. பின்லாந்து, ஸ்வீடன், நோர்வே, டென்மார்க், நியூசிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, ஜெர்மனி.....கனடா முதல் மூன்று நாடுகளைத்தவிர பெரும்பாலும் நாற்காலி சுழன்றபடிதான் இருக்கும். என்று வரும். பெரும்பாலும் பிரிதானியா, அமெரிக்கா 30 எண்ணின் பின்னாலும் மற்றவர்கள் அதன் பின்னாலுமாக இருப்பார்கள். அதனால் ஆகவும் மோசமான நாடு கனடா என்று திட்டிவது சினிசீசம் என்று சொன்னாலும் தப்பில்லை என்றாகிவிடும். ஆனால் நமக்குத்தான் குறை கண்டுபிடிக்கத் தெரியுமே என்ற மாப்பு.

<▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶◀▼▶▲▽◀▶▶

கனடாவில் நாமிருக்கும் Toronto நகரைச் சுற்றியிருக்கும் பெருநகரப் பகுதியில் இருக்கும் உலகு வேறு வகை. இதன்

ஆங்கிலம் வேறு. இதன் சமூகம் வேறு. இதன் பண்பாடும் (?) வேறு. இந்த Toronto என்பதை ரொரனோ என்றுதான் பெரும்பாலான வெள்ளை மரபில் பிந்தவர்கள் உச்சரிப்பார்கள். கிட்டத்தட்ட மெட்ராஸ் பாசை என்று அந்தக் காலத்தில் சோவும். கமலகாசனும் ஓர் தமிழ் பேசுவார்களே அது மாதிரியான ஓர் ஆங்கிலம். இங்கிருக்கும் தமிழரோ தாரன்ரோ, டொரன்ரோ, ரொரன்ரோ என்று எழுதித் தங்கள் ஆசையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

நன்றி அதாவது Thanks என்கின்ற ஆங்கிச் சொல்லை இங்கு மறந்தும் கேட்க முடியாத நிலை. முன்னர் சொன்ன "ரிம் ஹொர்ட்டன்ஸ்" காப்பிக் கடையில் வேலை செய்யும் புலம்பெயர்ந்த பணிப்பெண்கள்தான் இதற்குக் காரணம் என்றால் அது மிகை. இங்கு Torontoவில் (இதைத் தமிழில் எழுதி எதற்கு வம்பு?) ஏறக்குறைய 200க்கு மேற்பட்ட உலக இனங்கள் வாழ்கிறார்கள். இது 2006இல் புள்ளிவிவர திணைக்க வெளியிட்டின் பதிவு. பலருக்கும் பிடிக்காவிட்டாலும் அரசாங்கத்தின் அதிகாரபூர்வ வெளியீட்டில் ஒருபுறம் இருந்து படித்தால் ஆங்கிலத்திலும் மறுபுறம் புரட்டித் தலை கீழைகப் படித்தால் பிரஞ்சிலுமாக இருக்கும் அந்தப் புத்தகத்தின் தொகுப்புரையில் இந்த சமூக அமைப்பைக்குறிக்க 'Podstmodern' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இந்த பி.ந் Torontoவில் நன்றிக்கு பதிலாக "இந்தா பிடி போ" என்றுதான் சொல்வார்கள். Here! you go! என்பதை அப்படிப் பொருளில்தான் சொல்கிறார்கள் என்று நான் புரிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

பணம்கொடுத்துப் பொருள் வாங்குவோருக்கு நன்றி சொல்லாவிட்டாலும் 'எத்திண்டு அப்பால நவரு' என்கிறது மாதிரியான இந்தப் பயன்பாடு என்னை உறுத்துகிறது. யாவையது கேட்கலாம் என்றே நினைத்தேன். 200 இனத்தின் உள்ள ஏதாவது ஓர் பணிப்பெண்ணிடம் கேட்டு என்ன பயன்?

ரொரனோவில் பிரபலமான புத்தகக் கடை சாப்டர்ஸ் என்பது. நாவல்...முதலியன விற்கும் இடம். அண்மையில் அங்கு போயிருந்த ஓர் நாள் மிகவும் குளிரான மைனஸ் 30க்குக் கிட்டவான நாட்கள். குளிர்மீதான கோபத்தை இங்கு காட்டிவிடலாமா என்று திட்டமேதும் வைத்திருக்கவில்லை. ஆயினும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது.

எனக்கு விற்பனை செய்தவன் ஓர் வெள்ளை இளைஞன். புத்தகக் கடையில் வேலை செய்வதால் கண்டிப்பாய் கல்விப் பின்புலம் - குறைந்தது கல்லூரிப் படிப்பாவது இருக்கும் என்று நினைக்க இடமுண்டு.

'இந்தா பிடி போ' என்றான்.

எனக்கு வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.

'நீங்கள் இந்த ஊரில் அந்த ஒரு வார்த்தையை மறந்துவிட்டீர்களா?' என்றேன்.

'என்ன? எது' என்றான்.

'மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. நன்றி என்ற சொல்லை ரொரனோவில் கேட்பதற்கு' என்றேன். 'எல்லோரும் இந்த பிடி போ என்கிறார்கள்.'

அந்தப் பையனுக்கு முகம் சிவந்துவிட்டது. ஆனாலும் சமாளித்துக்கொண்டு நாங்கள் இந்தா பிடி போ என்று சொல்வது..... ஓர்.... 'சொல்வழக்குதான்' (Colloquialism) என்றான்...இழுத்துக்கொண்டே!

'அதனால் என்ன பொருள் குறிப்பிட வருகிறீர்கள்?'

என்றுவிட்டு அவனது பதிலுக்கு காத்திராமல் நகர்ந்துவிட்டேன்.

இந்த இடத்திலும் மற்றொன்றைக் குறிப்பிடவேண்டு. இதையே நான் ஓர் விற்பனைப் பெண்ணிடம் கேட்டால் - அது யுவதி அல்லது - பேரிளம்பெண்ணாய் இருக்கட்டும். அவர்கள் இந்தக் கேள்வியால் தர்மசங்கடப்பட்டு எளிதான ஒரு குற்றச்சாட்டில்

என்னை மாட்டிவிடக்கூடும்.

'Abusive' என்பது அது! 'இவன் துஸ்பிரயோக வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறான்' என்ற ஓர் சிறிய பொய்யை அந்தப் பெண் பாதுகாப்பு ஊழியரிடமோ மேலாளரிமோ சொன்னால் நான் கிரிமினல் சட்டத்தை மீறிய குற்றத்திற்காளாக நேரிடும்.இன்னும் பிரித்தானிய மகாராணியின் கையெழுத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் நாடு இது. காவல்துறை முதலில் பெண்கள் சொல்வதைத்தான் கேட்கும். அதன் அடிப்படையில்

குற்றச்சாட்டை வைத்து - முடிந்தால் கைது செய்து - அதன் பிறகு விசாரிப்பார்கள்...எங்களை நாங்களே விடுவித்துக்கொள்ளச் சொல்வார்கள். அதற்கான சுதந்திரம் உண்டுதான். இந்தக் கனடாவின் தேசப் பாடல் இவ்வாறுதான் தொடங்கும் ஓ! கனடா....

அருமையான பாடல். மிகச் சிறியது. பல்வகையிலும் பாடக்கூடிய இசை மாற்றங்கள் செய்யும் வாய்ப்புடையது. இங்கு தமிழர் அதை மொழிபெயர்த்து கருநாடக இசையுடனும் பாடுகிறார்கள்.

நான்கு வரிகளில் அடங்கிவிடும். அதன் பிறகும் முன்னரும் உள்ளவை எனது கனடாவே உனக்காக நான் நிற்பேன் ...உன்னைக் காத்து நிற்பேன் என்பதுதான். இன்னும் அதில் பெண்கள் என்ற சொல் இடம் பெறவில்லை. இன்றைக்கும் மைந்தர்கள் மட்டுமே இடம் பிடித்துள்ளனர்.

ஆல்பெக் காம்யூவின் நூற்றாண்டு நினைவு கடந்த நவம்பரில். (பிறப்பு:1913 நவம்பர் 7) அல்ஜீரியாவில் கல்வியற்ற குடும்பத்தில் பிந்தவர். வளர்ந்தது சேரிகளில். இரண்டாம் உலகப்போர் காலத்தில் செய்தியாளராகப் பணி யாற்றினார்.

இளமைக்காலத்திலிருந்தே பாரிசின் பெரும்போக்கு டாம்பீகங்களைக் கண்ணிலும் காட்டப் பிடிக்காதவர். உணர்வு பூர்வமாக அல்ஜீரியாவில் தன்னை ஒட்டி வைத்திருந்தவர்.

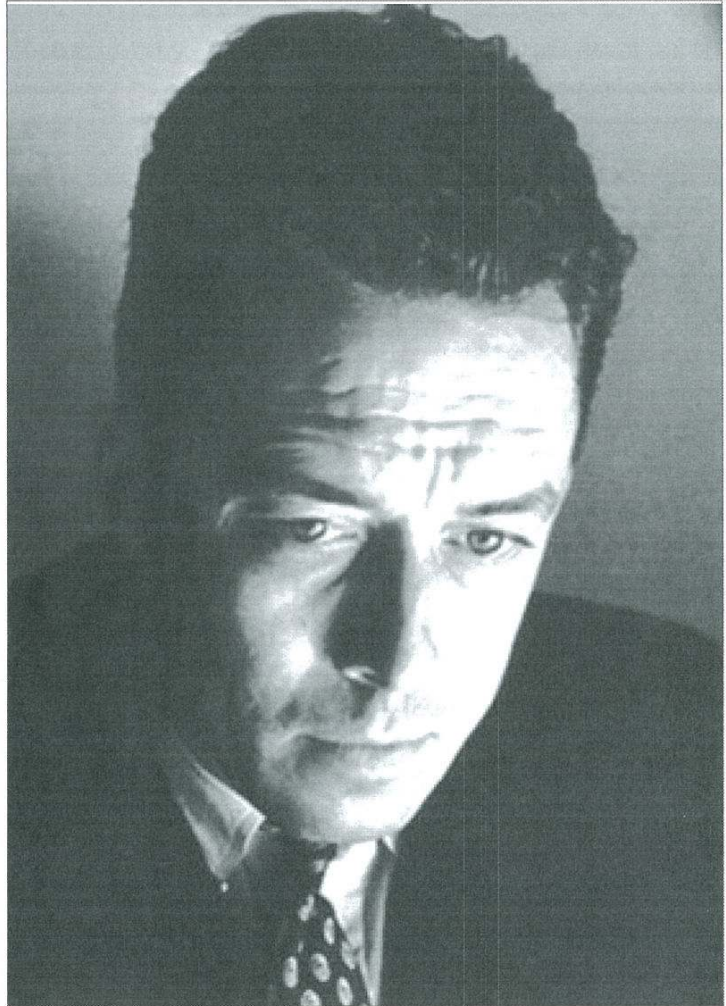
தனது நாவல்களினால் புகைபை எய்தியவர் மட்டுமன்று. பாரிசின் பெண்கள் வட்டத்தில் இந்த கவர்ச்சிமிக்க இளம் ஆண் பெற்ற கவனம் வேறு எந்தச் சிந்தனையாளரும் பெற்றதில்லை என்பார்கள். அவ்வளவு விருப்பம் அவர் மீது பாரிசின் பெண்களுக்கு. சரி அதிருக்கட்டும்...

The Stranger (1942) மற்றும் The Rebel (1951) அறியப்பட்ட பொருள் நாவல்கள். அவரது The Myth of Sisyphus (1942) தான் மிகவும் சிறப்பான கவனம் பெற்றது. அதன் மெய்யியல் உள்டக்கத்திற்காக. 'இருத்தலியல் நிலைப்பாட்டின் எதுவும் குறிப்பாகச் சுட்டப்பட்டு நோக்கத்தோடு இல்லை. அவை மிகவும் பச்சையான நிகழ்வுகள்.'

காம்யூவின் முதல் நாவலை பாரிசின் Le Figaro என்ற

வலதுசாரி நாளிதழ்தான் சிலாகித்திருந்தது. இன்று வரை இயங்கவரும் அறியப்பட்ட வலதுசாரி நாளிதழ் இது. அதனாலேயே சார்த்தர் பொறுப்பிலிருந்த Les Temps Moderns நாளேடு அதை எதிர்க்கும் நிலைப்பாடு எடுத்தது. ஆனால் பின்னர் காம்யூவும் சார்த்தரும் ஒன்றாகக் கருத்தால் இணைந்திருந்தனர்.

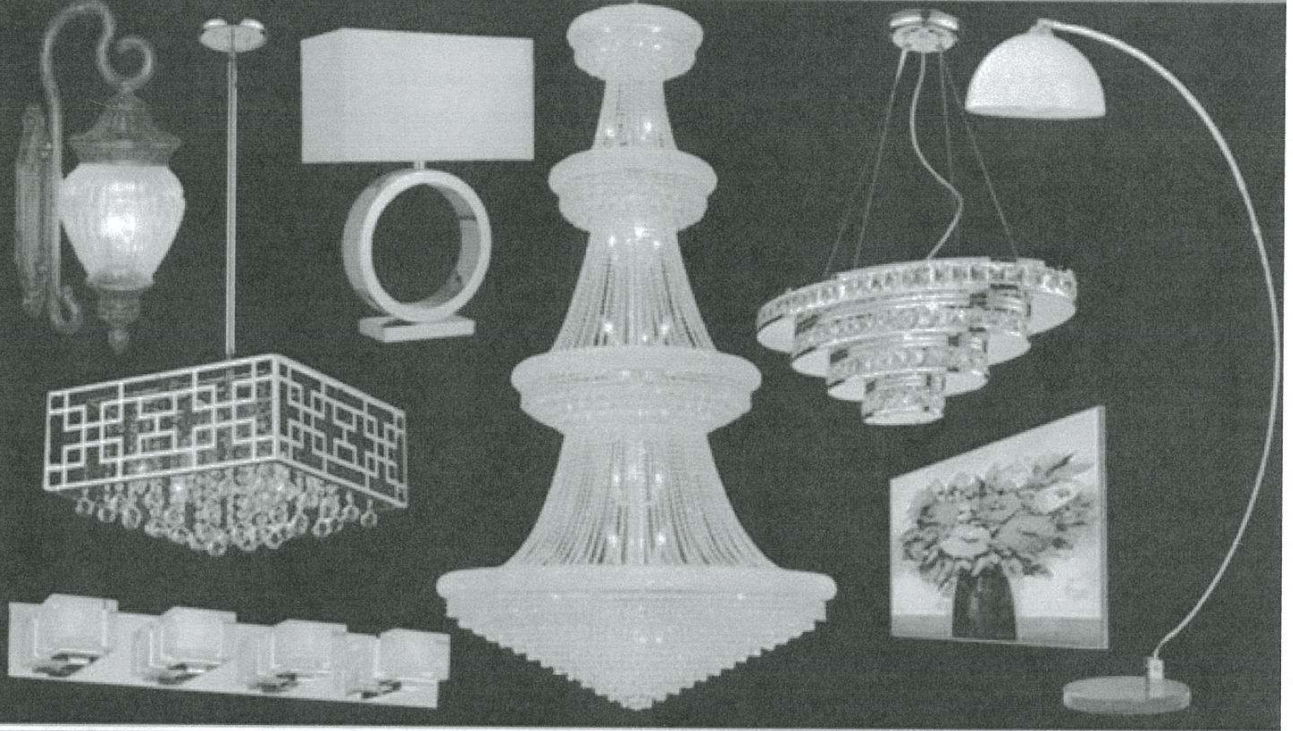
காம்யூவின் MOS (The Myth of Sisyphus)வெளிவந்த காலப்பகுதியில் மனிதரின் தேடலும் நுணுகிய பார்வைகளும் நோக்கப் பொருள்கொள்ளுதலும் குறித்த தேடல் இருந்தன. இதற்கு மறுதலையான அப்படி எதுவுமே இல்லை. அதது அப்படியப்படியேதான் நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. விதிபற்றியல்ல. ஆனால் எந்த திட்டமிடலும் அல்லாதது வாழ்க்கை என்று கருத்தை முன்வைக்கும்

வகையானது. இன்றைக்கான சொல்லும் அனைத்திலும் பொருள் தரும் ஓர் செயற்பாடும் உள்ளீடும் திட்டமிடலும் வரலாறும் பொதிந்திருக்கும் என்பதை அது மறுத்தது. அல்லது மறுக்கவில்லை. அந்தக்கருத்துக்கு எதிரான நிலையை முன்வைத்தது. வாழ்வின் நிகழ்வுகள் பொருண்மை (Meaning)குறித்தன அல்ல. நோக்கமுடையன

Famous LIGHTINGS

Home Decor

WE PROVIDE A WIDE RANGE OF CANADIAN, AMERICAN & EUROPEAN BRAND NAME FIXTURES!
WE SPECIALIZE IN SWAROVSKI AND ASFOUR CRYSTALS!

உங்கள் வீட்டின் அளவிற்கு அழகு சேர்க்க தரத்துக்கு
உத்தரவாதம் கொடுக்க ஆலோசனைகளுடன்
TEL: (905)-471-7070
9291 MARKHAM ROAD, UNIT #5, MARKHAM ON, CANADA
WWW.FAMOUSLIGHTINGS.COM / homedecor@famouslightings.com

SPECTRA
STRASS
ASFOUR
CRYSTAL

அல்ல. அவை தானாக இயல்பாக அதது அப்படியப்படியே நடக்கின்றன என்பதுதான்.

இந்த இடியப்பச் சிக்கலுக்குள் போகவேண்டாம். MOSஇல் குறிப்பிடப்படும் சிசிபசுக்கு வருவோம் . சிசிபஸ் என்ற கிரேக்க புராண அல்லது வரலாற்று நாயகன் ஓர் பாரிய கல்லைத் தூக்கித் தள்ளிக்கொண்டு மலைமேல் உருட்டிக்கொண்டு போகிறான். அதன் உச்சியை அடையும் முன்னர் அவனது முயற்சி தோற்றுவிடுகிறது. அவன் திரும்பவும் வந்து கல்லை மேலே தள்ளிக்கொண்டு போகமுற்படுவான். இந்தச் செயலுக்கு பல புராணிக வரலாற்று வியாக்கியானங்கள் உள்ளன.

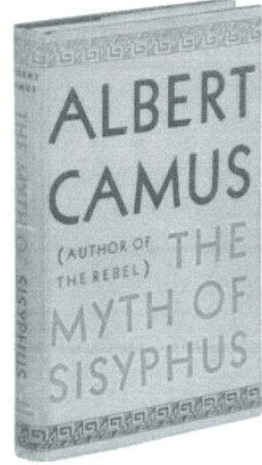
இதில் இந்த கல்லை உருட்டும் முயற்சி என்பது வாழ்க்கை. நடைமுறை. வாழ்க்கையே அதுதான். எந்த திட்டமிடலும் என் - உன் கையில் இல்லை. வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகள் அதுவாகவே அவை யாகவே நடந்துகொண்டு போகின்றன. இது விதியும் அல்ல. நடக்கும் போதான போக்கு மட்டுமே. என்று வாழ்வை பார்க்கும் போக்கு. ஆக. வாழ்க்கை ஓடுகிறாதா நிகழ்த்தப்படுகிறா? உட்பொருள் உடையாதா? "இல்லை" என்பது காம்யூ தரப்பின் வாழ்வு விளக்கம்.

வாழ்வுதான் அந்தக் கல் என்பது பலர் சொல்லும் வியாக்கியானம். இந்த கல்தான் வேதாளம் என்பதும் சிசிபஸ்தான் விக்ரமாதித்தன் என்பதும் எனது வியாக்கியானம்.

வாழ்வு மட்டுமல்ல இலக்கியப் படைப்பு முயற்சியும் அதுதான் என்பதாக நான் ஊக்கிகிறேன். படைப்பில்

உள்ள பொருள் (Meaning) இதுதான் என்று எழுதி வைத்துவிடும் ஓர் படைப்பாளி சொல்லமுடியுமா? அது அப்படி இல்லையென்றான பின் தனது படைப்பு முயற்சியை நிறுத்தி விடுவாரா? படைப்புக்கும் அதன் பொருளுக்கும்

இடைவெளி நின்றுயவே நடைமுறையில் உண்டு. அது குறியியலால். பொருண்மையிலால். மொழிசார் படிப்புக்களால். ஆய்வுகளால் காணப்பட முடியுமா? இல்லையா என்பதற்கப்பால் அது முடியாதது என் காம்யூ தரப்பினர் சொன்னார்.

இது தொடர்பான மேலும் சுவையூட்டும் மற்றொரு சேதி சிசிபஸ் போன்ற ஓர் கதாபாத்திரம் கேரளாவில் - பாலக்காட்டு எல்லையில் இருப்பதுதான். நாரநாது பரந்தன் (மூடப் பரந்தன்) என்ற இந்த நாட்டார் பழமரபுக் கதைப் பாத்திரம் இதே போன்று ஓர் கல்லைத் தூக்கும் பணியைச் செய்கிறது.

சிசிபஸ் இற்கு நடப்பது போல கல் தானாக உருள்வதில்லை. பரந்தன் தனாகவே மலையில் கொண்டு சென்ற கல்லை கீழே உருள விட்டு விட்டு மீண்டம் வந்து மேலே உருட்டிச் செல்கிறான்.

இந்தக் கதையின் மேலும் கவனத்துக்குரியது இவன் தாய்க்கு 12 பிள்ளைகள். நாரநாது மங்களத்து மனை என்றும் பாலக்காட்டின் பகுதியில் இருப்பதாக கதைப்பின்புலம். இந்தப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் பறைச்சி பெற்ற பன்னிரு பிள்ளைகள் என்று பெயர். இந்த நாரநாது பின்னர் வேதம் கற்கச் சென்றதாகவும் வழக்கம்போல அதனால் பின்னர் வழிபாட்டுக்குரியதாக மாறியதாகவும் கதையும் நட்டுப்புற வழிபாடும் நடைபெறுகிறது.

ஆல்பெக் காம்யூவின் நினைவை ஒட்டியாவது அந்நியன் போன்ற நாவல்களை வாசிக்க முனையலாம். அவை ஓர் புலம்பெயர்ந்த மண்ணின் கலப்புக்குள்ளான மனத்தின் பாதிப்புக்களைக் கொண்ட கதைப்புலங்கள்.

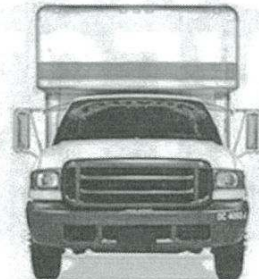
SPECIALIZE IN

Moving

Storage

Cross Docking

Pallets

89 Thourmount Drive Unit #11&12
Scarborough, ON
M1B 5V4

Phone: 416-569-4065

| Fax: 416-724-8417

| emk4u@hotmail.com

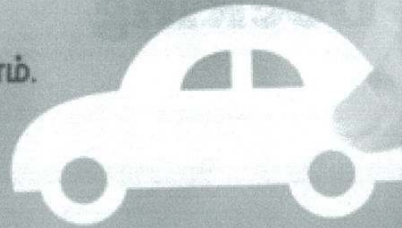
MORTGAGE & INVESTMENTS

வீடு வாங்க குறைந்த வட்டியில் மேட்கேச்
வங்கியிலிருந்து பெற்று தரப்படும்.

இரண்டாம் அடமானம்
குறைந்த வட்டியில் கிடைக்கும்.

வங்குரோத்து மீள்காப்பு
நிதி உதவிகள் மிக எளிதாக பெறலாம்.

கடன் தொல்லைகளிலிருந்து
விடுபெற நிதி உதவிகள்.

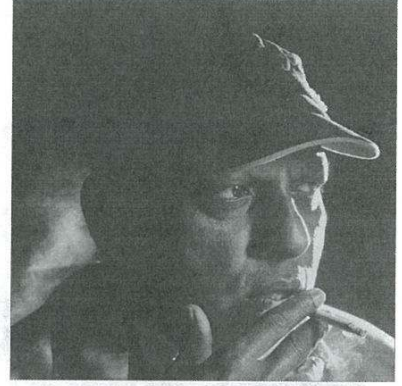

Call Suganthan 416.859.2564

விருதுகள்:

ஆனந்தவிகடன் விருது - சிறந்த இலக்கியச் சிற்றிதழ்
பெறுபவர் காலம் செல்வம்

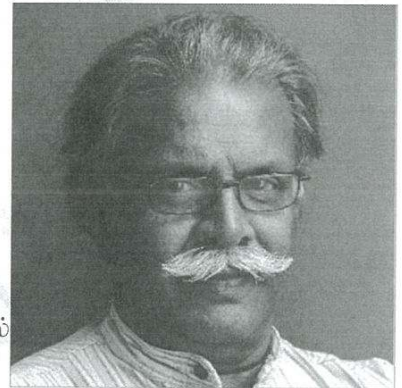
கனடாவில் இருந்து தொடர்ந்து 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வந்துகொண்டிருக்கும் இலக்கிய இதழ் காலம். இதற்கு 2013 ஆவது ஆண்டுக்கான சிறந்த இலக்கிய இதழ் என்ற விருதை வழங்கி மதிப்பளித்திருக்கிறது ஆனந்த விகடன் குழுமம். அதன் ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான காலம் செல்வம் இந்த விருதைப் பெறுகிறார். அவருடைய தொடர்ந்த இலக்கியச் செயற்பாட்டை அனைவரும் அறிவர்! நாமும் அறிவோம்! வாழ்த்துகிறோம்!

"கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம்" : இயல் விருது

2013 ஆம் ஆண்டுக்கான "கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம்" வழங்கும் இயல் விருது சூழலியல் எழுத்தாளரும் சினிமா வரலாற்று எழுத்தாளருமான தியடோர் பாஸ்கரன் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

தமிழில் தியடோர் பாஸ்கரன் தமிழ் திரைப்பட வரலாற்றை சமூகவியல் ஆய்வுத்தளத்தில் எழுத ஆரம்பித்தவர் . எளிமையான அவரது மொழிப்பிரயோகத்தில் தமிழ் பண்பாடு சினிமா என்ற தளத்தில் எவ்வாறு தொழிற்படுகிறது என்பது ஆழமாக அலசப்பட்டிருக்கும். அதற்காகப் புதிய கலைச்சொற்களை "தியோடர் பாஸ்கரன்" அவர்கள் உருவாக்கியதும், பயன்படுத்தியதும் தமிழ் பண்பாட்டுத் தளத்தில் முக்கியமானதொன்று! தமிழில் சூழலியல் பற்றிய உரையாடல் ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் "தியடோர் பாஸ்கரன்" அது குறித்து எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். இடைவிடாது தொடர்ச்சியாக தமிழகத்தின் சுற்றுப்புறச் சூழல் குறித்து பிரக்ஞை பூர்வமாகச் செயற்பட்டு வரும் , எழுதி வரும் "தியோடர் பாஸ்கரனுக்கு" வாழ்நாள் சாதனையாளருக்கான "இயல் விருது - 2013" வழங்கப்படுவது குறித்து "உரையாடல்" கலை இலக்கிய ஏடு பாராட்டினையும் , வாழ்த்துகளையும் எழுத்தாளர் தியோடர் பாஸ்கரனுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

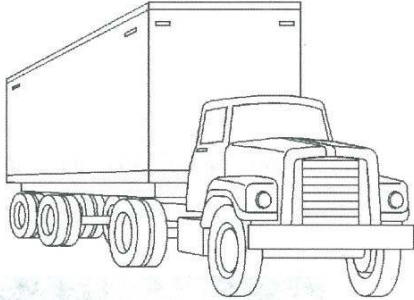

OKJ TRANSPORTATION

**வீட்டுத் தளபாடங்கள்
வர்த்தகத் தளபாடங்கள்**

ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு
எடுத்துச்செல்ல (Moving) நாடவேண்டிய
நம்பிக்கையான நிறுவனம்.

**விரைவாகத்
தொழிற்படுவதும்
வாடிக்கையாளர்களின்
திருப்தியை
நிறைவேற்றுவதும்
எங்கள் குறிக்கோள்!**

தொடர்புகளுக்கு:

416-876-3349

okjtrans@rogers.com

அண்மையில் இறந்த முன்னாள் இஸ்ரேலியப் பிரதமர் “ஏரியல் ஷரோன்” மேற்குலகத் தலைவர்களின் அஞ்சலியோடு, யூதத் தீவிரவாதிகளின் தலை வணங்கலோடு பூரண இராணுவ மரியாதையோடு அவரது பண்ணை வீட்டுத் தோட்டத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டு விட்டார். இறக்கும்போது அவருக்கு 85 வயது. 2006ஆம் ஆண்டு முதல், “ஏரியல் ஷரோன்” இஸ்ரேலின் மருத்துவ மனையொன்றில் இறக்கும்வரை நினைவுகளற்ற “கோமா” நிலையில் உயிருள்ள சடலமாகவே இருந்து வந்துள்ளார்.

சம்பவங்களின் போது கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“ஏரியல் ஷரோன்” மிகவும் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்ட ஒரு மனிதர் . அவர் “இஸ்ரேல்” என்ற நாட்டின் கட்டுமானம் தொடர்பு பல விடயங்களில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்திருக்கின்றார். அவர் “இஸ்ரேல்” நடத்திய ஒவ்வொரு போர்களிலும் பங்கு கொண்டு சண்டையிட்டவர். பல இஸ்ரேலிய இராணுவத் தளபதிகள் செய்தது போன்று பின்பு அரசியலுக்குள்ளும் நுழைந்து கொண்டவர்.

பல்வேறு பதவிகளை வகித்த “ஏரியல் ஷரோன்” இஸ்ரேலின் பிரதமராக 2002 முதல் 2006 வரை இருந்திருக்கின்றார். அதே போல் 1981 இலிருந்து 1983 வரை இஸ்ரேலியப் பாதுகாப்பு அமைச்சராகவும் இருந்துள்ளார். அவர் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த அந்தக் காலப்பகுதி வரலாற்றில் என்றுமே சர்ச்சைக்குரிய காலப்பகுதியாகவே அமையும். ஈழத்தமிழர்களான நாமும் அந்தக் காலப்பகுதி தொடர்பான வரலாற்றோடு பல வழிகளிலும் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளோம்.

“ஷரோன்” 2005 இல் “காஸா” பகுதியிலிருந்து இஸ்ரேலியப் படைகளைத் திரும்ப வரவழைத்த வேளையில் அனைத்துலகச் சமூகத்தின் பாராட்டினைப் பெற்றுக்கொண்ட தோற்றப்பாடு ஒன்று இருந்தது. அரசியல் விமர்சகர்களது பார்வையில் அவர் இஸ்ரேலிய நிறுவெறி அரசின் முக்கிய சிற்பி. “ஷரோன்” 1982 இல் லைபனான் நாட்டின் Sabra மற்றும் Shatila பாலஸ்தீன அகதி முகாம்களில் இஸ்ரேலிய இராணுவம் மேற்கொண்ட படுகொலைகள் அவரது தனிப்பட்ட உத்தரவின் பேரிலேயே நிகழ்த்தப்பட்டதாகவும் அதற்கான பொறுப்பு அவருடைய தெனவும் மனித உரிமை அமைப்புகள், அனைத்துலக ஊடகங்கள் கண்டனங்களை வெளியிட்டிருந்தன. ஏறத்தாள ஆயிரம் பாலஸ்தீனியப் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் அந்தச்

ஏரியல் ஷரோன் இறந்தாரா ?

நடராஜா முரளிதரன்

F.B@nadarajah.muralitharan

அவர் 1948இல் “இஸ்ரேல்” என்ற நாடு உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இராணுவத்தில் மேலதிகாரிகளின் கட்டளைகளை மீறிச் செயற்பட்டு வந்துள்ளார். 1953இல் மிகவும் நன்கு அறியப்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கையாக “ஏரியல் ஷரோன்” “பிரிவு 101” க்குத் தலைமை தாங்கி Qibya என்ற கிராமத்தில் நிகழ்த்திய படுகொலைகள் மிகவும்

கொடூரமானவையாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்தப் பிரிவு இஸ்ரேலியர் மீதான தாக்குதலுக்குப் பழிவாங்கும் வகையில் பதிலடியாக பாலஸ்தீனக் கிராமங்கள் பலவற்றில் அப்பாவிப் பொதுமக்களைக் கொன்று குவித்திருக்கின்றது.

இதிலுள்ள சுவாரசியமான விடயம் என்னவென்றால் இவ்வாறான நடவடிக்கைகளின் மூலமாக இராணுவத்தில் பாராட்டுக்களுடனும், அதிக பொறுப்புகளுடனும் அவரால் மேல்நோக்கி முன்னேற, முக்கிய பதவிகளைப் பெற முடிந்தது என்பதே! “டேவிட் பென் குரியன்” இஸ்ரேலின் முதல் பிரதம மந்திரி மட்டுமல்லாது “இஸ்ரேல்” என்ற நாட்டையே நிர்மாணித்தவராக விதந்துரைக்கப்படுபவர். அவ்வாறான “பென் குரியனாலேயே” ஒரு “நோயியல் பொய்யர்” என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் இந்த “ஏரியல் ஷரோன்”. ஆனாலும் “பென் குரியன்” தொடர்ந்து “ஏரியல் ஷரோனை” பாலஸ்தீனக் கிராமங்களையும், அண்டை அரபு நாடுகளையும் அச்சுறுத்தப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

பாலஸ்தீனியக் கிராமங்களும், அருகிலுள்ள நாடுகளும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கு மனிதாபிமானமற்ற முறையில் பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறை கையிலெடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு பிரயோகிப்பதற்கு ஈவிரக்கமில்லாத, மனிதாபி-மானச் சட்டங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாத “ஏரியல் ஷரோன்” போன்ற இரும்பு மனிதர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டார்கள்.

“ஏரியல் ஷரோன்” மிக முக்கியமான பங்கொன்றினை லெபனான் போரின் போது வகித்திருந்தார். உண்மையில் அவர் பாதுகாப்பு மந்திரியாக இருந்த அந்த வேளை “இஸ்ரேலிய” அரசு ஆரம்பத்தில் திட்டமிட்டதைவிடக் கடுமையான நடவடிக்கையில் அவர் “இஸ்ரேலியப்” படை-

களை ஈடுபடுத்திவிட்டார் என்று கூறப்பட்டது. இன்னும் சில உயரதிகாரிகள் இஸ்ரேலிய அரசாங்கத்தை “ஏரியல் ஷரோன்” ஏமாற்றிவிட்டார் என்றும் வாதிட்டனர். இந்தச் சர்ச்சையைத் தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவின் முன் தோன்றிய “ஏரியல் ஷரோன்” “இதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. அரபுக்கள் தங்களுக்குள் தாங்களே சுட்டுக் கொன்றார்கள்” என்ற முழுப்பொய்யை அவிழ்த்து விட்டார். இறுதியில் விசாரணைக் குழு “ஏரியல் ஷரோன்” தன் முழு வாழ்நாள் காலத்திலுமே பாதுகாப்பு அமைச்சர் பதவியை வகிக்கத் தகுதியற்றவர் என்ற முடிவைப் பரிந்துரைத்திருந்தது..

ஆனால் வரலாற்றின் படிக்களில் அவர் இன்னும் மேலே சென்று “இஸ்ரேலின்” பிரதம மந்திரி ஆனார். பிரதம மந்திரியே அனைத்து அமைச்சுகளையும் மற்றவர்களுக்குப் பிரித்து வழங்குபவர். அந்த வகையில் குறிப்பிட்ட காலம் வரை அந்தப் பொறுப்பையும் தன் கைகளுக்குள் வைத்துக் கொண்டார் “ஷரோன்”. அவ்வாறு பிரதமராக இருந்த வேளையில் பாலஸ்தீனியர்களுக்கு எதிரான வன்முறை அதிகரிப்பில் அவர் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வேளை இரண்டாவது Intifada கிளர்ச்சி பாலஸ்தீனர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட காலகட்டம். பின்பு “காஸாவில்” நிலைகொண்டிருந்த இஸ்ரேலிய இராணுவத்தை “ஏரியல் ஷரோன்” திருமப்ப பெற்றுக்கொண்டமை குறித்து அரசியல் விமர்சகர்களால் நிறையவே பேசப்பட்டது. “லிகுட் கட்சியின்” கடும் எதிர்ப்பு அந்த நடவடிக்கைக்கு எதிராக எழுந்தது.

“ஏரியல் ஷரோன்” இஸ்ரேலின் மிக ஊழல் மலிந்த அரசியல்வாதிகளில் ஒருவரும் கூட! அவர் மீது லஞ்ச ஊழல் மற்றும் பணமோசடி தொடர்பாகப் பல்வேறு குற்றஞ்சாட்டுகள்

இருந்தன. அவர் மீதான குற்றச்சாட்டுகள் சூடு பிடித்து குற்றவியல் விசாரணைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த மிக முக்கியமான காலகட்டத்தில்தான் அவர் நோய்வாய்ப்பட நேர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் அவர் “கோமா” நிலைக்குச் சென்றதால் விசாரணையிலிருந்து ஒருவாறு மேலும் தப்பிக்க முடிந்தது.

அதனால் பிரதம மந்திரிக்கு எதிரான குற்றவியல் விசாரணை முடக்கப்பட்டதால் அவரது கட்சியான “கட்டிமா” விசாரணையின் விளைவுகளிலிருந்தும், எழக்கூடிய நெருக்கடிகளிலுமிருந்தும் மீண்டது. “கட்டிமா” கட்சி “ஏரியல் ஷரோனால்” நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்சியும் கூட. பின் அடுத்து

யூதர்களுக்குத் தேவையானதும், அடிப்படையானதும் எதுவென்று தனக்குத் தெரியும் என்பது அவர் கொண்டிருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை! ஆகவே விசயங்களைத் தனது சொந்த வழியில் செய்து முடிக்க அவர் தனது பிரதமர் அலுவலகத்தைச் சுற்றியே அதிகார மையத்தை, கட்டளை மையத்தைப் பலமாகக் கட்டமைக்க முயற்சி செய்யததில் வியப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர் பிரதம மந்திரியாக அதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்த வேளையில் பாலஸ்தீனியப் பிரதேசங்களில் இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்புக் காலகட்டத்தின் நெருக்கடி மிகுந்த குழப்பமான சூழ்நிலை உருவாகிறது. இஸ்ரேலிய இராணுவ அதிகாரிகள் “ஏரியல் ஷரோன்” எவ்வாறு தனது

Ariel Sharon, centre, with Moshe Dayan, left, on the western side of the Suez Canal during the Yom Kippur war, 1973. Photograph: AFP/Getty Images
http://www.theguardian.com/world/2014/jan/11/ariel-sharon

வந்த தேர்தலைக் கட்சித் தலைவர் அற்ற நிலையிலும் “கட்டிமா” கட்சி சந்தித்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் “ஏரியல் ஷரோன்” பாலஸ்தீனிய அரசை நிர்மாணித்து மேலும் பிராந்திய சலுகைகளை பாலஸ்தீன மக்களுக்கு வழங்குவதற்குத் தயாராக இருந்தார் என்பது மாதிரியான செய்திகள் அமெரிக்காவின் பிரதான ஊடகங்கள் சிலவற்றில் வெளியாகின.

இஸ்ரேலின் மிகவும் தந்திரமான அரசியல்வாதிகளின் பட்டியலில் “ஷரோனுக்கும்” மிக முக்கிய இடமொன்றுண்டு. “ஏரியல் ஷரோன்” படை வீரனாக இருந்த வேளையில் தான் விரும்புவதையும், நம்புவதையும் நடைமுறைப்படுத்த உத்வேகம் கொண்டிருந்தார். அதனால் மேலதிகாரிகளின் கட்டளைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் உதாசீனம் செய்தார்.

போர்க்காலங்களில் வரம்பு மீறியும், அத்துமீறியும் செயற்பட்டாரோ அவற்றையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயற்படும் சூழ்நிலை உருவாகியது. ஏனெனில் தற்போது நாட்டின் தலைமைப் பதவியே அவ்வாறான நடவடிக்கைகளால் மேலெழுந்த ஒருவரின் (ஏரியல் ஷரோனின்) கரங்களில் உள்ளது. வயதில் குறைந்த இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தினர், இளம் இடைநிலை இராணுவ அதிகாரிகள் தங்களது கட்டுக்குள் இருந்த பிரதேசங்களில் “ஏரியல் ஷரோனின்” சொந்த எடுத்துக்காட்டையே தூண்டியாகக் கொண்டு நடந்து கொண்டார்கள் என்று சொல்ல முடியும்.

“காஸாவிலிருந்து” இஸ்ரேலிய இராணுவத்தை மீள்பெற்ற “ஏரியல் ஷரோன்”, “மேற்குக் கரையில்” (West Bank) உயர்ந்த சுவர்களை வட்டவடிவில் நிறுவுவதன் மூலம்

இஸ்ரேலிலிருந்து மேற்குக்கரையை முற்றாகப் பிரிப்புச் செய்கிறார். “மேற்குக் கரைப்” பகுதியிருந்து தற்கொலைக் குண்டுதாரிகள் இஸ்ரேலுக்குள் நுழைவதையும், தாக்குதல் நிகழ்த்தப்படுவதையும் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்டு இஸ்ரேலியப் பொதுமக்களைக் காப்பதற்காகவும், இஸ்ரேலின் இறைமையை நிறுவுவதன் பொருட்டும் தடுப்புச் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டதற்கு நியாயம் கற்பிக்கப்படுகிறது.

உண்மையில் இந்த முடிவுகளின் பின்னணியை ஆழமாக ஆய்ந்தால் ‘ஏரியல் ஷரோன்’ மிக இராஜதந்திரமாகச் செயற்பட்டுத் தான் சமாதானத்துக்குத் தயார் என்ற “போலி மாயை” ஒன்றைக் கட்டி எழுப்புகிறார். “காஸா” பகுதியிலிருந்து துருப்புக்கள் திருப்பி அழைக்கப்பட்டமையினால் அந்தப் பகுதியில் நடைபெற்று வந்த யூதக் குடியேற்றம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. பல யூதக் குடியேற்றங்களிலிருந்து வெளியேற மறுத்த யூதர்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இது உண்மையில் யூதர்களின் நலன்களுக்காகவே நிகழ்த்தப்பட்டது.

அத்துடன் இஸ்ரேல் பாலஸ்தீனர்களோடு சமாதானத்துக்குத் தயார் என்ற சுலோகத்தைக் கபடமாக அனைத்துலகின் முன் ‘ஏரியல் ஷரோன்’ முன்வைத்திருந்தார். இத்தகைய நடவடிக்கைகளினால் “ஏரியல் ஷரோன்” என்ற கரும் யூதத் தீவிரவாதியொருவர் உலகின் கண்களுக்கு மிதவாதியாகத் தோற்றம் பெறுவதை நோக்கலாம். ஆனால் “இஸ்ரேல்” தொடர்ந்தும் “காஸா” பகுதிக்குக் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்களுக்கு வரி விதிப்பதையும், பல்வேறு தடைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதையும் அவதானிப்பதன் வாயிலாகக் காஸாப் பிரதேசம் தொடர்ந்தும் பிரகடனப்படுத்தாத இஸ்ரேலின் கட்டுக்குள் இருக்கின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

“ஏரியல் ஷரோனின்” பிரதான ஆலோசகர்களில் ஒருவரான Dov Weissglass இவ்வாறு உரைக்கின்றார். “காஸா” பகுதியிலிருந்து இஸ்ரேலியத் துருப்புக்களைப் பின்வாங்குவதானது உண்மையில் ஆக்கிரமிப்பைக் கைவிட்டதாகாது. இன்னும் “காஸா” பகுதியின் கட்டுப்பாட்டை “இஸ்ரேல்” இழப்பதாகவும் அதனைக் கருதி விடக் கூடாது. இது சூழ்நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு இரு தரப்பும் மேற்கொள்ளுகின்ற ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் அல்லாது ஒரு தரப்பு முன்னெடுக்கும் நடவடிக்கையாகும். இது அனைத்துலக சமூகத்தின் கண்களில் “இஸ்ரேல்” பாலஸ்தீனர்கள் தொடர்பாக விருப்புடன் மேற்கொள்ளப்படும் சமாதான முயற்சியாகவே நோக்கப்படும். அதே வேளை பாலஸ்தீனர்கள் சமாதான முயற்சிக்குத் தடையாக உள்ளார்கள் என்ற தோற்றப்பாட்டையும் எம் அணுகுமுறையினால் அனைத்துலக சமூகத்திற்கு நாம் வெளிப்படுத்தக்

கூடியதாக உள்ளது. இதுவே “ஏரியல் ஷரோனின்” அடிப்படைத் திட்டம்.

“ஏரியல் ஷரோன்” மனித நேயங்களைத் துறந்த அப்பாவி மனிதர்களைத் துடைத்தழித்த அடையாளத்தையுடைய மனிதன்! அவரது திட்டமிடப்பட்ட தாக்குதல்களின் கீழ் பாதிக்கப்பட்ட பெணிய மக்கள், பாலஸ்தீன மக்கள் என்று வகைப்படுத்திச் செல்லலாம். “இஸ்ரேலிய” சமூகத்தையும், “சியோனிஸ” இயக்கத்தையும் பாலஸ்தீனியர்களை நோக்கிய தடத்தில் மிக இருண்மையான அம்சங்களைப் போர்த்திக் கொண்ட வரலாற்றையுடைய மனிதனாக “ஏரியல் ஷரோன்” காட்சியளிக்கிறார்.

“இஸ்ரேல்” உருவாக்கப்பட்ட வேளையில் “நக்பா” என்ற அரபுச் சொல்லாடல் மிகப் பிரசித்தமானதொன்று! 1947க்கும் 1949க்கும் இடையில் (“இஸ்ரேல்” என்ற நாடு உருவாகிய காலகட்டம்) ஏழு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட பாலஸ்தீன மக்கள் தப்பியோடியோடியோ, வெளியேற்றப்பட்டோ நிகழ்ந்த மானுடத் துயரத்தை, மாபெரும் மக்கள் இடப்பெயர்வை “நக்பா” என்ற அரபுச் சொல்லால் அழைப்பார்கள்.

“இஸ்ரேல்” என்ற நாடு நிர்மாணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் “நக்பா” என்ற துயர நாடகத்தை அரங்கேற்றியவர் “பென் குரியன்” என்ற , “இஸ்ரேலின்” முதல் பிரதம மந்திரி! அவரை வரலாற்றாசிரியர்களும், மனித உரிமையியலாளர்களும் மத்திய கிழக்கில் மானுடத்துக்குத் தீங்கு விளைவித்த முதல் “போர் குற்றவாளி” என்று பிரகடனம் செய்வார்கள். அந்த வரிசையில் அதே அரசியல் விமர்சகர்களால் “இரண்டாவது போர் குற்றவாளி” என்று பட்டியலிடப்படுகிறார் இந்த “ஏரியல் ஷரோன்” . .

“ஷரோன்” பொய்கள் நிறைந்த, சூழ்ச்சித்திறன் வாய்ந்த, கபடம் கொப்பளிக்கும் இராணுவத் தளபதி! அரசியலிலும் “ஷரோன்” இவ்வாறான அனைத்துத் திறன்களையும் ஒருங்கே குவித்துச் செயற்படும் சாணக்கியம் கொண்டிருந்தமை இஸ்ரேலுக்குள் உள்ளிருந்த அரசியலாளர்களைக்கூட ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. இலஞ்ச ஊழல்கள், பண மோசடிகள் என்று “ஷரோன்” அகப்பட்டிருந்த குற்றம் சாட்டப்பட்ட பின்பும் அதிகாரத்தையும், பதவிகளையும் மிகச் சலபமாகக் கையாளுபவராக இருந்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இஸ்ரேலில் வாழும் யூத இடதுசாரிகளுக்குள் இவ்வாறான ஒரு பேச்சு இருந்து வந்துள்ளது. என்றோ ஒரு நாள் “ஷரோன்” பிரதமரானால் தாங்கள் எல்லோரும் நாட்டை

விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும் என்பதே அது! ஆனால் அது உண்மையில் நிகழ்ந்த போது , யாரும் நாட்டை விட்டு வெளியேறவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். மிகச் சிலர் வெளியேறினார்கள். காலம் செல்லச்செல்ல, நினைவுகள் மங்க “ஷரோன்” அணிந்திருந்த புதியவகை “மிதவாதப் பாத்திரப் போர்வை” இடதுசாரிகளின் பயத்தைப் போக்கிவிட்டதென்றே கருத வேண்டியுள்ளது. இந்த மிதவாதப் போக்கினை “ஷரோன்” பிரதமராவதற்கு முன்பே வெளிப்படுத்த ஆரம்பித்து விட்டார்.

உருவாக்கியிருந்தார். இதனைப் பெரும்பாலும் ஒரு குறியீட்டு விடயமாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் குறியீட்டு நடைமுறையை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அரசியல் சதுராங்கத்தில் காயை நகர்த்தும் வேலையை “ஷரோன்” கச்சிதமாகக் கையாண்டிருந்தார்.

ஆனால் இந்தச் சமாதான முன்னெடுப்புகளை ஊக்குவிக்கும் அல்லது பாலஸ்தீனியர்களின் உரிமைகளை அங்கீகரிக்கும் கட்சி அல்ல “ஷரோனின்” “கட்டிமா” கட்சி! ஆனால் நடைமுறையில் ஆக்கிரமிப்பை நாசுக்காக

பழையவற்றை மன்னித்துப் புதியவற்றைக் கருத்தில் கொள்ள முனைகின்றன நிதானமான ஓர் நபர் என்ற கருத்தியலை “ஷரோன்” கட்டமைக்க முன் நிகழ்ந்த ஒரு மிக முக்கிய விடயத்தினை நாம் இங்கு எடுத்துக் கொள்ளலாம். “எகுட் பாரக்” பிரதம மந்திரியாக இருந்த போது “அல் அக்சா” மசூதி மீது பாலஸ்தீனியர்களுடனான வன்முறை மோதலைத் தூண்டும் வகையில் “ஷரோன்” மிகப்பெரும் மோதலுக்கான அடித்தளத்தை அமைத்துச் சென்றார். அதனால் உணர்ச்சிவசப்பட்ட ,

அனைத்துலக சமூகத்தைச் சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு தொடர்வதே “கட்டிமா” கட்சியின் உத்தி! “ஷரோன்” “கட்டிமா” கட்சியை வலதுசாரித் தீவிரவாதக் கட்சியான “லிகுட்” கட்சியினுள் முரண் அணியிலிருந்தவர்களை வைத்துக் கட்டியதால் “மத்தியத்துவ வாதக் கொள்கை” கொண்ட கட்சியாகக் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு சொல்லவும்பட்டது.

2005இல் “ஷரோன்” “காஸா” பகுதியிலிருந்து 8,000 குடியிருப்பாளர்களை விலக்கிக் கொண்டார். ஆனால் “மேற்குக் கரையில்” அவர் இணைத்துக் கொண்ட புதிய குடியிருப்பாளர்களின் தொகை 20,000. இதிலிருந்து “ஷரோன்” 2005இல் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பாலஸ்தீனியப் பிரதேசங்களில் அனைத்துலகச் சட்டவிரோத யூதக் குடியிருப்பாளர்களின் எண்ணிக்கையைப் 12,000 பேர்களினால் அதிகரித்துள்ளார் என்பதுதான் உண்மை நிலை! ஆனால் அனைத்துலக ஊடகங்கள் இது குறித்துக் கவலைப்படவோ, அலட்டிக் கொள்ளவோ இல்லை.

ஆத்திரமூட்டப்பட்ட பாலஸ்தீனியர்கள் இரண்டாம் Intifada கிளர்ச்சியை ஆரம்பிக்க வழிவகுத்த முக்கிய காரணிகளில் இதுவும் ஒன்றாக அமைந்தது . ஏனெனில் இந்த இரண்டாம் கட்ட “இன்டிபா” வெடித்தவுடன் “இஸ்ரேலின்” பாதுகாப்பு என்ற பிரச்சினை முக்கியத்துவம் அடைகிறது. எனவே அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் “இஸ்ரேலிய” மக்களுக்குத் தங்களைக் காப்பற்றும் இரட்சகனாகக் காட்சி தருகிறார் “ஷரோன்”. ஆகவே அவரால் தேர்தலில் வெற்றி பெற முடிந்தது.

இஸ்ரேலின் வலதுசாரித் தீவிரவாதக் கட்சியான “லிகுட்” கட்சி “காஸா” பகுதியிலிருந்து துருப்புக்களை வரவழைத்துக் கொண்டு மேலும் முன்னோக்கிச் செல்லத் தயாராக இல்லை, அதனால்தான் “ஷரோன்” மிகவும் புத்திசாலித்தனமான உத்திகளோடு “கட்டிமா” கட்சியை

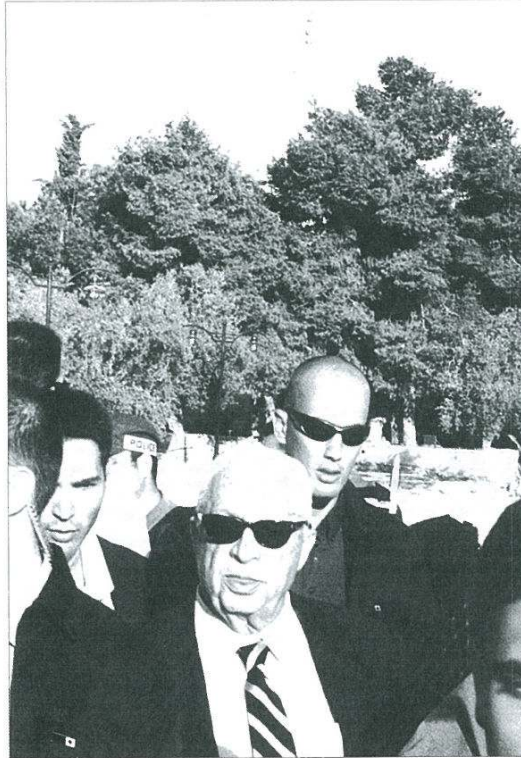
ஏழு ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாகக் “கோமா” நிலையில் இருந்து வந்த “ஷரோனிள்” மரணம் இன்று இஸ்ரேலிய அரசியலில் எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தப் போவதில்லை. பக்கவாதம் ஏற்பட்டுக் “கோமா” நிலைக்குச் செல்பவர்கள் நெடுநாள் உயிர் வாழ்வதில்லை. ஆயினும் “ஷரோனிள்” குடும்பத்தவர்களின் வற்புறுத்தலில் “உயிர் காக்கும் கருவிகளின்” துணையுடன் நினைவிழந்த சடலமாக வீழ்ந்து கிடந்த “ஷரோனிள்” யானை போன்ற உடலம் மீளாத துயிலை அடைந்து விட்டது. ஆயினும் “ஷரோனிள்” வாழ்வும், வரலாறும் மத்திய கிழக்கு அரசியலில் தொடர்ந்தும் பேசு பொருளாகவே இருக்கப் போகிறது.

“இஸ்ரேலிய” சமூகத்தின் மற்றும் “சியோனிச” இயக்கத்தின் இருண்ட அம்சங்களை மிகக் காட்டமாக அடையாளப்படுத்துபவராக விளங்கிய குறியீடாக இஸ்ரேலிய இடதுசாரிகள் “ஷரோனை” எண்ணுகிறார்கள். இடதுசாரிகள், மாற்றுக் கருத்தாளர்கள் மத்தியில் இன்னுமொரு நம்பிக்கை காத்திருந்ததாக சில விமர்சனக் குரல்கள் அளவிடுகின்றன. அது “ஷரோனிள்” போர் குற்றங்கள் விசாரிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறது.

இஸ்ரேலின் வரலாற்றில் வன்முறையை வெறி கொண்டு வெளிப்படுத்திய இரண்டாவது கொடிய மனிதராகவும், மனிதத்துவத்திற்கு எதிரான இரண்டாவது போர்க் குற்றவாளியாகவும் “ஷரோனை” சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்த வேண்டுமென்று கருதும் யூதர்கள் இஸ்ரேல் என்ற நாட்டுக்குள்ளும் இருக்கின்றார்கள். உலகின் மனிதாபி-மானச் சட்டங்களைப் புறக்கணித்து “ஷரோன்” மனித குலத்துக்கு இழைத்த கொடுமைகளுக்கு, குற்றங்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய கடப்பாடு உடையவராகிறார். அவர் இறந்த பிறகு அதற்கான வாய்ப்பு இல்லாமலாகின்றது.

“எப்படி வெல்லமுடியும் என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்த அபார திறமைகொண்ட போர்வீரன்” என்று இஸ்ரேல் அதிபர் “ஷிமோன் பெரஸ்”, “ஏரியல் ஷரோனிள்” இறுதி அஞ்சலி நிகழ்வில் பாராட்டிப் பேசுகிறார். மிகக் கடுமையான விமர்சனங்களுக்குக் காரணமான போதிலும் யூத மக்களைப் பாதுகாக்கும் தனது இலக்கிலிருந்து அவர் ஒருபோதும் விலகிச் செல்லவில்லை என்று அமெரிக்க துணை அதிபர் “ஜோ பைடன்” இறுதி அஞ்சலி நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு உரைக்கின்றார். “ஏரியல் ஷரோனை”

வழியனுப்பி வைக்கும் அந்தச் சாவு வீட்டில் மேலும் பல மேற்குலகத் தலைவர்கள் பங்கு கொண்டு தங்கள் பங்குக்கு அவரது பங்களிப்பை விதந்துரைக்கும்போது இவ்வாறான “போர் குற்ற விசாரணை” சாத்தியமானதுதானா? என்ற கேள்வியே இயல்பாக எழும்! ஆனால் மாற்றுக்குரல்களது கோரிக்கைகள், வேண்டுகோள்கள் காலம் தாழ்த்தியாவது வரலாற்றில் நிரூபிக்கப்படும், நிறைவேற்றப்படும் வந்துள்ளது என்ற உண்மையும் நம் முன் வந்து விழுகின்றது. எனவே அதனை நாம் முற்றாக மறுதலித்து வரலாற்றை முன்னோக்கி நகர்த்திவிட முடியாது. எனவே இவ்வாறான பெரும் குற்றங்களை இழைத்தவர்கள் அதற்குப் பொறுப்புக் கூறாமல், அதற்கு ஒரு விலையும்

செலுத்தாது போனால் எதிர்கால உலகு இது போன்ற எண்ணற்ற பெரும் கொடுமைகளையும், இன அழிப்புகளையும் மேலும் எதிர் கொண்டாக வேண்டிய இக்கட்டு ஏற்படுகிறது. அனைத்துலக சமூகம் அதனைத் தொடர்ந்து அனுமதிக்கப் போகின்றதா? என்ற சிக்கலான வினா எம்மத்தியில் எழுகின்றது.

மானுடத்துக்கு விரோதமான கொடுமான குற்றங்களை நிரந்தரமாக்க முடியாது. நாகரீக சமுதாயமொன்றில் அதற்கான சின்னமாக,

அடையாளமாக, குறியீடாகக் குற்றமிழைத்தவர்கள் அனைத்துலகின் நீதிமன்றத்துக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியவர்களாக ஆக்கப்படுதல் அவசியமானது. ஆனால் அவ்வாறான செயற்பாட்டுக்காக நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்கும் மக்கள் கூட்டம் கடுமையான ஏமாற்றங்களைச் சந்தித்து வருகிறது. வலிமை பொருந்திய நாடுகளின் பல்வேறு நலன்கள் இதற்குள் குறுக்கிடுவதால் அனைத்துலகச் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுவதில் ஏற்படும் இழுபறி சொல்லி மானாதது. எனவேதான் இங்கு “ஏரியல் ஷரோன்” இறந்து விட்டாரா? என்றும் யோசித்துப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது. இல்லை! இன்னும் பல “ஏரியல் ஷரோன்கள்” இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டோன் இருக்கின்றார்கள்!

Shan Thayaparan

Sale Representative

Always working for You!!!

Dir: 416-567-7675

Bus: 416-321-2228

Email: info@remaxshan.com

REMAXSHAN.COM

RE/MAX Vision Realty inc. Brokerage

Not intend to solicit properties currently listed or Buyers under contract.

With Best Compliments from...

RANJAN FRANCIS XAVIER

Sales Representative

HomeLife/Galaxy

Real Estate Ltd., Brokerage

880 Ellesmere Road, Suite#204, Toronto, ON M1P 2W6

Tel: 416.284.5555 Fax: 416.284-5727

Dir: 416.816.1220

மழித்தலும் நட்பும் வேண்டா உலகம்

பழித்த கொழித்து விடின்